

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

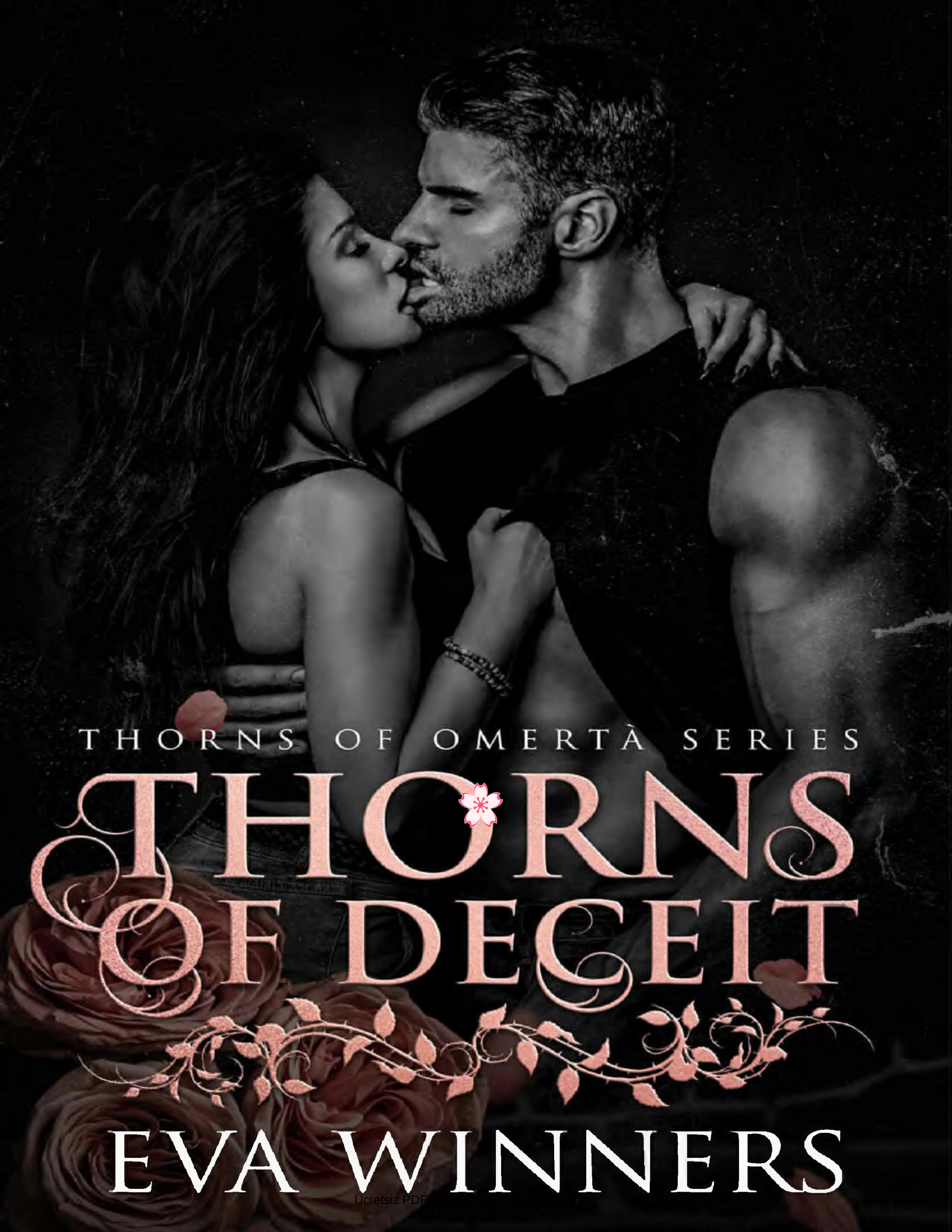
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THORNS OF OMERTÀ SERIES

THORNS OF DECEIT

EVA WINNERS

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ALDATMACA DİKENLERİ

OMERTÀ SERİSİNİN DİKENLERİ

EVA WINNERS

Telif hakkı © 2025 Winners Publishing LLC ve Eva Winners Kapak

Tasarımcısı: Eve Graphic Design LLC

Fotoğrafçı: Michelle Lancaster Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere herhangi bir elektronik veya mekanik bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, kitabın bir incelemesinde kısa alıntılar kullanılması hariç, yazarın yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

www.evawinners.com adresini ziyaret edin ve haber bültenime

abone olun. FB grubu: <https://bit.ly/3gHEe0e>

FB sayfası: <https://bit.ly/30DzP8Q>

Insta: <http://Instagram.com/evawinners>

BookBub: <https://www.bookbub.com/authors/eva-winners> Amazon:

<http://amazon.com/author/evawinners>

Goodreads: <http://goodreads.com/evawinners> TikTok:

<https://vm.tiktok.com/ZMeETK7pq/> - -

İÇİNDEKİLER

Omertà'nın Dikenleri serisi ÇALMA

LİSTESİ

Yazar Notu

Tanıtım

Önsöz

1. Raven
2. Aiden
3. Raven
4. Aiden
5. Raven
6. Raven
7. Raven
8. Raven
9. Aiden
10. Raven
11. Raven
12. Aiden
13. Raven
14. Raven
15. Aiden
16. Raven
17. Aiden
18. Raven
19. Aiden
20. Aiden
21. Raven
22. Aiden
23. Aiden
24. Raven
25. Raven

26. [Raven](#)
27. [Aiden](#)
28. [Raven](#)
29. [Aiden](#)
30. [Raven](#)
31. [Aiden](#)
32. [Raven](#)
33. [Aiden](#)
34. [Raven](#)
35. [Aiden](#)
36. [Raven](#)
37. [Aiden](#)
38. [Raven](#)
39. [Raven](#)
40. [Raven](#)
41. [Aiden](#)
42. [Raven](#)
43. [Aiden](#)
44. [Raven](#)
45. [Aiden](#)
46. [Raven](#)
47. [Aiden](#)
48. [Raven](#)

[Epilog](#) __

[Sırada ne var?](#)

[Yazar Hakkında](#) __

OMERTÀ SERİSİ

Thorns of Omertà serisindeki her kitap, Tatiana Nikolaev'in hikayesini anlatan *Thorns of Lust* ve *Thorns of Love* hariç, tek başına okunabilir.

Thorns of Deceit tamamen bağımsız bir kitaptır, ancak Stolen Empire üçlemesindeki olaylara ve Belles & Mobsters'daki Luca'nın kitabına atıfta bulunur.

Eva Winners hakkında daha fazla bilgi için lütfen www.evawinners.com adresini ziyaret edin.

ÇALMA LİSTESİ

<https://bit.ly/4qTezWJ>

YAZAR NOTU

Merhaba okuyucular,

Thorns of Deceit, Raven'ın on dokuz yaşından yirmi dört yaşına kadar olan beş yıllık bir dönemi kapsıyor. Kitabın ilk kısmı, Belles & Mobsters'daki *Luca'nın* zamanından önce geçiyor, ikinci kısmı ise beş yıl sonra, *Unforgiving Queen* of the Stolen Empire üçlemesi ve *Thorns of Desire'in* zaman çizelgesiyle aynı dönemi kapsıyor. Bu nedenle, bu kitapları okumadıysanız, önce onları okumanızı şiddetle tavsiye ederim.

Ayrıca, bu kitabın bazı karanlık unsurlar ve rahatsız edici sahneler içerdiğini lütfen unutmayın. Lütfen dikkatli olun. Bu kitap, kalbi zayıf olanlar için uygun değildir.

Gelecekteki yayınlarla ilgili haberler için Eva Winners'ın Haber Bültenine (www.evawinners.com) kaydolmayı unutmayın.

ÖZET

Acımasızlığın masum bir tanığı. Sapkın ve sapkın bir plan. Sonsuza dek yaralanmış iki hayat.

Aiden Callahan, ölümcül ve etkileyici güzelliğe sahip bir adamdı. Kan, ihanet ve günahla şekillenen bir gangster.

En kötüsü de... o benim kocamdı.

Beş yıl önce, affedilemez bir şey yaptım. Şimdi, geçmişim borcunu tahsil etmeye geldi.

Hayatta kalmak için yapmam gerekeni yaptığımı kendime söyledim. Bana zarar vermeyeceğini. Onun varisinin müstakbel annesi olmanın beni dokunulmaz kılacağını.

Yanılmışım.

Kaçtığım adam artık yok ve ben de onun evlendiği kadın değilim artık.

Onun şeytanları öfkeyle, yüksek sesle ve affetmez bir şekilde kükrüyordu. Benimkiler ise boyun eğmeyi reddediyordu. Birlikte, kaos oluşturunca. Güzel ve ölümcül bir kaos.

PROLOG

RAVEN

Şimdiki

Şampanya dudaklarımda soğuk ve keskin bir şekilde köpürdü, göğsümdeki yanık hissiyle keskin bir tezat oluşturuyordu. Phoenix, Reina ve Athena ile birlikte kadehlerimizi kaldırırken güldüm.

Defile bittikten sonra, kızlarla birlikte yakındaki bir kulüpte kutlama yapmaya başladık. Masada oturup kristal kadehlerimizi tokuşturduk ve su içir gibi alkol içtik. Arada bir dans etmeye bile vakit bulduk.

"Bizim için," diye hep birlikte bağırdık, kristal kadehlerin tınlaması kalabalığın gürültüsü ve bas seslerinin ritmiyle boğuldu.

Başarmıştık. Reina'nın defilesi muhteşem bir başyapıt olmuştu ve hepimiz onunla gurur duyuyorduk.

Seksi müzik, kalp atışlarımla senkronize olarak damarlarımdan akıyordu ve ben kendimi ona bıraktım.

Aldatma, küller ve cesetlerle dolu uzun bir yol olmuştu, ama buna değmişti. Özgürdüm, hayattaydım ve mutluydum.

Hayat güzeldi.

Artık kabuslar beni sürekli rahatsız etmiyordu, o derin mavi gözler de öyle. Tüm korkularımı zihnimden uzaklaştırdım ve iyi şeylere odaklandım.

Bu gece tamamen başarılarımızı kutlamak ve saatlerce eğlenmek içindi.

Athena omzunu omzuma hafifçe dokundurdu. "Sence Isla sevişmeye mi gitti?"

Yolda bir yerde onu kaybetmiştik. İtalyan takım elbisesini ikinci derisi gibi giyen bir adamı eğlendirmek istemişti.

"Onun bilgilerini almalıydık," diye mırıldandım. "Günah ve tehlikeyi bir arada barındıran birine benziyordu. Bu hiç iyiye işaret değil."

"O büyük bir kız." Athena haklıydı, ama o adam bana başka birini hatırlatan bir hava yayıyordu. *Kocam*. Onu zihnimin en karanlık köşesine itip, son beş yıldır yaptığım gibi onu düşünmemeye karar verdim.

"Hadi dans edelim," dedim ve Athena'nın elini tuttum.

Kalabalığın arasında dans pistinde bir yer bulduk ve vücutlarımızı müziğin ritmine bırakarak, kalçalarımızı salladık ve biri bize yaklaşmaya çalıştığında güldük.

Athena içki almaya gitti, ben ise dans etmeye devam ettim.

Gözlerimi kapattım ve zihnimi son beş yıldır unutmaya çalıştığım adama yönlendirdim. Tanrım, onu düşünmeme izin vermemin üzerinden ne kadar zaman geçmişti? Bugün onu kafamdan çıkarmak imkansız görünüyordu. Onu terk etmeden önce miydi ve içimdeki küçük bir parça suçluluk mu duyuyordu?

Aslında, bu tam olarak doğru değildi. Bir İrlandalı gangsteri öylece *terk* edemezsin. En azından hayatta kalarak. Bu yüzden, doğal olarak, kendi ölümümü sahte bir şekilde düzenledim. Tek yol buydu; başka seçeneğim yoktu.

O tanıdık acı göğsümü sardı, ama artık ezici değildi. Artık beni tüketme tehdidi yoktu. Aksine, rahatlatıcıydı. Bana hayatta olduğumu hatırlattı ve önemli olan tek şey buydu.

Gözlerimi açtım, bakışlarım kalabalığın içindeki erkeklerin üzerinde dolaştı. Ama her zamanki gibi, hiçbiri bana çekici gelmiyordu. Hatta, bir kısmım onların tarafından görülmekten, dokunulmaktan bile tiksiniyordu. Bu bir lanetti, çünkü hayatımda sadece bir kez yaşadığım o yoğun kimyaya hiçbir şey yaklaşamıyordu.

Gangster beni herkes için mahvetmişti.

Yine de, biraz masum flört etmenin bir zararı yoktu.

Ellerimi saçlarımin arasında gezdirerek, ilgiyi içime çektim. Erkeklerle asla uzun uzun bakmadım, ama bu beni kaygısız ve çekici hissettirdi.

Kadehimden yudumlarken bakışlarım yüzlerden yüze geçiyordu, kızlar yanımda gevezelik ediyorlardı, ama nefesim kesildi. Çünkü orada, kalabalığın üzerinde, koyu renkli üç parçalı bir takım elbise giymiş, zihnimin bilinçsizce dolaştığı adam duruyordu. Okyanusun derinlikleri bana bakıyordu, bakışları lazer gibi keskin ve bana odaklanmıştı.

Aiden Callahan.

Gözlerimi kırptım, sonra tekrar kırptım, onun hayal gücümün bir ürünü olduğuna ikna oldum.

Geçmiş düşünmemeliydin, zihnimin en uzak köşesinden bir ses fısıldadı. Anılar sadece acımasız oyunlar oynamak ve rahatsız edici hayaletler yaratmak için vardı.

Gözlerimi kapattım, omuzlarımı salladım, beşe kadar saydım ve gözlerimi tekrar açtım, ama kocamın görüntüsü kaybolmamıştı. O, beni insan denizinden koparıp alacakmış gibi görünen bir fırtınanın gözü gibiydi.

Neler olduğunu anlayamadan, bana doğru büyük adımlarla yürümeye başladı. Beynim çok geç harekete geçti.

Ters yönde iki adım atmıştım ki, güçlü, nasırlı bir el bileğimi kavradı.

"Ölüleri görüyorum, *karıcığım*."

BİR RAVEN

Beş Yıl Önce

Ne gerekiyorsa yap.

Buradan ayrılıp Paris'teki arkadaşlarıma yanına gidip müzik ve resim eğitimi almak için paraya ihtiyacım vardı. Ama benim aksime, kızlar çok zengindi. Sırf onlarla aynı yatılı okula gittiğim için annem ve benim de zengin olduğumuzu sanıyorlardı. O okulun seçkin itibarı bizim gibilere uygun değildi. Üniversitede aldığım burs gibi, bu elit okula da burslu olarak gitmiştim, ama yatılı okuldan farklı olarak, seyahat masrafları, oda ve yemek masrafları son bursumun kapsamına girmiyordu.

Ne gerekiyorsa yap.

Aynada kendi yansıma baka baka, Velvet Desire'da geçireceğim bir gece daha için kendimi motive etmeye çalışıp başarısız olurken, zihnimde bu dört kelimeyi tekrar tekrar mırıldandım.

Kulüp Callahan ailesine aitti ve şehrin karanlık yüzüne hizmet ettiği için haklı bir ün kazanmıştı. Ancak, hiçbir deneyimim olmadığı için, yaz boyunca hızlı para kazanabileceğim tek iş buydu. Annem benim bir kafede çalıştığımı sanıyordu, ama geceleri hangi kafenin çalıştığını düşündüğünü hiç bilmiyordum.

İkinci haftamdı ve kartlarımı doğru oynarsam, önümüzdeki iki ay çabucak geçecek ve buradan gidecektim.

Annemin baygın yattığı kanepeye baktım. Battaniyeyi alıp onu örttüm. Her zamankinden daha kötü durumdaydı, ya da belki de çoğunlukla yatılı okulda yaşadığım için bunu daha önce fark etmemiştim. Annemin sürekli taşınmasından bunu tercih ediyordum. Hatırlayabildiğim kadarıyla birkaç yılda bir taşınırdık.

İçimde bir öfke dalgası yükseldi. Bu öfke anneme değil, bu hayata ve onu bu duruma düşüren adama yönelikti: bu hafta dördüncü kez kendini bilinçsiz hale getirecek kadar içki içmişti.

Babam hakkında, onun bir suçlu olduğu, her açıdan kötü bir adam olduğu ve bizi ondan korumak için kaçmak zorunda kaldığı dışında pek bir şey anlatmazdı. Fiziksel olarak başarılı olmuştu, ama zihinsel olarak hala babamın ona yaşattığı cehennemde sıkışıp kalmıştı.

Keşke farklı bir seçim yapsaydı, onu değer veren ve ona iyi davranan bir adam bulsaydı. Keşke sonsuza kadar mutlu yaşayabilseydi... Tabii bunların mümkün olduğunu varsayarsak.

Omuzlarımı dikleştirdim ve önümdeki geceye kendimi hazırladım. "Ya şöyle olsaydı" diye düşünmek bize hiçbir fayda sağlamazdı.

Rujumu sürdüm ve aynaya gözlerimi kısarak baktım: kan kırmızısı straplez mini elbise, ten rengi topuklu ayakkabılar ve beni "yeni lise mezunu"dan Velvet Desire'da çalışıyor gibi gösteren makyaj. Bir gece daha müstehcen yorumlara ve popomu ellemeye hazırdım.

Derin bir nefes aldım ve bahşişlerin her şeye değdiğini kendime söyledim. Ayrıca, sadece garsonluk yapmak zorunda olduğum için kendimi şanslı sayıyordum — diğer kızlar gibi sahneye çıkıp yarı çıplak dans edecek kadar kendime güvenmiyordum.

Otuz dakika sonra, saat dört olmak üzereyken, kendimi striptiz kulübünün önünde buldum. Burada çalıştığım kısa sürede, kulübün sahiplerinin acımasız suçlular olduğunu anlamıştım. Kulüp, temelde onların karanlık işlerinin paravanıydı, ama özel odaları sık sık ziyaret eden polis memurları ve politikacıların sayısını görünce, Callahanların endişelenmediklerini düşündüm.

Onlarla tam olarak tanışmamıştım, ama etrafta görmüştüm. İkizler, Kyran ve Tyran, deri giysili haydutlara benziyorlardı

, her zaman odada çalışıyor ve beni pahalı içkilerle önemli görünümlü insanların masalarına gönderiyorlardı. Kızların bana ailenin reisi olduğunu söyledikleri Jack Callahan'ı da kulüpte görmüştüm. Son söylentilere göre, en büyük yeğeni Aiden'a işleri devretmeye hazırlanıyordu.

Kulüpte vakit geçiriyorsa da, kendini gizliyordu. Hâlâ nasıl birine benzediğini bilmiyordum ve onun hakkında duyduğum şeyler doğruysa - işkence ve kan dökmeye olan düşkünlüğünden soğuk tavırlarına kadar her şey - bilmek de istemiyordum. Şanslıysam, onun yüzünü görmeden buradan çıkmış olacaktım.

Telefonuma baktım ve saati fark ettim.

"Erken," diye mırıldandım.

Bunun bir sorun olacağını düşünmüyordum. Sonuçta, hangi işveren çalışanlarının vardiyadan önce gelmesini hoş görmez ki? İki saat sonra başlayacak olan yeni burlesk gösterisinin hazırlıklarına yardım edebilirdim. Kendimi yeterince yararlı gösterirsem kızlar bana bahşış bile verebilirdi.

İyi plan.

Yan kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı ittim.

İçeride beni karşılayan tek şey sessizlik ve cilalı zeminlerdi.

"Bu garip. Genelde burada hep birileri olur," diye mırıldandım.

Koyu kahverengi duvarları ve loş ışığıyla tanıdık koridorda yürürken topuklarımdan sesi yankılandı. İlk başta hissettiğim sessizlik yavaş yavaş yerini hafif homurtular ve seslere bıraktı.

Adımlarımı durdurdum ve altıncı hissim harekete geçti, ama onu görmezden geldim. Burası bir striptiz kulübüydü; burada her zaman inleyen ve inleyen insanlar olurdu. İç geçirdim ve muhtemelen olacıklara kendimi hazırladım — gözlerimi oymak isteyeceğim erotik bir sahne — sonra köşeyi döndüm.

Ve donakaldım.

Dört adam, yerde kötü bir şekilde dövülmüş bir adamın üzerinde duruyordu, kokusundan anlaşıldığı kadarıyla etrafında kan ve idrar birikmişti.

"Sevkiyatın nerede olduğunu söyle, Belediye Başkanı, belki bir gün daha yaşarsın." Jack Callahan'ın sesini tanıdım ve burasının olmam gereken son yer olduğunu anladım.

Boğazımdaki yumruyu yuttum, kendimi hareket etmeye zorladım, ama vücudum itaat etmeyi reddetti.

"Pekala," diye devam etti Jack, diğerlerine kısa bir baş selamı vererek. İkizleri tanıdım, ama hareket eden dördüncü adamdı. "Aiden insanları konuşturmada uzmandır." Dudakları acımasız bir sırıtışa kıvrıldı. "Umarım uzuvlarına çok... bağlı değildir."

Durduramadan boğazımdan keskin bir çığlık çıktı ve içgüdüsel olarak geriye doğru sendeledim. Bir anda, tüm gözler bana çevrildi.

"Ö-özür dilerim," diye kekeledim, sesim fısıltıdan biraz daha yüksekti. "Ben... ben öyle demek istemedim..."

"Siktir," diye homurdandı Aiden, gözleri benimkilere dikilmişti. "Kulübün kilitli olduğunu söylediğini sanıyordum, Kyran."

Konuşurken gözlerini benden ayırmadı, tüm dikkati *bendeydi* ve bencilce, dikkatini neredeyse tanınmaz hale gelen belediye başkanına çevirmesini diledim.

Aklım yetişmeden bacaklarım titremeye başladı, sonra saf içgüdü damarlarımdan akmaya başladı. Topuklu ayakkabılarımı çıkardım, nereye düştüklerini kontrol etme zahmetine girmeden, sonra da kaçtım.

Kulüpten çıkıp öğleden sonra ışığına çıktım, kapı tuğla duvara çarptı, geriye bakmaya niyetim yoktu. Bir sonraki sokağa gelene kadar, kaldırımda yankılanan bot seslerini fark etmedim.

Durmadım. Aksine, daha hızlı koşmaya başladım, bir sonraki virajı aldım, sonra bir sonrakini. Çıplak ayaklarım betona çarptı, her çarpışmanın etkisiyle acıdı. Alçak demir çiti aştım ve keskin bir sola dönüş yaptım, devrilmiş bir çöp tenekesinin üzerinden atladım ve ayaklarımın üzerine düşmeyi başardım.

"Bu tarafa gitti!" arkamdan biri bağırdı.

Nefesim kesildi, ama arkama bakmaya cesaret edemedim. Sokakları aşarak, ara sokaklarda ve yan yollarda zikzaklar çizerek, onları kaybettiğimden emin olana kadar rastgele dönüşler yaptım.

Saatlerce sokaklarda dolaştım, kalp atışlarımı sakinleştirmek için gölgelere saklandım. Bacaklarım ağrıyana ve güneş tamamen batana kadar eve dönmeye karar veremedim.

Annemi tanıyorsam, hala baygın halde, mutlu bir şekilde sarhoş ve dünyadan habersizdir ve bir kez olsun onu kıskandım.

iki AIDEN

Kadın kaçtığı anda, onun sorun çıkaracağını anladım. Ama gördüklerinden sonra onu kim suçlayabilirdi ki?

Kardeşlerim ve ben kulübe geri döndük ve belediye başkanının cesedinin etrafında toplandık, havada vücut sıvılarının kokusu asılı kalmıştı.

"Kızı bulamadınız galiba," dedi amcam, koridorda bir ileri bir geri yürürken, gözle görülür bir şekilde sinirliydi.

"Hayır."

"O burada çalışıyor," diye dişlerini sıktı. "Çalışan kayıtlarını kontrol et, onu bul ve sonra öldür."

Çenemi sıktım. "Onu ölüm listesine eklemek için çok aceleci davranmıyor musun, amca?" "O bir tanık." Kolunu genişçe açtı.

"Eyalet savcısının bize ulaşmak için onu kullanacağını biliyor musun?"

"Tabii, çünkü onu öldürmek hiçbir şüphe uyandırmaz."

"Tabii, çünkü onu öldürmek hiç şüphe uyandırmaz." Kyran kıkırdadı, Tyran ise sakızıyla baloncuk patlatarak kardeşimizin sözlerini vurguladı.

"Ya da Aiden kızla evlenebilir," diye ekledi Kyran. "Eş ayrıcalığı falan."

Alaycı bir şekilde güldüm.

"Neden *sen* onunla evlenmiyorsun?" Kardeşlerimin fikirleri her zaman berbattı. "Kız Margaret'ten daha genç görünüyordu."

"Oh, kesinlikle küçük kardeşimden daha genç," diye araya girdi Tyran. "Onu işe alan kişi kovulmalı, çünkü o kızın reşit olması imkansız."

"Ne?" Amcam çığlık attı. "Yirmi bir yaşında bile değil mi?"

"Stres yapma Jack amca," dedi Kyran. "Aiden onunla evlenecek ve her şey bitecek. Kocana karşı tanıklık etmek zorunda değilsin. Bir araştıralım."

Kafamı salladım. "Siz iki aptal beni hapse mi sokmak istiyorsunuz? Az önce onun reşit olmadığını söylediniz."

"Öyle değil," dedi Tyran ciddi bir ifadeyle. "En azından kağıt üzerinde öyle değil. Savunman bu olacak. Yasal bir belgeyi tahrif etmesi bizim suçumuz değil."

Bu konuşmayı yaptığımıza inanamıyordum. Onun gerçek bir tehdit olup olmadığını bile bilmiyorduk. Daha gerçekçi başka bir seçenek olmalıydı.

"Siktir," diye mırıldandım, sonra Kyran'a döndüm. "Kulübün boş olduğunu söylemiştin. Sen batırdın, o zaman onunla evlen."

"Personel bir saat sonra gelecekti," diye çıkıştı. "Ben bağlanmak için çok gencim. Sen otuz bir yaşındasın, bana sorarsan evlenmenin tam zamanı."

"Kimse sormadı," dedim. "Ve ben onun için çok yaşıyım. *az önce* onun reşit olmadığını söyledin."

"Kızın başına ne geleceği umurumda değil," diye bağırdı amca. "Ya biri onunla evlenir ya da onu öldürürüz. Her halükarda, bu işi hallet."

"Merak etme," dedi Tyran sakın bir şekilde. "Yarın sabaha kadar parmağında bir yüzük olacak."

Kyran öksürdü, benim adımları tükürdü ve ben ona sert bir bakış attım.

"Yarın sabaha kadar kapsamlı bir geçmiş araştırması ve onunla kimin evleneceğine dair bir karar istiyorum. Ya da onun icabına bakıldığına dair bir haber bekliyorum," diye tükürdü amcam, sonra kalp krizi hakkında kendi kendine mırıldanarak öfkeyle uzaklaştı.

O gözden kaybolduğu anda, kardeşlerimin yüzüne baktım.

"Tüm düşüncesiz, aptalca öneriler arasından bunu mu buldunuz?" diye bağırdım, yüzlerini duvara vurmak için kendimi zor tuttum.

"Belki de gördüğünü bilmiyordur," dedi Kyran, ama ifadesine bakılırsa kendi sözlerine inanmıyordu.

Gözlerim atılmış topuklu ayakkabılara takıldı. "Oh, biliyordun," diye tısladım.

"Hadi ama kardeşim, onunla evlenmek zorunda değilsin," dedi Tyran, beni sakinleştirmek için elinden geleni yaparak. "Sadece onu öldür."

Ben çoktan yürümeye başlamıştım, onun attığı topuklu ayakkabıların yanından geçerek. "Muhtemelen ödü patlamıştır," diye ekledi Kyran, peşimden gelerek. "Konuşmayacak konuşmayacak."

"Bundan emin misin?" Gözlerimi kısarak ona döndüm. "Sence yarın uyanıp bir politikacıyı işkence ederken gördüğünü unutacak mı? Önümüzdeki günlerde kayıp olduğu bildirilecek bir politikacıyı?"

Kyran sessiz kaldı.

Tyran boynunu çıtlattı, sonra kollarını kavuşturdu. "Eğer konuşursa, bununla ilgileniriz."

Ama hepimiz bunun için çok geç olacağını biliyorduk. Hemen harekete geçmeliydik.

"Bana onun adını ve adresini bul," dedim sakın bir sesle, kardeşimin önerisini görmezden gelerek. "Kişiye ulaşp onunla ilgili bulabildiğim her şeyi öğreneceğim. Sen de Kyran, bu lanet pisliği temizle. En azından bunu yapabilirsin."

"Hadi ama," diye tısladı Kyran. "Bunun için adamlarımız var. Ayrıca kan beni..."

Onu susturmak için ona sert bir bakış attım, ama şansım yaver gitmedi. "...mide bulandırıyor."

"Onu getirmemi ister misin?" diye sordu Tyran.

"Hayır," dedim. "Sadece adını ve adresini istiyorum. Ben hallederim. Siz ikiniz yeterince uğraştınız."

Kulüpteki karmaşadan sonra, doğruca eve gelip duş aldım.

Sıcak duştan çıktığım anda telefonum öfkeyle çalmaya başladı. Belime bir havlu sardım ve telefonu açtım.

"Amca, henüz yarın sabah olmadı," diye selamladım.

"Onu öldürme lan," diye karşılık verdi, nefesi kesilmiş gibiydi. "O Duncan Lyons'ın kızı."

Burnumun köprüsünü sıkıştırdım ve beni bu noktaya getiren hayatımdaki her kararımdan pişmanlık duydum. Kendi programıma sadık kalmalı ve amcam ile adamlarının belediye başkanını halletmesine izin vermeliydim.

Ben sessiz kalınca, "Tanık," diye kekeledi. "Onunla evlenmelisin."

"Neden?" diye sordum ve bir tarafında sıra sıra takım elbiseler, diğer tarafında ise en sevdiğim kıyafetlerim olan kot pantolonlar ve tişörtler bekleyen giyinme odama girdim.

Lacivert bir takım elbise seçip giyinmeye başladım.

"Dinlemiyor muydun?" diye tısladı ve onu ofisinde bir ileri bir geri yürüyüp, seyrekleşen saçlarını tekrar tekrar eliyle tararken hayal edebiliyordum. "Temasın bize ikimizin de geçmişini araştırdı. E-postayı okumadın mı? Bu kader, Aiden. O, Lyons ile anlaşma yapmamız için bizim biletimiz."

"Henüz okumadım, ama seni duydum." Tek elimle pantolonumu giydim ve kemerimi belime taktım. "Bunu öğrenirse sinirleneceğini düşünmüyor musun? Kızın kulübümüzde olduğunu, muhtemelen onun için casusluk yaptığını ve..."

"Hayır!" diye bağırdı. "Bu işe yaramaz. O çatışmacı biridir." Amcam haklıydı. Duncan mantıklı biri değildi ve çevresindeki erkek ve kadınlara korku salarak suç imparatorluğunu yönetiyordu. Söylentilere göre, karısını bulamadığı ve onun günahlarının bedelini ödetemediği için metreslerine işkence ediyordu. Onun zihninde bunlar neydi bilmiyorum.

"O piç sadece evlilik ittifaklarına saygı duyar," diye devam etti amcam. "On yıl önce kız kardeşinin sevgilisini öldürmemesinin tek nedeni buydu. Duncan o pisliği öldürme fırsatı bulamadan ikisi evlendi."

Amcamı hoparlöre bağladım ve gömleğimi giyip düğmelerini ilikledim, o ise bağırmaya devam etti. Bana Lyons hakkında bilgi verdi, Duncan hapisteyken kız kardeşinin korumasıyla bir ilişki yaşadığını anlattı. Serbest bırakıldığında çılgına dönmüş, bodyguardın hiçbir şey getirmediğini, ne bölge, ne uyuşturucu anlaşmaları, ne de ittifaklar olduğunu iddia etmiş. Ama kız kardeşi de en az onun kadar inatçıymış ve onun arkasından zavallı adamla evlenmiş. Gerisi malum.

Kararsız bir ses çıkardım ve manşet düğmelerimi düzelttikten sonra ofisime girdim. Dizüstü bilgisayarımı açtım ve masama oturdum, pencerelerden Manhattan silüeti parıldıyordu, sonra e-postayı açtım.

"Neden 'Croft' soyadını kullanıyor?" diye sordum, dosyadaki önemli noktaları not alırken, her ne kadar yetersiz görünse de. "Doğum belgesinde Duncan babası olarak geçmiyor. Burada neyi gözden geçiriyorum?"

"Bunu düşünecek vaktimiz yok," diye bağırdı. "O, onun tek kızı ve sen onunla evleneceksin. Bu gece! Hubbart Peder'i aradım bile, ikizler onu almaya gidiyorlar."

Ve işte böylece gecem tam bir felakete dönüştü.

ÜÇ RAVEN

Boktan dairemizin kapısında durdum, elim kapı kolunda ve göğsüm acıdan burkuluyordu.

Zaten durumumdan kaçmaya çalışırken yeterince stresli değilmişim gibi, şimdi de gerçek *gangsterler* peşimde miydi? Şimdi parayı nasıl bulacaktım? Bursum Paris'teki okul ücretini karşılayacaktı, ama ölmeden önce o uçağa binmem gerekiyordu. Uçak bileti ve arkadaşlarımla paylaşacağımız dairenin iki aylık kirası için paraya ihtiyacım vardı. Seçeneklerim çok azdı, hatta yok denecek kadar azdı. Belki annemle konuşup yardım isteyebilirdim? Ne de olsa, o babamdan kaçmayı başarmış ve bunca yıldır onun radarından uzak kalmıştı.

Umutsuzluk zihnimi mahvediyordu, uygulanabilir bir plan yapmamı imkansız hale getiriyor ve tüm umudumu kaybetmeme neden oluyordu.

Gözyaşlarımı tutarak dairemize girdim. Ama karanlık ve baygın annemle karşılaşmak yerine, daha kötü bir şeyle karşı karşıya kaldım.

Aiden Callahan.

Küçük oturma odamdaki ikinci el kanepede oturan adama bakarak olduğum yerde donakaldım.

"Bayan Croft." Sesinde bir parça tehlikeyle beni selamladı. "İçeri gelin. Ve kapıyı kapatın." Gözlerim etrafta dolaştı,

korku göğsümü sıkarken annemi aradım. "Annen yatak odasında," diye ekledi.

"Hayatta olsa iyi olur," aptalca bir cesaretle tısladım.

Aiden'in dudakları seğirdi, ama ifadesi soğuk kalmaya devam etti. Elleri kolçakların üzerinde duruyordu, birinde beyaz parmak eklemleriyle bir tabanca tutuyordu.

"Kendi başına endişelen, kızım. Şimdi, kapıyı kapat."

Dediğini yaptım, gözlerimiz çarpışırken zihnim bu durumdan kurtulmanın yollarını arıyordu ama hiçbir çözüm bulamıyordu.

"Otur."

"Beni nasıl buldun?" diye fısıldadım, nefesim zorlaşsa da telaşlı görünmemeye çalışıyordum. Kulübe sahte bir isim ve adres vermiştim.

"Bu önemli değil." Mırıldanması içimde bir endişe dalgası yarattı.

"Kendimi tekrar etmekten nefret ederim, Raven. Otur."

Gözlerimi kapattım ve yavaşça onun karşısındaki boş sandalyeye doğru yürüdüm. Sonunda sandalyeye ulaştığımda, bacaklarım o kadar titriyordu ki, neredeyse yere yığılacaktım.

"Ben..."

"Konuşma."

"Affedersiniz," diye kekeledim. "Sen benim evimdesin."

İri cüssesi dikleşti ve sallanan sandalyeyi doldurdu. O anda fark ettim ki artık kot pantolon giymiyordu. Onun yerine William Westmancott marka bir takım elbise giyiyordu. *Tanrım*. Artık tasarımcı markalarını mı fark ediyordum? Moda tutkunu Reina'ya bu gereksiz yeni yeteneğim için teşekkür etmemi hatırlatın.

"Beni kızdırma," diye uyardı. "Bunun için çok kızgınım."

Otur ve sana söyleyeceklerimi dinle." "Peki."

Yumruklarımı sıktım ve sandalyeme yaslandım, onun bakışlarını karşılayarak, buraya ne için geldiğini açıklaması için bekledim.

"İçinde bir ateş var." Silahını yakasının altındaki kılıfına koyarken dudaklarında küçük, acımasız bir gülümseme belirdi. "Buna ihtiyacın olacak."

"Sen beni öldürecekse neden ateşe ihtiyacım olsun ki?"

Uzun ve düzenli bir nefes vererek nefesini dışarı çıkardı, ardından dairede sessizlik hakim oldu, sanki kopmak üzere olan bir lastik bant gibi uzayıp gitti.

"Bunu yapacak mıyız yoksa burada oturup bekleyecek miyiz?" diye patladım, beklenti beni gerginleştiriyordu.

Kaşlarını çatarak beni izledi, elleri düzensiz aralıklarla sıkılıp gevşiyordu.

"Görmemen gereken bir şeye tanık olduğun için," diye başladı, sesi sakindi, "iki seçeneğin var." Bir bacağını diğerinin üzerine attı, çenesinin gerginliği ve gözlerindeki keskinliğe göre çok rahat görünüyordu. "Seni öldürebilirim ya da seninle evlenebilirim."

Gözlerimi kırptım, adrenalin kulaklarımda gürültüyle çınliyordu.

"Sen... Ne?" Sesim beni ele verdi, vücudumun geri kalanı gibi titriyordu. "Bunlar seçenek değil," diye hırıltılı bir sesle söyledim, boğazımda kabaran histerik bir kahkahayı bastırmaya çalışarak. "Bu, ölüm cezası ile ömür boyu hapis arasında seçim yapmak gibi bir şey."

O, beni sıkı bir kısıtlama içinde izlerken, ifadesi boş kaldı.

"Benimle evlenmek hapishaneye benzemiyor," dedi düz bir sesle. "Varisimin ve karımın gelecekteki annesi olarak, sonsuza kadar korunacaksın."

"Senden ve ailenden de mi?"

Çenesi seğıirdi.

"Bak, bir bok yığınınına düştün," dedi. "Düştüğün anda, hayatın senin olmaktan çıktı. Yani iki seçeneğin var. Birini seç."

"Ben daha on dokuz yaşındayım," dedim, ağzım birden kurudu.

Alaycı bir nefes verdi. "Aynen öyle. Evlenmek için yasal yaşın üstündesin."

Bu sözlerde olumlu bir şey göremedim.

"Evlenmeye hazır değilim," diye kekeledim. "Ayrıca, kaç yaşındasın? Kırk mı? Elli mi? Sen neredeyse yaşlı bir adamsın!"

Adam, yakışıklı olmasına rağmen, çok yaşlıydı. Buna karşı bir yasa yok muydu?

"Ben otuz bir yaşındayım," dişlerini sıkarak söyledi, sonra devam etmeden önce tereddüt etti. "Ben yaşlı bir adam değilim, ama sanki bir çocuğu kaçırmışım gibi hissediyorum." İçini çekti. "Ama seni öldürmektense bu daha iyi, değil mi?"

"Öyle mi?"

"Sadece söyle, Raven Croft," dedi sessizce. "Ölmeyi tercih edersen, isteğini yerine getiririm."

Yutkundum. Her iki seçenek de kötüydü. Tanrı aşkına, hayatımı daha yeni yaşamaya başlamıştım. Almam gereken daha pek çok kötü karar vardı. Hayatın anlamı da buydu... Öyle değil miydi?

"Yani evlenirsek, artık tehlikede olmayacağım mı?" diye sordum sonunda. "Dokunulmaz mı olacağım?"

Başını eğdi, gözleri benimkilere kilitlendi. "Aynen öyle."

Kalbim göğüs kafesime çarparak, yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Ya da belki de bu adam ve onun saçma teklifini kabul edersem gireceğim biraz farklı kafes hakkında beni uyarıyordu.

"Tamam."

Tek bir kelimeyle kaderim belli olmuştu.

Aiden ceketinin cebine uzandı ve küçük, siyah kadife bir kutu çıkardı. Kutu, yanıımızdaki masaya sönük bir sesle düştü.

"Rahip on dakika içinde burada olacak," dedi. "R-rahip mi?"

Çenesini sıkarak, "Evet. Yüzüğüm parmağına takıldığında, geri dönüşü olmayacak. Ne de olsa ben Katolik'im," dedi.

Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi söyledi, ama benim için hiçbir anlam ifade etmiyordu

.

DÖRT AIDEN

Tanrım, ben lanet olası bir çocukla evleniyordum.

Tamam, kelimenin tam anlamıyla değil.

On dokuz yaşındaydı, teknik olarak reşit sayılırdı, ama balo elbiseleri ve final sınavları için endişelenmesi gereken biri gibi görünüyordu, *evlilik yemini için* değil.

Ama yine de, rahatsız annesinden yayılan ucuz votka kokusuna bakılırsa, kızın başa çıkması gereken daha büyük sorunları olduğu açıktı.

Burnumun köprüsünü sıktım.

Onunla evlen ya da onu öldür.

İki seçenek vardı ve ikisi de bana uygun gelmiyordu. Amcam kızın kim olduğunu öğrendiği için ikinci seçenek artık masada bile değildi. Bu felaket planı kabul ettim ve onu koruyacağıma yemin etsem de, ona dokunmayacağım ve onunla aynı yatakta yatmayacağımdan emindim.

Yıpranmış sandalyenin kenarında oturan genç kadını gözlemledim. Sırtı dik, yumrukları kırmızı elbisesinin kumaşını sıkıca kavramıştı. Çıplak ayakları ve korkuyla dolu geniş gözleri olmasaydı, bu kıyafet onu çok daha yaşlı gösterecekti.

Raven Croft.

Evren bir şeyi doğru yapmıştı, çünkü bu isim ona mükemmel uyuyordu. İpeksi saçları kuzgun tüyelerine benziyordu ve yeşil gözleri nemli, yosun kaplı ormanları akla getiriyordu. Ve

bariz korkusuna rağmen, bakışlarında parıldayan açık bir "siktir git" tavrıyla sessiz bir meydan okuma yayıyordu.

İkimiz de bu sonuçtan memnun değildik, ama o bunu beklediğimden daha iyi idare ediyordu ve bu da başlı başına biraz saygı uyandırıyordu.

Sonra üç keskin vuruş geldi.

Raven sesle irkildi ve gözleri fal taşı gibi açıldı, "siktir git" bakışı hızla dehşete dönüştü.

"Girin," diye seslendim ve kapı gıcırdayarak açıldı.

Kardeşlerim içeri girdi ve Raven'ın hafif bir nefesini duydum. Hepimiz 1,95 metre boyundaydık, ama ikizler çoğunlukla deri giysiler giiyorlardı, bu da onları bir bar kavgasından çıkmış gibi gösteriyordu.

"Merhaba, Raven." Tyran onu selamlarken, diğer kardeşim onun uzun, ince bacaklarına bakıyordu. Aniden onun önüne geçip onu korumak istedim, ama nedenini bilmiyordum.

"Raven," dedi, sanki onu baştan çıkarmak onun işiymiş gibi gülümseyerek. Ona bağırmamak için dişlerimi sıkmak zorunda kaldım. "Ailemizin bir parçası olmak üzeresin."

O sessizce başını salladı, yüzündeki ifade açıkça mutsuzluğunu gösteriyordu.

Dar daireye doğru ilerlediler ve kısa boylu, kel bir adamın kutsal cüppesini giymiş olarak yer açtılar. Adam ellili yaşların ortalarında ve gece bu saatte şehrin boktan bir semtine sürüklendiği için açıkça pek de mutlu değildi. Ya da belki de sabahın bu saatinde demeliyim.

"Peder Hubbart," diye selamladım, ayağa kalkarak. "Geldiğiniz için teşekkürler."

Kardeşlerime bir bakış attı ve "Sanki başka seçeneğim varmış gibi" diye mırıldandı. "Ne demek istediğini anlıyorum," diye mırıldandı Raven, dikkatimi

"Kutlama yapabilmemiz için şampanya getirmeliydim." Tyran, odadaki atmosferi hiç anlamamış ve bu berbat durumu olumlu yönden değerlendirmeyi tercih ederek ona sırtarak baktı.

"O içki içecek yaşta değil," diye dişlerimi sıkarak söyledim, son birkaç saattir dişlerimi sıkmaktan çenem ağrıyordu.

"Ben de *evlenmek* için yeterince büyük olmamalıyım," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi. "İçki içmek iki kötülükten daha azı gibi görünüyor."

Tyran güldü ama hemen öksürerek bunu gizledi. Kyran ise eğlencesini hiç saklamadı.

"Hanımefendi, sen giriş giriş bu anlaşılmayagönüllü olarak mı giriyorsun?" Peder Hubbart, şüpheyile dolu gözleriyle odanın içinde dolaşarak sordu.

Raven ağzını açtı ve ben ona uyarıcı bir bakış attım.

Sırtı gerildi ve ağzı gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeye büründü. "Evet, çok istekliyim" dedi.

Tyran ona doğru eğildi, sırtını hafifçe okşayarak fısıldadı: "İşte bu ruh. Duyduğum kadarıyla evlilik bir lütuftur."

"O zaman neden onunla evlenmiyorsun?" diye tükürdü.

"Kardeşim tam olarak benim tipim değil," diye cevapladı Tyran hafifçe. "Yine de, kadınların onu çekici bulduğunu itiraf etmeliyim, bu yüzden sen..."

"Tyran," diye uyarıcı bir şekilde homurdandım.

"Ne?" dedi, ellerini havaya kaldırarak. "Ortamı neşelendirmeye çalışıyorum."

Bakışlarım rahibe kaydı ve "Biri aptalca bir şey yapmadan bu işi bitirelim," dedim.

Rahip İncil'ini sımsıkı tuttu. "Peki." "Ve töreni kısa tutun."

Rahip İncil'i açtı ve hepimiz çok dar olan bu alanda garip bir şekilde dururken, korkunç soru gelene kadar kutsal metinleri okumaya başladı.

"Aiden Callahan, Raven Croft ile kutsal bir birliktelik kurmayı kabul ediyor musun? Ölüm sizi ayırana kadar onu sevecek ve ona sadık kalacak mısınız?"

"Evet," dedim. "Kabul ediyorum."

Rahip Raven'a döndü. "Raven Croft, bu birliği ve bununla birlikte gelen her şeyi kabul ediyor musun?"

Uzun ve rahatsız edici bir sessizlik oldu, sonra o konuştu: "Evet, sağduyuma aykırı olsa da kabul ediyorum."

Kardeşlerim birbirlerine eğlenceli bakışlar attılar.

Rahip boğazını temizledi. "Yeminlerinizi değiştirin."

Sinirli bir nefes verdim. "O kısmı atlayın."

Rahip onaylamayan bir şekilde başını salladı. "Korkarım ısrar etmeliyim. Bu kutsal bir birliktelik, el sıkışma anlaşması değil."

"Peki," diye dişlerimi sıktım. "Raven, son nefesimi verene kadar seni korumaya, sana bakmaya söz veriyorum."

Tüm gözler geline çevrilirken, o birkaç saniye boyunca bana baktı. Sonunda, "Bunu ve senin suçlu deli aileni atlatacağıma söz veriyorum," dedi.

"Vay canına," diye mırıldandı Kyran, "ne kadar da içten yeminler. Sanırım yakın gelecekte evlenmekten vazgeçeceğim."

"Kapa çeneni," dedi Tyran.

"Bu işin sonu kötü bitecek," dedim düz bir sesle.

Rahip küçük kitabını kapattı ve "Bana verilen yetkiyle, sizi karı koca ilan ediyorum. Gelini öpebilirsiniz" dedi.

Raven bana sert bir bakış attı. "Aklından bile geçirme. Bu hiç olmamış gibi davranacağız."

O anda, "ölüm sizi ayırana kadar" ifadesinin bizim dünyamızda tam anlamıyla geçerli olduğunu anlamadığını fark ettim.

"Anlaşmayı onaylamak için bir öpücük gerekir." Rahip, törenin gidişatından açıkça rahatsız olmuş bir şekilde homurdandı.

Öne eğildim, çenesini tutup bana bakmasını sağladım. Ağzımı açtım, dişlerimi alt dudağına sürttüm ve ısırdım.

Onu işaretleyecek kadar sert. Onu inletecek kadar sert.

BEŞ RAVEN

Annem yan odada sarhoşluktan uyurken evlendim. Bu, düğün albümümüzün başlığı olmalı.

Rahip, arkasından kapıyı hafifçe kapatarak dışarı çıktı ve beni zonklayan bir baş ve karmaşık duygularla baş başa bıraktı. Şaşkın hissediyordum, beni bu ana getiren olaylar zincirini anlayamıyordum. Gerçekten birkaç saat önce garsonluk vardiyam için hazırlanıyor muydum? Ve şimdi, burada durmuş, şişmiş dudaklarıma elimi bastırarak, ne halt olduğunu merak ediyordum. Bu basit bir öpücük değildi, hayır. Bu, insanı damgalayan türden bir öpücüktü. Yakıcı bir öpücüktü.

Bütün bunlar yanlış olmasına rağmen, iç uyluklarım titriyordu ve külotum sıırılsıklam olmuştu.

Ne yapacağımı, buradan nereye gideceğimi bilmiyordum. Bu yüzden, bir zamanlar bana tanıdık gelen dairemde, ne yapacağımı bilmeden, uyuşmuş bir şekilde durdum.

"Annene veda et," dedi Aiden ve sanki sersemlemiş gibi onun emrini yerine getirdim. Titrek adımlarla annemin yatak odasına girdim ve onu yatakta uzanmış halde buldum, neredeyse iki gündür giydiği pijamaları zayıf vücuduna sarkmış duruyordu. Saçları karışık ve fırçalanmaya muhtaçtı.

Yatağın yanındaki yere diz çöktüm ve elimden geldiğince parmaklarımla saçlarını taradım.

"Ah anne, ne yapacağız?" diye fısıldadım, ondan zehirli bir duman gibi alkol kokusu yayılıyordu. "Şu anda sana gerçekten ihtiyacım var."

Kıpırdamadı ve ona yardım istemenin anlamsız olduğunu biliyordum. Benim yardımıma ihtiyacı vardı.

"Anne," diye fısıldadım, onu hafifçe dürterek.

"Anne." "Mmm."

Gözlerini açmadı.

"Anne, beni duyuyor musun?" Onu tekrar dürttüm, parmağımdaki yüzük, geçirdiğim berbat geceyi hatırlatıyordu. "Lütfen, anne."

"Hmhm."

Hayal kırıklığıyla nefes verdim, her saniye uyanma ihtimalinin azaldığını fark ettim.

"Gitmem gerek, ama seni kontrol etmek için geri geleceğim." Ona sarılmak için kollarımı doladım, ama o buna karşılık verecek gücü yoktu. Tanrı aşkına, bunu hatırlamayacaktı bile. "Geri geleceğim. Tamam mı?"

Cevap yoktu, sadece hafif bir horlama vardı ve bu gece ona ulaşamayacağımı biliyordum. Muhtemelen gittiğimi fark etmeyecekti. Yaz için eve döndüğümü anlaması üç gün sürmüştü.

En çok istediğim şey, onun bugün ayık ve gerçekten burada olmasıydı. Ona hiç olmadığı kadar ihtiyacım vardı. Çok kaybolmuş ve korkmuştum. Bir belediye başkanının dövülmesine tanık oldum, bir yabancıyla istemediğim bir evliliğe zorlandım ve şimdi onun pençesinde sıkışıp kalmıştım. Aiden Callahan bana ne yapacaktı? Bu kabustan nasıl kurtulacaktım?

Ben sadece büyük hayalleri olan bir genç kızdım ve şimdi o hayallerim paramparça olmuştu, yerini hayatta kalmanın acımasız gerçekliği almıştı. Artık tek endişem hayatta kalmaktı.

"Hazır mısın?" Arkamdan gelen sesle irkildim ve ayağa fırladım, sonra hızla döndüm. Aiden, aramızdaki tüm mesafeyi kaplayarak üzerimde yükseliyordu, yüzünde okunamaz bir ifade vardı.

Alt dudağımı ısıldım, ısırığının acısı bana artık onun karısı olduğumu hatırlattı.

"Bence burada kalmalıyım ve..."

"Hayır."

Onun keskin ses tonuna şaşıırarak gözlerimi kırdım ve yavaşça tekrarladım, "Hayır mı?"

"Duydun beni," dedi dişlerini hafifçe gıcırdatarak. "Artık benim karımsın ve benim uyuduğum yerde uyuyacaksın."

Yanaklarım kızardı ve şoktan ağızım açık kaldı. Zihnimde uygunsuz görüntüler dolaşmayı bırakıp kendime gelmem birkaç dakika sürdü.

"Biz birbirimizi tanımıyoruz bile..."

"Seks hakkında konuşmuyorum Raven," diye sabırsızca sözümü kesti. "Benim çatımın altında kalacaksın ve bu kesin. Hadi gidelim."

"Ama annem..."

"Onun durumunda, hangi evde olduğunu bile fark etmeyeceğini sanıyorum, hangi gezegende olduğunu bırak. Neye ihtiyacın olursa, satın alıp sana getireceğim."

Bunun üzerine, topuklarını döndü ve dışarı çıktı, açıkça benim de onu takip etmemi bekliyordu.

AIDEN

Karımı boktan daireden çıkarıp bekleyen arabama doğru yönlendirdim.

Onun şerefine, tereddüt etmedi ve tek kelime bile etmedi.

Arabanın kapısını açtım ve o da araca bindi, ben de yanına gelene kadar kapıya sıkıca yaslandı. Kemerimi bağladığım anda şoförüm yola çıktı, mahremiyet ve ses geçirmez perde açıldı.

Parmaklarımla dizime vurarak, orta konsoldan Raven'ı inceledim. Yüzü benden uzak ve aşağıya doğru eğik olmasına rağmen, onun doğal bir güzellik olduğunu fark etmeden edemedim. Benim için çok gençti, ama yine de kalp kırıcı biriydi.

Raven'ın kimliğini öğrendikten sonra, onun aile geçmişini araştırdım. Savunmam olarak, bir kişinin potansiyel tehditlerinin

ve zayıflıklarının farkında olmak önemliydi. Aile geçmişi nispeten boştu, ama bu sadece araştırmayı bilmeyenler için geçerliydi.

Lyons, doğum belgesinde bile adı geçmiyordu. Annesi ise... Duncan ile arasındaki hikayeyi kim bilebilirdi ki, ama Duncan'ın sorumluluklarını yerine getirmediği açıktı.

"Neden benim striptiz kulübümde çalışıyordun?" Bu soruyu sormak istememiştim, ama artık geri alamazdım.

O gerginleşti ve sonra kendisi bir soru ile cevap verdi. "Neden herkes çalışır? Açıkçası, paraya ihtiyacım vardı."

"Artık orada çalışmana gerek yok. Neye ihtiyacın olursa, söyle yeter."

Burun delikleri genişledi. "Senin paran istemiyorum."

Bir kadının parayı reddetmesi, hatta teklifime kızması oldukça ferahlatıcı olduğu için neredeyse gülümseyecektim.

"Ve karımın striptiz kulübünde çalışmasını istemiyorum," dedim soğukkanlılıkla.

"Ben garsondum," diye itiraz etti, onurunu inciterek.

"Erkeklerin bakıp dokunmaktan hoşlandığı bir yerde. Ayrıca, zaten benim paramı alıyorsun. Çalışanların maaşlarını kim ödüyor sanıyorsun?"

Bana döndü ve ben onun yeşil gözlerinde boğuldum.

"Striptiz yapıyormuşum gibi değil ya." Gözlerini devirdi. "Lütfen, maço saçmalıklarını kes."

Ağzımın köşesi seğirdi. Bana ateş püskürmesini sevdim.

"Bazı erkekler paylaşmayı sever. Ben sevmem. Bunu iyi hatırlasan iyi olur, Raven."

Gözleri parladı.

"Unutmayacağım, yüce kocam." Alaycı bir şekilde güldü. "Sen de bana dayattığın seks yapmama kuralını unutma."

"Şimdilik," dedim kuru bir şekilde, yanaklarının kızarmasına gülerek. Öne eğildim, çenesini tutup bana bakmasını sağladım. "Ama eninde sonunda, karıcığım, seks yapacağız."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ama sen... sen demiştin ki..."

Sözcükleri bulmakta zorlanıyor gibiydi. "Sana zaman vereceğim Raven, ama göz önüne alındığında, birbirimize zincirlenmiş durumdayız ve hayatımız boyunca, sonunda bu evliliği tamamlamak zorunda kalacağız .

bu evliliği tamamlamak için." Omuz silktim, sonra bakışlarımı başka yöne çevirdim ve şehir manzarasının bulanıklaşmasını izledim. "Varislerim olması gerekecek. Meşru varisler."

ALT RAVEN

Asla hayal hiç evleneceğimi evleneceğimi olacağımı
evleneceğimi Kesinlikle kesinlikle bir gangsterle
bağlanacağımı hayal etmemiştim, bir gangster tarafından öpülmeyi ise
hiç.

Ama işte buradaydım.

Arabayı durdurduğunda, onun sözleri hâlâ kafamda
yankılanıyordu ve binasının cam asansörüne girdiğimizde, çıldırmak
üzereydim.

Yakın gelecekte seks olmayacağını söyledi, ama yine de beni
öptüğünde, onun istediği her şeyi yapmasına izin verirdim. Ve *bu*,
şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha çok beni korkuttu. Başımı
kaldırdım ve onun, kendimi kaybetmekten korktuğum o geniş mavi
gözleriyle beni izlediğini gördüm. Nedense bu, kötü bir son gibi
gelmedi.

"Nefes al, Raven."

Sesi beni sakinleştirdi ve derin bir nefes aldım.

Asansör kapıları açıldığında, çok etkileyici bir giriş holü ortaya çıktı.
Zemindeki beyaz mermer ve şık kehribar rengi mobilyalar beni anında
rahatlattı. Bir bakışta, tek bir parçanın Velvet Desire'da bir yılda
kazandığım paradan daha değerli olduğunu anlayabiliyordum, ama
yine de rahat bir havası vardı.

"Hoş geldin." Eli belime dolandı ve beni ileri doğru itti. "Yarın sana
evi gezdireceğim, ama şimdilik yatmaya git."

Beni koridordan geçirdi, muhteşem bir mutfak ve tavandan tabana pencereleri olan bir oturma odasından geçtik, pencerelerin arkasında dolunay altında şehrin ışıkları parıldıyordu. Gözlerimi kısarsam, uzaktan Empire State Binası'nı görebileceğime emindim.

Koridorun en ucundaki kapıyı açtı. "Burası senin yatak odan olacak."

İçeri girdim ve lüks İran halısının hemen önünde durdum. Etrafımdaki tablolara ve pahalı duvar halılarına baktım ve birden kendimi buraya ait hissetmedim. Odanın ortasında, beni cezbeden temiz bir yorgan, dolgun yastıklar ve yumuşak çarşaflarla donatılmış bir California king yatak vardı.

"Senin evini mahvedeceğim," diye mırıldandım, kendi halime bakarak. Çıplak ayaklarım kirliydi ve elbisem kurtarılmayacak kadar buruşuk ve yırtılmıştı.

Yavaşça bana yaklaştı. Ondandalgalar halinde sarhoş edici bir sıcaklık yayılıyordu ve içime işliyordu.

"Endişelenme. Temizlikçi Aela haftada üç kez geliyor," dedi.

Sonra elini kaldırdı ve yanağımdan bir santim uzakta tuttu. Tereddüt ettiğini gördüm, sonra mesafeyi kapattı ve parmaklarıyla çenemin çizgisini izledi.

"Özür dilerim," diye mırıldandı.

Başımı eğdim ve yanağım onun sıcak avucuna yaslandı. "Ne için?"

"Seni bu prangalara zorladığım için." Dudakları sanki eğleniyormuş gibi kıvrıldı. "Eminim ki, en son istediğin şey benim gibi yaşlı bir adamla evlenmekti."

Kaşlarımı kaldırdım, özrüne ve daha da önemlisi özürünün samimi olmasına şaşırmıştım. "Yani yaşlı olduğunu kabul ediyorsun?"

Alaycı bir şekilde güldü. "Sana kıyasla... evet."

"Seni yaşlı dediğimde biraz abartmış olabilirim," diye yavaşça cevap verdim.

Buna tepki olarak geri çekildi, parmakları şakaklarımdan üzerinde seğirdi. "Senin neredeyse iki katın yaşındayım."

Gülümsedim. "Yaş sadece bir sayıdır."

Burun delikleri genişledi. "Bizim durumumuzda çok büyük bir sayı. Sen muhtemelen erkeklere alışkınsın, hayatlarının dördüncü on yılına girmek üzere olan erkeklere değil."

."

"Evet, öyle bir şey."

O içini çekti. "Dinle, ikimiz de bu anlaşmayı gerçekten kabul etmedik ve bir gecede bize dayatıldı. Birbirimizi tanımak için zaman ayırabiliriz. İşleri yavaştan alalım. Benden korkmanı istemiyorum ve kesinlikle sana kendimi zorla kabul ettirmek niyetinde değilim. Bir gün evliliğimizi tamamlamamız gerekecek, ama bu bugün olmayacak."

Boğazım düğümlendi ve sadece "Bu bir rahatlama" diye cevap verdim. "Sana zorla kendimi kabul ettirmeyeceğim için mi rahatladın?" diye sordu.

"Evet, çünkü niyetin bu olsaydı, seni öldürmek zorunda kalırdım." Cevabım onu eğlendirmiş gibiydi, ama asıl etkiyi yaratan sonraki sözlerimdi. "Ben bakireyim, yani pek deneyimli sayılmam."

O donakaldı.

"Dalga mı geçiyorsun?" Başımı salladım. "Bakire misin?" "Evet," diye doğruyu söyledim.

Parmakları tüy kadar hafif bir dokunuşla boğazımdan aşağı doğru kaydı, ardında tüylerimi diken diken eden bir his bırakarak dudaklarımdan hüznü bir iç çekiş kopardı.

"Keşke hoşlanmasaydım..." Tereddüt etti. "*Bazı... şeyleri* belli bir şekilde yapılmasını."

"Ne tür şeyler? Ne şekilde?" diye sordum.

"Bu konuşma için çok gençsin," diye mırıldandı ve aklıma bir düşünce geldi.

"Ama evlenmek için çok genç değilsin, değil mi?" Başını salladı ama cevap vermedi, bu da merakımı daha da artırdı, ben de ona soru sormaya devam ettim. "Yani... sapkınlıklar mı demek istiyorsun?" diye merakla sordum. "Yoksa BDSM'den mi hoşlanıyorsun?"

O kaskatı kesildi, ama göz bebeklerinin büyüdüğünü fark ettim. "Bu konularda ne biliyorsun?"

Boğazımı temizledim. "Ben bakireyim dedim, azize değil."

Omuzları titremeye başladı. Bir an için, felç geçirdiğinden endişelenerek ona bakakaldım, ama sonra başını geriye attı ve gülmeye başladı. Hafif bir kıkırdama değildi, derin, gürültülü bir kahkahaydı.

"Kahretsin, buna ihtiyacım vardı," dedi yumuşak bir sesle, hala gülerek, gözleri heyecan ve eğlence karışımıyla parıltıyordu. Bu, kalbimin çarpmasına neden oldu, ki bu da aklımı kaçırdığının kanıtı olmalıydı.

Yutkundum, boğazım bu hareketle titredi. Aiden'ın bakışlarından kalan son eğlence izleri kayboldu, yerine karanlık bir sıcaklık geldi. Korkarım ki, amım buna tepki olarak kasıldı.

"Biraz uyu, Raven." Elini boğazımdan çekti ve ben onun dokunuşunu özleyerek hayal kırıklığıyla nefes verdim. Bana ne oluyordu böyle? Dudaklarımı büzerek, bana ne yapmam gerektiğini söylemesine itiraz etmek üzereydim, ama sonraki sözleri beni durdurdu: "Bana gelince, sanırım soğuk bir duş alacağım."

YEDİ RAVEN

Lüks cam duş kabininden çıktım ve büyük, tüylü havluyu üzerime sardım, gözlerim düzgünce katlanmış bir tişört ve bir çift boxer şortuna takıldı.

"Ne oluyor lan?" diye mırıldandım. Aiden, ben duş alırken buraya gelmiş olmalıydı. "Mahremiyet ihlali diye buna derim."

Hızla kurulanıp giysilerimi giydim, sonra odada volta atmaya başladım. Ölümcül yorgunluk hissetmem gerekirdi, ama bunun yerine huzursuzdum ve cildim gergin hissediyordu. Adrenalin damarlarımdan akmaya devam ediyordu ve sakinleşebileceğime dair pek umudum yoktu.

Belki Aiden'ı bulabilirdim?

Onunla ne hakkında konuşabileceğimi bilmiyordum, özellikle de az önceki gergin anın ardından, ama çoktan odanın diğer ucuna doğru yürümeye başlamıştım, çıplak ayaklarım yumuşak halılarda sessizce ilerliyordu. Kapıyı aralayıp dışarı çıktım ve koridorda sessizce ilerledim.

Penthouse karanlıkta kalmıştı, ama pencerelerden süzülen yumuşak ay ışığı gölgelerin bir kısmını uzaklaştırıyordu. Teknik olarak hırsız değildim, ama kendimi gecenin hırsızı gibi hissediyordum. Değil mi? En azından burada misafirdim.

Tanrım, hayat bir gecede nasıl bu kadar değişebilirdi?

Etrafa bakınarak, herhangi bir ses olup olmadığını dikkatle dinledim, ama hiçbir şey duymadım. Vazgeçmek üzereydim ki, koridorun sonundaki kapının altından sızan bir ışık şeridi gördüm.

Oraya vardığımda, kapıya yapıştım ama yine de hiçbir şey duymadım. Kafamı aralıktan içeri soktuğumda, odanın boş olduğunu gördüm, masanın iki yanında eski lambalar yanıp sönüyordu.

Parmak uçlarımda daha da ilerledim ve ancak o zaman duşun sesi kulağıma geldi. Donakaldım, başım sağa doğru döndü. Banyo kapısı aralık kalmıştı, ama su sesi çok netti.

Bakarsan bulursun, diye alay etti zihnim.

Nabzım hızlanırken zorlukla yutkundum. Gitmem gerektiğini biliyordum, ama omzumdaki küçük şeytan beni teşvik ediyordu. Aiden ben duş alırken banyoma girmişti, bu yüzden bu adil bir davranıştı.

Yap şunu. Sadece bir bak, diye fısıldadı şeytan.

Gözlerimi banyo kapısına dikmiş, kapının opaklaşmasını dilerken, aynı zamanda onun burada olduğumu asla fark etmemesi için dua ediyordum.

"Siktir..."

Aiden'in inlemesi yankılandı ve bir an donakaldım, sonra bacaklarım kendi iradem dışında hareket etmeye başladı.

Ve işte oradaydı.

Tamamen çıplak olan kocam, yumuşak tavan ışıkları altında kaslı, iri vücudu parlıyordu. Ve *lanet olsun*, şu kıça bakın. Bu, gördüğüm en güzel kıçtı. Çok fazla görmüş olduğumdan değil, ama konudan sapıyorum.

Aiden'in ön kolu duş duvarına dayalıydı, diğer eli kalın, sert penisini sıkıca kavriyordu. Su, iri vücudundan aşağı akıyor, sırtındaki kıvrımlar ve çukurlar boyunca küçük akarsular halinde akıyordu. Vahşi bir tanrı gibi görünüyordu, bana, sıradan bir ölümlüye, dünyadaki tüm zevkleri sunmaya hazırды.

Duşta birlikte olduğumuzu hayal ederken içimde bir cehennem patladı. İçim sıkıştı ve midemin derinliklerinde bir ateş yandı.

Öne eğildim ve kapı daha da açıldı, böylece her şeyi görebildim. Nefesim kesildi.

Tanrım, bu kadar seksi olmak yasadışı olmalı.

Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim. Bu kadar erotik.

Onu mastürbasyon yaparken izlerken ağzım sulandı.

Bir parçam kıyafetlerimi çıkarıp ona katılmak istiyordu. Ama sonra ne olacaktı? Bütün bunlarla ne yapacağımı hiç bilmiyordum.

Ama o seninle ne yapacağını bilir, diye o lanet şeytan yine alay etti.

Uygunsuz düşünceyi görmezden gelerek, onun pürüzsüz, parlak tenini hayranlıkla seyretmeye başladım. Her pompaladığında pazı kasları geriliyor, hareketleri sarsıntılıydı. İleri geri, yukarı aşağı. Duvara yaslanarak, kalçalarını öne doğru ittiğinde kasları gerildi, daha hızlı ve daha sert.

Zihnimde, onun içime girmesinin nasıl bir his olacağını hayal edebiliyordum. Acımasızca. Hızlı. Sert. Bir hayvan gibi.

Uyluklarımı sıktım, bu adamın sunduğu şeyi almak için içimdeki arzuyla kalbim çarpıyordu. Nefesim düzensizleşti, banyonun diğer ucundaki Aiden'inkiyle aynıydı.

"Siktir... evet..."

Nefes almadım. Gözlerimi kırpmadım. Orada durup, beni ateşe veren boğuk bir iniltiyle boşalmasını büyülenmiş bir şekilde izledim.

Nefesim kesildi. Başı bana doğru döndü ve gözlerimiz buluştu, onun bakışları açgözlüydü, benimki ise merakla doluydu.

Zaman dondu.

Kaçmayı düşündüm, ama çok geçti. Suçüstü yakalanmıştım ve başka türlü davranmanın bir anlamı yoktu. Bu yüzden kaldım.

"Gösterinin tadını çıkarıyor musun, *mo cuishle*?"

Kaşlarımı çattım. Bu pislik benim adımla şimdiden unuttu mu? "Adım Raven," diye dişlerimi sıkarak, içimde öfke yükseldi.

O, alnındaki ıslak saçları geriye atarak, o kadar erkeksi bir hareketle güldü ki, neredeyse ağzımın suyu akacaktı. "Adını biliyorum. *Mo cuishle*, sevgilim anlamına geliyor. Ya da kelime kelime çevirisiyle 'nabzım' anlamına geliyor."

"Oh."

Duşu kapattı, sonra bana döndü. O havluyu alıp beline sardığında, bakışlarımı boynunun üstünde tutmaya zorladım. "Soruma cevap vermedin."

"Hangisiydi?" diye sordum, sonunda gözlerimi belindeki derin çizgilere, karnının altındaki kıl izlerine indirdim. Bu gece tüm utangaçlığımı kaybetmiştim.

"Gösteriden hoşlandın mı?" Cevap olarak yanaklarım kızardı. "Güzel, belki bizim için hala umut vardır."

Gözlerimi devirdim. "Ne demek istediğini anlamadım."

"Elbette anlıyorsun." Bana doğru yürüdü, arkasında su damlacıkları bırakarak. "Söylesene, burada ne yapıyorsun?"

İç geçirdim. Ona gerçeği söylemekten başka bir şey istemiyordum - yalnız uyumak istemediğimi - ama bu gece zaten çok fazla güçten vazgeçmiştim. Bunun yerine, "Bir bardak su içmek istedim. Yatak odama dönerken yolumu kaybettim." dedim.

Aiden'ın gözlerinde eğlence parladı ve beni anladığını anladım.

Söylemeye gerek yok, o gece yalnız uyudum.

SEKİZ RAVEN

Ertesi sabah, elimde cep telefonumla evin içinde dolaştım. Bu evde bana ait olan tek şey oydu ve aptalca bir şekilde ona can simidi gibi sarıldım. Ya da belki de işler ters giderse 9-1-1'i aramaya hazır olmak istedim.

Dün geceki röntgenciliği aklımdan çıkarmak için elimden geleni yaptım. Bu, uzun ve stresli bir günün sonucuydu. Başka bir açıklaması yoktu.

Bir ışıltı gözüme çarptı ve parmağımdaki sonsuzluk elmas yüzüğü izlerken adımlarım sendeledi.

Kalbim kötü bir şekilde hızla çarpmaya başladı. Bu durumda *sonsuzluk*, tercih ettiğim bir kelime değildi. Yaptığım yemini unutmak ve bu felaket düzenlemenin ötesine geçmek istiyordum.

Hiçbir kız bunu hayal etmezdi. "Aşk"ın annem üzerinde yarattığı etkiyi ilk elden gördükten sonra, hiç sevmemek ve evlenmemek benim için mükemmel olurdu.

Ama işte buradaydım, İrlandalı bir gangsterle evliydim.

Yutkundum, bu gerçeğin farkına yavaş yavaş vardım. *Kahretsin, bir gangsterle evliydim.*

Artık Raven Croft değil, Raven *Callahan*'dım.

En azından baş harflerim değişmeyecek, diye düşündüm, sebepsiz yere, ve belki de bu, durumumu kabullenemediğimin kanıtıydı

Belki annem ya da arkadaşlarım bunu öğrenmeden bir çıkış yolu bulabilirdim.

Telefonum mesaj geldiğini belirten bir ses çıkardı ve ben kilidini açtım. Grup sohbetimizdeki mesajlara baktım. En yakın arkadaşlarım ve ben yatılı okul yıllarımız boyunca bu grubu sürdürmüştük ve bunun beni sayısız kez kurtardığını söylediğimde abarttığımı düşünmüyordum.

En son mesaj, şu anda kendi annesine bakıcılık yapan Athena'dan gelmişti.

Athena: Bu yaz bitti mi? Paris'e gitmeye çok hazırım.

Alt dudağımı ısırdım. Ben de Paris'e gitmeye fazlasıyla hazırdım, bu konuda hiçbir şey değişmemişti, ama artık önümde daha da fazla engel vardı. İşsiz ve yeni evli olmanın yanı sıra, suçlularla da uğraşmak zorundaydım.

Bir roman yazıp kızlara hayatımın ne kadar rayından çıktığını itiraf etmek yerine, belirsiz bir cevapla yetindim. Ego'm bir darbe daha kaldıramazdı.

Ben: Evet, ben de.

Reina: Bence hepimiz kanatlarımızı açmaya hazırız.

Phoenix:

Phoenix'in tuhaf cevabına kaşlarımı çattım, ama soru sormadan telefonum tekrar çaldı.

Isla: Paris bize yetişemeyecek. Bu arada, kardeşim bize harika bir bir daire ayarladı. Üniversitede okurken masrafları karşılamakta ısrar ediyor, böylece cep harçlığımız kalacak. Yani... alışveriş yapabileceğiz!

Bu haberi duyunca ciğerlerimden bir nefes çıktı. Dün, bu küçük ayrıntı beni heyecanlandırırdı, ama bugün ağzımda acı bir tat bıraktı. Elimde daha büyük sorunlar vardı.

Yani, Aiden.

Grup sohbetinden çıkarak, kocamı bulma yoluma devam ettim. Artık onun da bu anlaşılmaya zorlandığını ve evlilikten pek memnun olmadığını bildiğime göre, belki onu alternatifler konusunda ikna edebilirdim. İkimiz ayrılma ve nihayetinde boşanma konusunda anlaşabilirdik.

İyi bir plan, diye düşündüm ve aniden bir amacım oldu. Şimdi, yepyeni kocamı bulabilirsem.

Odaları tek tek dolaştım, hatta bir spor salonu bile keşfettim, ama sonunda çatı katının boş olduğunu anladım. Mutfığa geldiğimde, tezgahın üzerinde bir not gördüm.

Penthouse'u dilediğiniz gibi keşfedebilirsiniz. Ben hemen dönerim. A.

"Kahve içerken boşanmayı konuşmak buraya kadarmış," diye mırıldandım, hayal kırıklığı beni sardı.

Bana etrafı gezdirmeden gitmiş olması pek umurumda değildi, ama düzgün bir veda bile etmemesi beni rahatsız etti. Belki de bu, annemin dersinin bir kez daha doğru olduğunu kanıtladığı içindi. Erkeklerin hiçbir şeyi sonuna kadar götüreceğine güvenilemezdi.

Nefes verip, tüm bu saçmalığa gözlerimi devirdim, sonra kollarımı kavuşturdum. Bunların hiçbirinin gerçek olmadığını hatırlamam iyi olurdu. Zaten annem bana iyi öğretmişti: *erkekler konusunda beklentilerini düşür, böylece incinmezsin*.

Mutfığın ortasında çıplak ayakla durup ne yapacağımı düşünüyordum. Giyecek bir şeyim olsaydı annemi kontrol etmeye gidebilirdim. Hâlâ sadece Aiden'ın tişörtü ve boxer şortu vardı ve New York tuhaf şeylerin olduğu bir yer olsa da, gardırobunun fark edilmeyeceğini sanmıyordum.

"Belki de onu arayayım," dedim boş odaya, sonra numarasını çevirdim aradım.

Zil sesi uzayıp gitti ve tam kapatmak üzereyken annemin sesi geldi. "Merhaba, bebeğim."

Hafif bir pelteklik duymama rağmen gülümsedim. Artık buna alışmıştım ve onun ayık olmasını tercih etsem de, elinden geleni yaptığını biliyordum. Annem

beni seven ve benim için elinden geleni yapan işlevsel bir alkolikti. Yıllar boyunca bir dizi basit işte çalıştı — temizlik, rafları doldurma, hademe — kendi içsel mücadelesini verirken, biz bir yerden bir yere taşınırsak da bizi ayakta tuttu.

"Merhaba anne."

"Neredesin Raven?"

Alt dudağımı ısırdım. Onu üzmem istemiyordum ve olanları ona anlatırsam, bunun onu çileden çıkaracağından emindim. Bu yüzden, yarı gerçeklerle yetindim.

"Geceyi bir arkadaşımın evinde geçirdim."

"Arkadaşlarının yakınlarda yaşadığını bilmiyordum."

Annem sık sık sarhoş olabilir ve son birkaç yıldır yatılı okulda burada geçirdiğim zamandan daha fazla zaman geçirmiş olabilirim, ama hayatımla ilgili konularda her zaman haberdardı. Athena'nın en eski arkadaşım olduğunu, okulda tanıştığımızı ve hemen kaynaştığımızı biliyordu. Ve birkaç yıl sonra Isla, Phoenix ve Reina'nın da bizim küçük, ölümüne dostluk çemberimizi tamamladığını.

Hemen konuyu değiştirdim. "Markete uğramamı ister misin?"

Annem yorgun bir nefes verdi. "Bazen nasıl bu kadar düşünceli biri oldun diye merak ediyorum."

"Tabii ki senden aldım," dedim. "Bu çok açık."

"Ondan emin değilim," diye mırıldandı, neredeyse kendi kendine.

"Ama kesinlikle babandan almadın."

Onu gündeme getirmesine şaşırarak sessiz kaldım.

"O zaman o bencil biriydi," dedim yumuşak bir sesle, tereddütle. "Diğer birçok şeyin yanı sıra, evet."

"Onun hakkında çok nadiren konuşuyorsun," dedim.

"Söyleyecek pek bir şey yok." Bu, yüzyılın en büyük understatement'ı olsa da, kapıyı açmıştı. Ve ben daha fazlasını öğrenme fırsatını kaçırmak niyetinde değildim.

"Sana onu hatırlatıyor muyum?"

"Hayır. Sen daha çok bana benziyorsun. Aslında benim ikizim gibisin." İnsanların onu sık sık ahlama ile karıştırmalarının bir nedeni vardı ve bu neden fiziksel görünüşümüzün ötesine uzanıyor gibiydi. Kendine baktığında

kendine dikkat ettiğinde. "Senin de belaya bulaşma konusunda bir yeteneğin var, bunu kesinlikle ondan almışsın."

"Hmmm."

"Bebeğim, New York'taki zamanımız sona eriyor."

Gerildim. "Şimdiden mi?"

"Evet, yolumuza devam etmeliyiz. Güvende kalmanın tek yolu bu."

Hatırlayabildiğim kadarıyla, hep hareket halindeydik. Hiçbir yerde iki yıldan fazla kalmadık.

"Artık kaçmayı bırakmanın zamanı gelmedi mi?" diye sordu.

"Hayır, çünkü gardımızı indirip yerleşirsek, o an ölmüş oluruz." Ben iç geçirdim, ama ben bir şey söylemeden o devam etti. "Buraya taşındığımızda sana söylediğim şeyi hatırlıyorsun, değil mi?"

Kaşlarımı çattım. "Hatırlatır mısın?"

"Eğer bir şey olursa, Brooklyn'de sana gösterdiğim posta kutusunda ihtiyacın olan her şeyi bulabilirsin. Unutmadın, değil mi?"

"Hayır, unutmadım."

DOKUZ AIDEN

Asansör kapısı açıldı ve kardeşlerime döndüm. "Çantaları burada bırakın," dedim.

"Neden içeri giremiyoruz?" diye sızlandı Kyran. "Bizi sadece çanta taşıyıcı olarak kullanamazsın."

Gözlerimi devirdim. "Başka bir zaman ziyaret edebilirsiniz."

"Hadi gidelim, Kyran. Karısını etkilemeye çalışıyor," diye mırıldandı kardeşim. "Ayrıca, ne yapacağız ki? Raven'ın bu saçmalığı açmasını izlemek istemiyorum. İkinizle bu alışveriş gezisine katlanmak yeterince kötüydü."

"Bunun onu sevmesini sağlayıp sağlamadığını bilmek istiyorum," diye itiraz etti Kyran. "Kadınlar tuhaf. Ama aynı aptalca hataları yapmadan önce ondan öğrenmeyi tercih ederim."

"Tavşan kobayın olmaktan mutluluk duyarım, pislik," diye alaycı bir şekilde karşılık verdim. "Seçimlerimden memnun olup olmadığını sana haber veririm. Şimdi siktir git."

"Tamam, gidiyoruz." Çantaları yere attılar ve bekleyen asansöre geri döndüler.

Onlar gider gitmez, Raven hala benim tişörtümü ve boxerımı giymiş olarak lobide belirdi.

"Ah, iyi, döndün." Elleri beline giderken, Cartier, Jimmy Choo ve birkaç lüks mağazadan aldığı sayısız çantaya baktı.

"Seninle konuşmam lazım."

"O zaman konuşalım." Ellerimi kot pantolonumun ceplerine soktum. "Bunları açarken mi yapmak istersin yoksa..."

Dudakları aralandı.

"Bunlar benim için mi?" Başımı salladım. "Hepsi mi?"

"Evet," dedim, gözlerimi onun üzerinde gezdirerek. "Giysilerimi giymeni çok isterim, ama çok çabuk eskirler ve öyle dolaşamazsın."

Cümlemi bitiremeden Raven dizlerinin üzerine çöktü ve Noel sabahındaki beş yaşındaki bir çocuk gibi kağıt mendilleri karıştırmaya başladı.

"Parmağındaki elmasdan çok kıyafetlere daha çok heyecanlanıyorsun." Gülümsemeden edemedim. "Kadınların mücevherleri sevdiğini sanıyordum. Özellikle elmasları."

Kartier çantasından başını kaldırarak, karıştırmayı bıraktı.

"Mücevherleri severim, ama bu kadar ağır sembolizmi olan türden olmasınlar."

"Seni suçlamıyorum," dedim yavaşça. "Ama senin de çok iyi bildiğin gibi, bizim dünyamızda evlilikler ömür boyu sürer. Bu yüzden bu fikre alışsan iyi olur."

Onun geçmişini araştırarak elde ettiğim bilgilerle bu kadına hiç hazırlıklı olmadığım sonucuna varmıştım.

"Senin dünyanın nasıl bilmiyorum ama benim dünyamda bu günlerde boşanmak normal bir şey," dedi, yüzünde bir gölge geçerken.

Sonra çantaları karıştırmaya devam ederken, ben onun sözlerini düşünmeye başladım.

İrtibat kurduğum kişinin elde ettiği tüm bilgiler hala kafamda bir soru işareti yaratıyordu, bu yüzden dün gece geç saatlerde onunla iletişime geçip bir adım daha ileri gitmesini istedim. Her şeyi öğrenmem gerekiyordu, öncelikle neden o ve annesi sürekli taşınıyor gibi göründüklerini.

İlk rapora göre, Raven'ın doğumundan beri Amerika'da yaşıyorlardı ve İskoçya'ya hiç ayak basmamışlardı, ki bu doğru olamazdı. Duncan Lyons acımasız ve çılgın bir piç olsa da

karısının onu terk etmesine ve kızını ondan bu kadar uzakta yetiştirmesine izin vermesi pek olası görünmüyordu.

Evet, kesinlikle bir terslik vardı, ama İskoç mafya üyesine yaklaşımdan önce her şeyi bilmemiz gerekiyordu.

O, yeni gardırobuyla meşgul olarak antreyi ambalaj kağıdı, etiketler ve fişlerle kaplarken, ben de bunları toplayıp yatak odasına götürdüm.

Victoria's Secret şortu ve Kyran'ın hediyesi olan "*Bite me*" yazılı tişörtünü giydikten sonra, keten kanepeye oturduk.

O, tüm bu heyecandan yorgun düşmüş gibi, kanepenin diğer ucunda kıvrılmıştı. Aramızda on kişi sığacak kadar boşluk vardı, sanki benim yakınlığımı kaldıramıyormuş gibi, ve nedense bu beni rahatsız etti.

Bu hiç mantıklı değildi, çünkü ben de onun yakınında olmasını istemiyordum. Bu evlilik ona olduğu kadar bana da zorla dayatılmıştı ve dün geceki öpücüğün olması gerekenden daha hoş olduğunu kabul etsem de, bu onunla yatmayacağım gerçeğini değiştirmiyordu.

Ancak, duşta beni takip etme alışkanlığını tekrarlarsa, kararlılığımı kolayca bozabilirim.

Yastıklara yaslanarak onu inceledim. "Raven, bazı kurallar belirlemeliyiz."

Başını kaldırdı, yüzünde merak dolu bir ifade vardı. "Bunun için biraz geç değil mi sence?"

"Kurallar için asla geç değildir, karıcığım."

"Sen öyle diyorsan." Alaycı bir şekilde gülerek gözlerime baktı. "Tamam, bakalım neymiş."

"Artık röntgencilik yapma," diye başladım. "Aksi takdirde, olacaklardan sorumlu olmayacağım."

Yanakları kızardı, ama onun için şerefine, bakışlarını kaçırmadı.

"Belki röntgencilik benim sapıklığımdır," dedi rahat bir şekilde, gözleri yaramazlıkla parıldıyordu. "Genelde her gün aynı saatte duş alır mısın?"

Gülümsemeden edemedim. Bana karşı başının belaya gireceğini fark etmeden, açıkça bela arıyordu.

"Raven, bu evliliğin nasıl yürüyeceğini zaten konuştuk. Acele etmeye gerek yok ve senin casuslukların..."

"Beni sessiz tutmak ve sana bir varis vermek için benimle evlendiğini sanıyordum."

Düşük bir kahkaha attım. "Her şeyin bir zamanı var, ama bunu bir uyarı olarak al. Merakın sana pahalıya mal olabilir."

"Peki, seni gözetlediğimi biliyorsan, neden faaliyetini durdurmadın?" Çenesini meydan okurcasına kaldırdı, gözleri sabit. "Merakımı umursamamış olmalısın, yoksa durdururdun."

"Oh, umursadım." Onu benimle duşa sokamadığım için çok umursadım, ama bunu itiraf edemezdim. Şimdilik, birbirimizi tanımaya karar vermiştik. Bir de onun bakire olduğu gerçeği vardı.

O sıırttı, ama yanakları daha da kızardı. "Belki de bir erkeği nasıl memnun edeceğimi not alıyordum."

"Not almayı bir iki yıl daha bırak," dedim ve umarım bu uyarıyı dikkate alırdı. İkimizin de iyiliği için. "Senin liginin dışındasın, Raven."

"Komik, sen bana evlenme teklif ettiğinde ben de aynı şeyi düşünmüştüm."

Kafamı salladım. "Senin çılgın dilin benim sonum olacak."

"Umarım öyle olur." Bana masum bir gülümseme attı. "Gerçi, sen çılgın bir dili olan bir kadını seveceğini düşünürdüm."

Tanrım, yardım et. Bu yaramaz kız, onu yatağa atamadan beni öldürecek.

"Bana olan ilgini kırmak istemem," dedim yavaşça, zar zor aklımı başımda tutarak, "ama ateşle oynamak ikimiz için de iyi olmayacak."

Omuz silkti, sonra sinirli bir nefes verdi. "Peki, artık mastürbasyon yapmanı izlemeyeceğim."

Aptal sikim, aklımdan çabucak silmeye çalıştığım görüntülerle kalınlaştı. Genç, bakire karım benim sevdiğim türden seksle başa çıkamazdı ve benim neyden hoşlandığımı anlasaydı, muhtemelen penthouse'umuzun pencerelerinden birinden atlardı. *Bizim*, benim değil. Bu çok baktandı, değil mi?

Raven, benim müdahaleci düşüncelerimden habersiz, aşağıdaki şehri seyrediyordu. Sanki kendini bu dünyadan ayırıyormuş gibiydi. Nasıl hissettiğini, ne düşündüğünü bilmek istedim ve bu benim kafamı karıştırdı.

Hiç evlenmek istememiştim, özellikle de bizim bulabildiğimiz kadarıyla, herhangi bir suç örgütü dışında bir hayat süren biriyle. Callahan mafyasının varisi olarak büyümek beni bıkkınlaştırmıştı. Çok sayıda şüpheli şey görmüş ve yapmıştım. Belediye başkanına işkence etmek, suçlu olduğum daha sıradan şeylerden biriydi. Aslında, hayatımın kan ve ölümle dolu olmadığı bir zamanı hatırlayamıyordum.

Peki şimdi genç karımla ne yapmam gerekiyordu? Aklımda, yatakta yüzüstü yatarken, kıcını havaya kaldırmış, çarşafı yumruklayarak beni sikmem için yalvaran görüntüler belirirken, sikim kontrolü ele geçirdi.

Lanet olsun, bu aptalca fikirler ve onu sikmek için duyduğum bu yabancı, içgüdüsel ihtiyaç, Raven ile yaşamayı zor, hatta imkansız hale getirecekti.

"Bakıyorsun."

Onun sesi beni düşüncelerimden kopardı ve onun beni izlediğini fark ettim. Harika. Bu gidişle beni öldürebilirdi ve ben bunu fark bile edemezdim, çünkü onun kıcını yatağında hayal etmekle meşguldüm.

"Belki de bu kadar güzel olduğun için kendime engel olamıyorum."

Gözlerini devirdi. "Daha çok bir şey istiyorsun gibi. Söyle yeter, Aiden."

Onun açık sözlülüğünü sevdim. Adımı söyleme şeklini daha da çok sevdim. Lanet olsun, onu hiç sevmeseydim bu çok daha kolay olurdu.

"Neden benim her şeyi zaten bilmediğimi düşünüyorsun?" diye karşılık verdim.

"O zaman neden bir şey istiyormuş gibi bakıyorsun?"

Oturdum, ona dönmek için eğildiğimde kanepenin kıcımın altında kırıştı. Birbirimizden uzaktaydık ama bu, onun kızarmasına yetti ve içimdeki hasta bir parça bundan hoşlandı. Onun tepkisini beğendim ve onun duvarlarını yıkmak için can atıyordum.

"Baban nerede?" diye sordum.

Yüzünü buruşturdu ama çabucak kendini topladı ve yüz hatları yeniden oyuncak bebek gibi oldu. "Hayatta değil. Muhtemelen ölmüştür."

Kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı çattım.

"Muhtemelen mi?" Omuz silkti. "Evet, muhtemelen."

Açıklamasını bekledim, ama açıklamayınca ısrar ettim. "Öldüğünü nereden biliyorsun?"

"Belki de bu sadece bir hayal." Gözleri benimkilerle buluştu ve bana meydan okuyan bir bakış attı, bu da beni tekrar rahatsız etti, gerginlik kasıklarımı gerdi. Bu kadın neden beni tamamen karakterime aykırı davranmaya itiyordu? "O annemi mahvetti, umarım en acı verici şekilde ölmüştür."

Omuzları, söylediklerinden pişman olmuş gibi çöktü, ama dürüst olduğu için onu azarlamayacaktım. Sonuçta, bazen çevresindeki herkesi mutsuz etme eğilimi olan kendi annem için de aynı şeyi dilerdim.

"Bunu hak etmiş gibi görünüyor," dedim, kasıtlı olarak şimdiki zaman kipini kullanarak, ama onun boş bakışlarından anladığım kadarıyla, bunu fark etmemişti. İçgüdülerim daha da alevlendi. Bu İskoç mafya prensesinin hikayesi neydi?

"Hayata geri getirilmeli ve her gün acı çekerek ölmeli. Titan Prometheus gibi." Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım, o ise devam etti. "Yunan mitolojisinde Zeus tarafından cezalandırılmış ve bir kayaya zincirlenmiş, her gün bir kartal onun ciğerini yiyormuş. Ölümsüz olduğu için ciğeri bir gecede yenileniyormuş, ama ertesi gün yine yenilip sonsuz bir döngüye giriyormuş."

"Hatırladığım kadarıyla, sonunda Herakles tarafından kurtarıldı."

Omuz silkti. "Benim versiyonumda, benim biyolojik babam olan adam için Herakles diye bir şey olmazdı."

"Kan dökücü birisin, değil mi?"

Gözlerini kırptı, sonra yavaşça cevap verdi, "Özellikle değil, ama karmaya inanırım."

"O zaman bir anlaşma yapalım." Kaşları ilgiyle kalktı. "Sana kötülük yapan herkese, senin karmanı teslim edeceğim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Gerçekten mi?"

"Yemin ederim." Kahretsin, onun nesli hala böyle şeyler mi söylüyor?

"Peki ya o kişi sensen?" diye sordu, bana gözlerini kısarak.
ben

"O zaman bana söyle, ben de davranışlarımı düzeltirim," dedim.
karşılık verdi. "Dediğim gibi Raven, evliliğimiz ömür boyu sürecek ve
ben bunu en iyi şekilde değerlendirmek istiyorum. İkimiz için de."

"Gerçekten iyi evlilikler olduğuna inanıyor musun?"

Tanrım, onun durumu benden daha kötüydü. Raven'ın sağlıklı bir
ilişki kurma şansı hiç olmuş muydu, yoksa başından beri mahkum mu
olmuştu?

"Evet. Bizimki öyle olacak."

Bana yarım bir gülümseme attı.

"Söz veriyor musun?" diye utangaçça sordu.

Boğazımı temizledim. "Evet, seni dul bırakmak zorunda kalsam
bile." Garip bir şekilde, bunu içtenlikle söylüyordum.

ON RAVEN

Evliliğimiz ömür boyu sürecek.

O sözler günün geri kalanında kulaklarımda çınladı — yeni kıyafetlerle giyinip süslenirken, başarısız yemek denemem sırasında, Aiden'ın atıştırmalıkları seçmeme izin verdiği film gecemizde — ama o sözler rüyalarımda beni rahatsız etti.

Çoğu kadın ömür boyu sürecek bir evlilik için çabalar, ama ben onlardan biri değildim. Daha kötüsü de olabilirdi, sanırım. Aiden, babam gibi korkunç bir insan olabilirdi.

Yıllar boyunca, annemin nadiren ağzından kaçırdığı anlarda onunla ilgili küçük ipuçları bulmuştum. Bu genellikle annem sarhoş olduğunda olurdu. Babam inanılmaz derecede yakışıklı ama acımasız ve zalim, "adı anılmaması gereken" bir suçluydu. Ama istediği olmazsa annemi döverdi. Annem aşk uğruna her şeye katlandı, ta ki babam onu bana hamileyken dövene kadar.

Bu, onun için bardağı taşıran son damla olmuştu.

O, onun kendisini bulamayacağından emin olarak ayrıldı. O benden daha iyi bir insandı, çünkü ben o piçi öldürmeden ayrılmazdım. O, her zaman onun bizi bulacağından korktuğu için hiçbir yere yerleşemedi. Bu yüzden sürekli taşınıyorduk ve gece kaçmamız gerekirse diye bir posta kutusu tutuyorduk. Bu, ben altı yaşındayken bir kez oldu ve o zaman iki yıldan fazla bir süre aynı yerde kalmıştık. Ondan sonra neredeyse paranoyak hale geldi, sürekli arkasına bakıyordu.

Yatılı okuldayken bu durum beni o kadar endişelendiriyordu ki, saçımı çekerek anksiyete bozukluğu geliştirdim. Okulda güvendeydim, ama o hala dışarıda, kendi başının çaresine bakıyordu. Ama annem o zaman bile benim için elinden geleni yaptı. Birbirimizin konumunu gerçek zamanlı olarak takip etmek için bir uygulama yüklemiştik ve annem her sabah ve her akşam bana mesaj atıyordu. Bu, korkularımı bir dereceye kadar hafifletiyordu, ama büyüdükçe, başkalarının böyle yaşamadığını öğrendim.

Ve tüm bunları düşünürken, yıllar önce, on yaşındayken ve hatırlayamadığım bir şehirde yaşadığım bir anı aklıma geldi.

Etrafımı saran kutular, ortamı küçük hissettiriyordu. Garip kokuyordı ve bana daha önce yaptığımız tüm paketleme ve açma işlemlerini hatırlattı.

Bütün gün eşya paketlemiştik ve daire etrafımızda küçülüyor, karton kutular bizi yutacakmış gibi görünüyordu.

Annem yere oturmuş, bir kutu daha bantlamaya çalışıyordu.

"Neden hep taşınmak zorundayız?" diye sordum küçük bir sesle, tam da bant gıcırdayarak kutuyu kapatırken, bizim buradaki hayatımızı da kapatırken.

Annemin omuzları gerildi. Bant makinesi yine çok yüksek sesle gıcırdağında bana bakmadı.

Tavşanımı göğsüme sıkıca sarıldım, tüyleri bu kutular gibi kokuyordu. "Bunu konuşmuştuk, bebeğim. Yeni bir şehir. Yeni bir başlangıç."

Lamba her şeye sarı bir ışık saçıyordu, annemin saçları bakır rengi ve yorgun görünüyordu. Bardağı yanında duruyordu, yarısı kahverengi bir sıvıyla doluydu, bu sıvı annemin sesini daha yavaş ve yumuşak hale getiriyordu.

"Ama daha yeni buraya taşındık," diye sızlandım. "Okulumda daha yakın ve hafta sonları seni görebiliyorum. Ayrıca bir arkadaş edindim. Adı Athena."

Annem bandı sertçe bastırdı, kutu hafif bir acı çığlığı attı. "Üzgünüm, bebeğim. Bu şekilde daha güvenli ve ben seni güvende tutmak istiyorum."

Tavşanımın kulağındaki yırtığı karıştırdım. "Babam bizi bulacağı için mi?"

Konuşurken birden dondu ve hava birdenbire ağırlaştı.

"Baban hakkında konuşmayız." Sesi alçaldı ve yüzü korkuyla doldu, bu da beni korkuttu. "Asla. Unutma, bebeğim."

"Çünkü o öldü," diye fısıldadım.

Annem uzun bir süre hareketsiz oturdu, sonra bardağını alıp uzun bir yudum aldı. Buzun dişlerine çarptığını duyabiliyordum.

"Evet," dedi sonunda. "Seni güvende tutmak benim görevim. Bilmen gereken tek şey bu."

"Neyden güvende?"

Alnını ovuşturdu ve bardağından tatlı ve acı bir koku bana doğru geldi.

"Hatalardan," dedi. "Tehlikelerden. Seni bırakmayan kötü adamlardan."

Onun sözlerini anlamadan ona baktım. "Neyi bırakmazlar anne?"

Gözleri benimkilere takıldı ve bir an için ağlamak istiyor gibi göründü.

"Sen ve ben," dedi sessizce.

Dışarıdaki rüzgar pencereye bir şey çarptı ve ikimiz de irkildik.

"Bu son taşınmamız olacak, söz verir misin?" diye sordum.

Omuzları çöktü ve beni öyle bir hüzünle baktı ki, küçük göğsüm ağrıdı. "Üzgünüm, bebeğim."

Gözleri kaydı ve tekrar taşınmamız gerekeceğini anladım. Birçok kez.

Ona doğru sürünerek yaklaştım ve o beni kucağına çekti, kollarıyla beni çok sıkı sardı. Cildi sabun ve içkisi gibi kokuyordu. Kalp atışları yanağıma hızlıca çarpıyordu ve bu bana garip bir rahatlık veriyordu.

"İçki içmeni sevmiyorum," diye fısıldadım süveterine.

Sesi çok kısık, neredeyse saçlarımın arasında kayboluyordu. "Ben de sevmiyorum, bebeğim. Ben de sevmiyorum."

Lamba titriyordu. Bantlanmış kutular sessizce yığınlar halinde bekliyordu, başka bir geceye, kimsenin bizi tanımadığı başka bir şehre taşınmaya hazırdı.

Ve bir gün kaçmayı bırakacak mıyız diye merak ettim. Ya da annem sadece durmayı unutmuş muydu?

Annem sarhoş olduğu zamanlar hariç, asla geriye bakmazdı. Sonunda ben de geriye bakmamayı öğrendim. Aiden ile tanıştığımdan beri geçmişim beni rahatsız ediyordu, ama geriye bakmanın bir anlamı yoktu.

geçmiş, Aiden ile yolları kesiştiğinden beri beni rahatsız ediyor gibi görünse de.

Kocama baktım, öğle güneşi pencerelerden süzülerek onun yüz hatlarını bir şekilde daha az korkutucu hale getiriyordu. Büyük ekranda Yankees maçını izliyordu. Büyük, çıplak ayakları sehpa dayanmış, benim varlığımı görmezden geliyor gibiydi.

Ama bu bir maskeydi.

Ne zaman çok yüksek sesle iç çeksek, vücudu tepki verirdi. İlk başta çok ince bir tepkiydi — kaşlarının seğirmesi, gözlerinin hafifçe kısılması — ama benim fark etmem için yeterliydi. Ve koltuğumda, sanki kalkacakmışım gibi kıpırdadığımda, başını bana doğru çevirir ve endişeli gözleriyle beni incelerdi, bakışlarının sıcaklığı omzuma bastırılan bir el gibi üzerimde hissedilirdi.

Bu bana onu gözlemlemek için zaman verdi ve bir şekilde babamı merak etmeme neden oldu. Annem onun bir suçlu olduğunu açıkça belirtmişti ama ne tür bir suçlu olduğunu hiç açıklamamıştı. Aiden gibi bir gangster miydi yoksa tamamen başka bir şey mi?

Yanlışlıkla başımı salladım. Babam daha kötü bir şey olmalıydı. Şu ana kadar Aiden şiddet eğilimli görünmüyordu, ama sonra dövülmüş belediye başkanının görüntüsü zihnimde belirdi. Tamam, bunu unutun, o şiddet eğilimli ve acımasızdı, ama bana karşı değil. Belki de acımasızlığı sadece erkeklere karşıydı. Ve Aiden'in inanılmaz derecede yakışıklı olduğunu da unutmayalım.

Kahretsin, tıpkı babam gibi üç özelliği de taşıyordu. Evet, bu benim için iyiye işaret değildi.

"Kitap mı yazıyorsun?" diye sordu Aiden, gözlerini televizyondan ayırmadan.

Kaşlarımı çattım. "Kitap mı?"

"Evet, sanki kitap için araştırma yapar gibi beni inceliyorsun." Tanrım, çok gözlemciydi. Bunu aklımda tutmam gerekecekti.

Ayrıca, benim hakkımda araştırma yapmış olsaydı, benim bir paragrafı bile zor bir araya getirebildiğimi bilirdi.

"Bu evet mi demek?" diye sordu, sorusuna cevap vermediğimi hatırlatarak.

"Hayır, senin hakkında bir kitap yazmayacağım," diye mırıldandım. "Mümkünse yazmaktan ve okumaktan kaçınırım."

Gözleri bana kaydı.

"Gerçekten mi?" Başımı salladım. "Neden?"

"Önce sen," diye alaycı bir şekilde karşılık verdim. "*Sen* ne iş yapıyorsun?" Hemen hatamı fark ederek başımı salladım. "Boş ver, cevap verme."

Onun yaptıklarına tanık olmak beni bu karmaşaya sokmuştu. "Akıllı olsaydım, senden korkardım," diye ekledim.

"Seni asla incitmem."

"Başka birinin bana zarar vermesine izin verir miydin?"

"Nefes aldığım sürece, bunun olmasına asla izin vermem. Dün gece de söylediğim gibi, senin adına karma dağıtmaktan mutluluk duyarım." Bu beni aptal mı yapıyordu bilmiyorum, ama ona inandım. "Sana geri dönelim, Raven. Bana ne yapmaktan hoşlandığını söyle."

"Resim yapmayı severim." Malzemelerim yanımda olsaydı keşke diye iç geçirdim.

Başını eğdi. "O hüzünlü nefesine bakılırsa, resim yapmayı çok seviyorsun galiba."

Gülümsedim. "Bayılıyorum. Elimdeki fırça ile en mutluyum."

Telefonunu eline aldı ve yazmaya başladı, ben de ona sinirli bir bakış attım ama o bunu açıkça fark etmedi.

"Sıkıyor muyum seni?" diye sordum alaycı bir şekilde.

"Hayır, hiç de değil." Başını kaldırmadı, parmakları telefonun üzerinde uçuyordu. Bana sorarsan çok kaba bir davranış. Ama sonra gözlerime baktı. "Özür dilerim, sadece bir şey almak istedim. Şimdi tüm dikkatim sende."

Omuz silktim. "Eh, o an geçti artık."

O rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. "Başka ne yapabilirsin, söyle bana."

Somurtabilirdim, ama bu adamla bir yere varamayacağımı düşündüm. "Müzik çalmakta da oldukça iyiyim."

"Etkileyici. Hangi enstrüman?"

"Gitar."

Başını eğdi, sonra neredeyse düşünceli bir şekilde, "Hobilerin için bir oda ayırabiliriz. Ses yalıtımı da zor olmaz." dedi.

Ona şaşkın bir bakış attım. "Gerçekten mi?"

"Evet. Artık benim işyerimde çalışmadığın için" —kaşlarını kaldırdı ve başını eğdi—"seni meşgul edecek bir şeylere ihtiyacın olacak,

arkadaşlarına memler göndermek dışında."

Gözlerimi devirdim. "Beni takip mi ediyorsun?"

"Ben bazı şeyleri fark ederim," diye sakın bir şekilde düzeltti. "Benim mesleğimde, detaylara dikkat etmek hayat ve ölüm arasındaki farkı belirler."

"Anladım," dedim, bunun bir sorun olabileceğini fark ederek. "Benim hakkımda ne fark ettin?"

Vücudunu çevirdi ve düşünceli bir şekilde bana baktı, Yankees maçı tamamen unutulmuştu.

"Hmmm, nereden başlasam?" Uzun parmağını dudaklarına dokundurdu. "Annen için endişeleniyorsun. Bazen onun bağımlılığı ve bunun onu ne kadar bağımlı hale getirdiğiyle uğraşmak zorunda kalmamayı diliyorsun. Onu asla yalnız başına acı çekmeye terk etmezsin, ama bir parçan sadece arkadaşlarıyla birlikte ortadan kaybolmak istiyor. Doğru mu?"

Gözlerimi genişleterek başımı salladım.

"Üniversiteye gitmek istiyorsun. Belki de bunu bir çıkış yolu olarak görüyorsun?" diye devam etti, ama sesinde kendini beğenmişlik yoktu. "Bununla bir sorunum yok, biliyorsun. Neye ihtiyacın olursa, söyle yeter, senin olsun."

Olamaz, bu kadar basit olamazdı. En çok istediğim şeyi bile istememiştim ve o bana öylece... vermişti? Bir bit yeniği olmalıydı. Değil mi?

Ona baktım, aramızda sessizlik uzanırken, doğru kelimeleri bulmaya çalıştım.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum," mırıldandım, göğsümdeki umut balon gibi şişiyordu. "Benim üniversiteye gitmeme gerçekten bir şey demiyor musun?"

"Gideceğini söylemedim," diye düzeltti. "Bu şehirde mükemmel müzik ve sanat programları olan üniversiteler var." Umudum yavaş ama emin adımlarla sönüyordu. "Neden onları araştırıp istediğin yere kaydolmuyorsun?"

Cüzdanını çıkarıp açtı, sonra bana kalın siyah bir Amex kartı uzattı. Tereddütle ona uzandım.

"Başvurularımın ücretini ödemek için mi?" diye sordum.

"Diğer şeylerin yanı sıra. Bu kart senin, istediğin gibi kullanabilirsin. Nakit de çekebilirsin. PIN kodu 6533. Harcama limiti yok, ne istersen ya da neye ihtiyacın olursa, alabilirsin."

Vay vay vay... işler yoluna giriyordu.

ON BİR RAVEN

Aiden'ın yatak odasına kafamı uzattım ve hemen düşün açık olduğunu fark ettim. Aklımda sinsi bir plan ve oldukça erotik görüntüler belirirken dudaklarımın kenarında bir gülümseme belirdi.

Kapıyı iterek açtım ve yatak odasından banyoya doğru parmak uçlarında yürüdüm, kapı yaramazlık yapmak için yeterince aralıktı. Onu, daha doğrusu onun inatçı, aşırı büyümüş kalbini, ödünü koparacak şekilde korkutmaya hazırdım ki, onun sesi akan suyun ritmini böldü.

"Eğer karımsan, hayretle bakmayı bırak. Eğer değilsen... şey, seni uyarmalıyım, silahım var ve çıplakken bir adamı öldürmekten çekinmem."

Gülmemi bastırarak başımı salladım. "Sana hiç kimsenin senin tamamen deli olduğunu söylediği oldu mu?"

"Birçok kişi," diye karşılık verdi. "Peki... burada ne işin var, Raven?"

Çatlağa daha yakın eğildim ve buharla buğulanmış camdan içeriye baktım. Dönen sis onu neredeyse tamamen görünmez hale getiriyordu, bu da benim yaramaz hayal gücümü daha da körükledi.

"Sana da günaydın," dedim. "Hala burada mısın yoksa işe mi gittin diye bakmak istedim. Ya da belki, her zamanki suçlu işlerine mi gittin diye sormalı mıyım?"

O alaycı bir sesle güldü. "Duş sesini duyduğunda, hala burada olduğumu tahmin etmişsindir. Oldukça açık, değil mi?"

Sırtımı duvara dayadım ve sert ahşap zemine kayarak, hafif aralık banyo kapısının yanında çömeldi. Gözlerim sisin içinde onu tekrar görebilmek için aradı, ama nafile. Önemli değil, o duştan çıkacak ve ben de gösterimi izleyecektim.

"Hâlâ orada olduğunu biliyorum," dedi kapının arkasından boğuk sesi, arkasında su düzenli bir ritimle damlıyordu.

Gülümsedim, parmağımın etrafında bir saç telini döndürdüm. "İyi uyudun mu?"

Kıkırdaması fayanslara yankılandı. "Elbette. Ya sen?"

"Çoğunlukla," diye itiraf ettim.

"Aklında bir şey mi var?" Sesinde endişe duyabiliyordum ve tuhaf durumuna ve zorla evlendirilmeye rağmen kalbim kıpır kıpırdı. Lanet olsun bu organa.

"Sadece... bazı şeyler," diye belirsiz bir cevap verdim. "Sence biz... bilmiyorum, biraz eğlenmeli miyiz?"

Bir dizi küfür ettiğini sandım, ama tekrar konuştuğunda, sinir bozucu bir şekilde ölçülü bir tonda konuşuyordu. "Sen ister misin?"

"Başka nasıl birbirimizi tanıyacağız?" diye alay ettim. O alaycı bir şekilde güldü. "Konuşarak."

"Sen tek erkek olmalısın..." "Adam," diye düzeltti yumuşak bir sesle.

"Pardon, oynamak yerine konuşmayı tercih eden tek erkek."

"Yanlış. Ben de eğlenmeyi severim, ama acele etmeye gerek yok. Zaten parmağına bir yüzük taktım."

"Elbette takmışsın," diye mırıldandım, yerde kıpırdanarak. "Biliyorsun, genç nesil ilk buluşmada eğlenir. İkinci buluşmada, en kötü senaryoda. Ve ben de senin yerindeydim..."

"Bizim yerimizde," diye düzeltti.

"Peki. Günlerdir bizim yerimizdeyim, bu da en az beş randevuyu haklı kılar, bu yüzden suyu test etmeliyiz... kimya açısından."

"Tanrım Tanrım," diyemırıldandı. "Sen bunu ses ses sanki bir "

"Kimya dersinden zar zor geçtim, ama yine de bunun önemli olduğunu düşünüyorum."

"Karımın bilim konusunda pek parlak olmadığını görüyorum," dedi kuru bir şekilde.

"Eğer oyalanmak istemiyorsan, o zaman bir randevuya ihtiyacımız var. Senin bu kulende kalıp, dikiş dikmek ya da senin neslin kadınlarının yaptığı diğer şeyleri yapmak istemiyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var."

Bir süre sessizlik oldu, sonra ses tonunda alaycı bir hava belirdi. "Peki. O zaman bu gece randevumuz var. Kimyamızı test edeceğiz."

Ellerimi çırpıttım. "Harika. Akşam yemeğini ben hallederim. Beşte evde ol."

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz donakaldım. *Ev.* Onun evini zaten evim olarak mı görüyordum? Annemle birlikte sürekli taşındığımız iki yıl boyunca, hiçbir dairede böyle hissetmemiştim.

O, benim içimden geçenleri hiç fark etmeden gülümsedi. "Gördün mü, şimdiden birbirimizi tanıyoruz. Kimya senin güçlü olduğun bir alan değil ve görünüşe göre yemek yapabiliyorsun."

Onu düzeltmeye zahmet etmedim.

Telefonu omzum ve kulağımın arasında tutarken, bir elimde kaşık, diğer elimde marinara sosu kavanozu ile hiç mantıklı olmayan tarifi okuyordum.

Telefon çaldı, çaldı ve tam kapatmak üzereyken annemin sesi duyuldu.

"Raven, ne zaman eve geliyorsun?"

Sesindeki hafif paniği duyunca yüzümü buruşturdum.

"Çok üzgünüm anne. Arkadaşımla karşılaştım... bilirsin, Athena." Ona söylediğim küstah yalan için parmaklarımı çaprazladım. Bu haberi ona telefonla veremezdim. Ayrıca, bu kadar çılgın bir şeyi nasıl açıklayabilirdim ki?

"Onun Avrupa'da olduğunu sanıyordum?" Sesinde gerginlik vardı ve bunun sebebi ben olduğum için pişmanlık duydum.

"Hayır. Annesi ile birlikte bu şehirde." O başka bir soru sormadan önce, "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Evet. Sadece endişeliyim." Derin bir nefes aldı. "Yaz bitmeden ve sen üniversiteye gitmeden önce taşınmalıyız."

Şaşkınlık beni sardı. "Ama henüz iki yıl geçmedi ki."

"Neredeyse," diye karşılık verdi.

İç geçirdim. "Artık durmanın zamanı gelmedi mi, anne? Bu şekilde yirmi yıl daha devam edemez. Bu yaşamak değil, gerçek bir bağ olmadan sürüklenmek."

Telefon hattından, ayakkabılarının döşeme tahtalarına çarptığını duyabiliyordum. Oda içinde volta atıyor olmalıydı, sonra durdu.

"Yatılı okula gitmek sana gerçek bağlantılar sağladı," dedi sert bir sesle. "Orada iyi arkadaşlar edindin ve yakında üniversiteye başlayacaksın."

"Hala uçuş ve birkaç aylık yaşam masrafları için ihtiyacım olan parayı bulmaya çalışıyorum," diye mırıldandım, ona yalan söylediğim için kendimi berbat hissederek.

"Bir yolunu buluruz," dedi. "Her zaman buluruz." "Anne?"

"Evet?"

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, bebeğim."

Başka ne söyleyeceğimi veya ne yapacağımı bilmiyordum. Belki dürüstlük en iyisi olurdu, belki ona olanları itiraf etmeliyim. Ama o zaman kahve dükkanındaki işim hakkında ona yalan söylediğimi anlayacaktı. Kahretsin. Ağzımı açtığımda onun sesi duyuldu: "İşe gitmem gerek. Arkadaşınla vakit geçir, ama eve geldiğinde konuşmamız gerek."

"Evet, anne... Biliyorum," dedim, domates sosunu karıştırırken, onun tuhaf kahverengimsi bir renge dönüştüğünü fark ettim. Baharat rafına doğru yöneldim, ama sonra şehri gören pencerenin önünde durdum. Şehrin diğer ucunda, gecekondu mahallelerine ve kirliliğe çok yakın bir apartmanda oturan annemi görebildiğimi hayal ettim. "Sana da anlatacak çok şeyim var."

"Taşınacağız ve sonra Paris'e gideceksin."

"Senin için endişeleniyorum," diye fısıldadım. "Çok yalnızsın, sadece var oluyorsun, yaşamıyorsun."

"İyi bir anne olamadım." "Hayır..."

"Bebeğim, yalan söyleme. İkimiz de benim ebeveynliğimi gördük. İçki içmemi. Başarısızlıklarımı."

Öne eğildim, alnımı soğuk cama dayadım. "Elinden gelenin en iyisini yaptın."

"Sen, benden uzak, arkadaşlarınla birlikte olmalısın, olması gereken bu. Seni mutlu ve hayatta görmek önemli olan şey. Yaptığım her şey... senin içindi. Yaşa ve kendin ol. Erkeklere ihtiyacımız yok."

Boğazımdaki düğümü yuttum. "Ben sadece... Her şey çok hızlı geliyor."

"Adım adım, bebeğim," dedi annem sakın bir şekilde.

"Gitmem gerek." "Tamam."

Hat kesildi, ama ben donmuş gibi kalakaldım, telefon hala kulağıma yapışık. Göğsümde donuk bir ağrı yayıldı, tek ebeveynim olan annem için endişeyle birlikte. Tek ailem. Onun benden başka kimsesi yoktu. Anne babası o henüz çocukken ölmüş, onu soğuk duvarları arasında bir yetimhanede büyümek zorunda bırakmışlardı. Ve şimdi, tüm bu zorluklara rağmen, hayat ona bir başka acımasız darbe daha vurmuş, onu sözlerini tutmayan bir adama bağlamıştı. Ona sıcak bir yuva ve bir aile vermesi gerekirken, acımasızlık ve korku vermişti.

Duman alarminin keskin, delici bip sesi sessizliği bozdu ve beni düşüncelerimden sıçrattı. Kalbim hızla çarptı ve tam zamanında ocağa doğru döndüğümde tencereden kalın, siyah bir duman bulutu yükseldiğini gördüm. Duman, uğursuz küçük bir hayalet gibi yukarı doğru kıvrıldı, tavana doğru tembelce dönerek yayıldı ve sonra bulanık, boğucu bir örtü gibi yayıldı.

"Olamaz, olamaz, olamaz..." diye mırıldandım, elimle boşuna havayı sallayarak. Yanık kokusu burnumu doldurdu, gözlerim yaşardı, öksürdüm ve ocak düğmesini kapatmaya çalıştım. Akşam yemeği yanmış, köpüren bir felakete dönüşmüştü.

Alarm tekrar çalmaya başladı, acımasız, suçlayıcı bir çığlık gibi. Bir bulaşık bezi kapıp tavana doğru sallamaya başladım, sanki bu alarmı ve hızla çarpan kalbimi sakinleştirebilecekmiş gibi, bir dizi özür ve küfür mırıldanarak.

"Ne oluyor burada?" Derin bir erkek sesi beni neredeyse yerimden sıçratacak. Bulaşık bezi elimden kaydı ve yerde tanımlanamayan bir şeyin olduğu su birikintisine düştü.

Dönüp baktığımda Aiden'in bu sahneyi eğlenerek izlediğini gördüm.

"Ben... ah... sorun yok! Sadece biraz duman çıktı," dedim çabucak, sanki kanıtları silebilecekmiş gibi elimi sallayarak. "Akşam yemeği... biraz fazla coştı."

Havayı kokladı ve yüzünü buruşturdu. "Akşam yemeği değil, lastik yakmışsın gibi kokuyor."

Zayıf bir gülümseme zorladım, bir duman bulutu bize doğru kıvrılırken öksürdüm. "Tarifte ne kadar süre bekletileceği belirtilmemiştir."

Aiden kollarını kavuştururken, sanki gülümsememek için kendini zor tutuyormuş gibi dudakları seğirdi. "Görünüşe göre yanılmışım, karıcığım. Sen yemek yapamıyorsun."

Utangaç bir gülümsemeyle karşılık verdim ve o başını sallayarak tüm pencere ve kapıları açmaya gitti. Ben de yardım etmek için el yordamıyla uğraştım, yaz esintisi ciğerlerimdeki dumanı uzaklaştırıyordu.

Alarm sonunda sustuğunda, mutfaka sessizlik çöktü ve ben, kesinlikle atılması gereken tenceredeki tanınmaz haldeki karışıklığa baktım.

Derin bir nefes aldım. Randevumuz ve birbirimizi tanıma fırsatımız buraya kadarmış.

"Penthouse'u dumanla doldurduğum için tekrar özür dilerim," dedim, cam kapıları daha da açarak içeri giren hafif esintiye minnettar oldum. Mutfak, yemek odası ve oturma odasında kalan hafif duman izlerini havalandırmaya çalışıyorduk.

Konserve domates sosuyla spagetti ve ev yapımı sos yapmaya çalışmışım ama büyük bir başarısızlık yaşamışım. Ne utanç verici bir durumdu.

"Endişelenme."

Aiden bir battaniye almış ve buzdolabından yiyeceklerle dolu bir sepet hazırlamıştı, böylece terasa çıkabilirdik. Hava sıcak ve nemliydi, ama içeride duman solumaktan iyiydi. Battaniyeyi yere serdi ve biz de üzerine uzandık, o da geçici bir yemek tepsiyi hazırladı.

Onun penthouse'unu neredeyse ateşe vermekten çok sarsılmışım, bu yüzden önümdeki nefes kesici manzarayı hemen fark etmedim.

Aşağıdaki caddelerden gelen korna sesleri buraya kadar ulaşıyordu, ama çok az. Kendimi Central Park'a, yemyeşil ağaçlara ve parıldayan rezervuara bakarken buldum. Bu manzara, bu geçici piknikle birleşince, bir şekilde kendimi cam kulede bir prenses gibi hissettirdi.

Terasa göz gezdirdim, ancak "teras" kelimesi yetersiz kalıyordu.

Burası neredeyse daire kadar büyük, devasa bir yerdi. Sol tarafta özel bir havuz ve şezlonglar vardı, sağ tarafta ise cam korkuluklara doğru uzanan küçük, bakımlı bir bahçe vardı.

"Ayrıca, güneşin tadını çıkarmak için mükemmel bir gün," diye ekledi Aiden, dikkatimi tekrar kendisine çevirerek. "Ve sonunda bu alanı kullanıyorum."

"Buraya sık sık gelmez misin?"

"Hayır." İkimizin de bardaklarına San Pellegrino döktü.

"Neden?"

Omuz silkti. "İşler falan."

"Biliyorsun, alkol alabilirsin," dedim, o bana köpüklü suyla dolu şampanya kadehini uzattığında. "Ben de içerim. Sık sık değil ama, ve çok az içebilirim."

"Teknik olarak içemezsin."

Alaycı bir şekilde güldüm ve küçük bir yudum aldım. "Evlenmek için yeterince büyüdün, ama içki içmek için yeterince büyümemişsin, ha?"

"Öyle sayılır," diye mırıldandı. "Kuralları ben koymuyorum."

Bir yudum daha su içtim, sonra narin kadehi masaya koydum.

"Peki, akşam yemeğinde ne var?"

Sepetinin içine baktı. "Jambonlu ve peynirli sandviçler. Havyar. Krakerli humus. Çilek ve ananas. Seçini yap."

Gülümsedim. "Aslında hepsi kulağa hoş geliyor. Sandviçle başlayabilir miyim lütfen?"

Bana uzattı ve ben de ısırdım. "Peki, senin evinde yemekleri kim yapıyor, Raven?"

Bunun annem olamayacağı ima ediliyordu. "Annem pişiriyor. O *her* zaman içki içmiyor, biliyorsun."

neredeyse doğruydu, ama bu sözleri kendime sakladım. "Yatılı okulda yemek pişirme konusunda endişelenmeme gerek yoktu. Kafeteryamız vardı."

Kaşları çatıldı. "Yatılı okul mu?"

"Evet, okulda okurken kampüste yaşadığın yer, bilirsin."

Sabırsız bir ses çıkardı. "Yatılı okulun ne olduğunu biliyorum. Sadece senin yatılı okula gittiğini bilmiyordum."

"Sanırım ödevini sandığın kadar iyi yapmamışsın," dedim ve sandviçimi ısırdım.

"Şehirde mi büyüdün?"

Cevap vermeden önce yemeğimi çiğnemeyi bitirdim. "Hayır, çok taşındık. Doğu Kıyısı. Batı Kıyısı. Bir yer söyle, muhtemelen orada yaşamışsındır."

Sandviçimi tekrar ısırmadan önce bir yudum daha su içtim.

"Annen ne zamandır alkol sorunu yaşıyor?"

Onun sorusu beni çiğnemeyi durdurdu ve gözlerimi ona dikerek baktım. "Seni ilgilendirmez."

"Yargılamıyorum, sadece seni anlamaya çalışıyorum." Bir kaşık havyarı krakerin üzerine koydu ve bu adamın sıradan bir Salı günü lüks yiyecekleri rahatça yiyen biri olduğunu fark ettim. Buzdolabında böyle bir şeyin olması, aramızdaki uçurumu daha da genişletti. En son ne zaman bu kadar özgürce kendimi şımartmıştım?

"Anlamaya çalışacak ne var

ki?" "Çok şey."

Hevesli değişmek değişiklik konuyu konuyu

konuyu konuyu dikkatimi dikkatimi alanın

alanın karşı tarafına çevirdim. "Havuzunu bazen

kullanabilir miyim?"

"Burası artık senin evin, hapishane değil. İstedikini yapabilirsin."

Dikkatimi tekrar ona çevirdim ve yüzümü yukarı doğru eğerek ciddi olup olmadığını anlamaya çalıştım. "Bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Bu" ne demek?

"Evlilik."

Onu iyi tanıımıyordum. Tamam, onu hiç tanıımıyordum, ama o zaten bu aceleci evliliğin, evlenmeyi hayal ettiği şekilde olmadığını belirtmişti. Yine de, beni buna zorladı.

Omuz silkti. "Bir gün evleneceğime emindim. Daha kötüsü de olabilirdi."

Vay *canına*.

Çilekleri yiyerek, umursamıyormuş gibi davranmaya karar verdim.

"Ah, evet. Kayıtsızlık. Her kadının hayali."

O güldü. "Sana yalan söyleyip ilk görüşte aşık olduğumu mu söylememi isterdin? Belki de topuklu ayakkabılarını çıkarıp kaçtığın anda?"

"Tanrım, lütfen hayır. Eğer yalan söyleyeceksen, en iyisi hiç söylememek."

O memnunmuş gibi başını salladı. "Gördün mü? Ortak bir duyarlılığımız var."

"Neden belediye başkanına işkence ediyordun?" Bu soruyu sorduğum anda, sormamalıydım diye düşündüm, ama artık çok geçti.

"Bilgiye ihtiyacım vardı ve o bu bilgiye sahipti."

Nefesim kesildi. "Bu, bir adamı ölümüne dövmek için bir neden mi?"

"Evet. Örgütten, sevkiyatımızın korunması için ödeme aldı ve bunu sağlamak onun görevi."

"Sevkiyat"ın uyuşturucu ve hatta silahları da içerdiğine dair kötü bir hisse kapıldım.

"Dürüst politikacılar nereye gitti?" diye mırıldandım, belediye başkanını ve açgözlülüğünü lanetleyerek.

Aiden güldü. "Dürüst bir politikacı mı? Bu şimdiye kadar duyduğum en büyük tezat."

Ona bir bakış attım. "Peki ya dürüst bir suçlu? Dürüst bir gangster?"

"Sence?" diye kuru bir şekilde karşılık verdi, bardağını alıp dudaklarına götürmeden önce çalkaladı.

"Bence bu belediye başkanı ikimizin de bu zor durumda olmasının sebebi," diye mırıldandım.

İçkisini indirirken şöyle dedi: "Görmemen gereken bir şey gördün, Raven. Amcamın önerdiği gibi seni öldürmek istemiyordum, bu yüzden seninle evlendim. Ayrıca, sonuçta sana zarar vermek bir seçenek değildi. İşte buradayız, yeminlerimizi ettikten sonra çıkıyoruz."

"Bunu mezar taşına kazıtacağımdan emin olabilirsin."

Bir an beni izledi, sonra başını geriye attı ve güldü. "Mezar taşım mı?"

"Evet, sen çok daha yaşlısın, bu yüzden önce senin gitmen mantıklı," dedim gülümseyerek. "Merak etme, seni uygun bir süre yas tutacağım."

"Ne kadar?" diye alaycı bir şekilde sordu. "Bir hafta mı?"

Masumca kirpiklerimi kırptırdım. "Bir ay düşünüyordum, ama senin düşüncen daha çok hoşuma gitti. O zaman bir hafta olsun."

"Tanrım, ölü bedenimi takma kafana."

"Oh, takmam. Ayrıca, mükemmel siyah elbiseyi bulmanın ne kadar zor olduğunu biliyorsun."

"Öbür dünyada sana musallat olacağım," dedi kuru bir şekilde. "Sen ve genç erkek arkadaşın."

Omuz silktim. "Tehditlerini yeniden düşünsen iyi olur, çünkü öbür dünyada sana en boktan huzurevini bulacağım."

"Tanrı aşkına, kadın," dedi alaycı bir gülümsemeyle. "Hiç çekinmeden konuşuyorsun, değil mi?"

Ben tatlı bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Yalan söylememi mi tercih ederdin?" "Touché."

Sonraki birkaç dakika boyunca, şehir gürültüsü uzaktan uğuldarken sessizce yemek yedik ve ben onun sözlerini düşündüm. Sonuç olarak, bir şekilde ikimiz de bu birliğe zorlanmıştık. Beni öldürmek yerine evliliği seçmiş olması, bana her şeyden daha fazla şey anlatıyordu.

Kulüpte dolaşan söylentilerin onu gösterdiği kadar acımasız ve kalpsiz biri değildi.

"Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedim düşünceli bir şekilde. "Ailen hayatta mı? Kardeşlerin olduğunu biliyorum, ama başka kimse var mı? İrlandalı olduğuna göre, muhtemelen büyük bir ailen vardır. Hep New York'ta mı yaşadın?"

O gülümsedi. "Çok soru soruyorsun."

"Beni sorguya çektiğin için bu adil."

"Hiç de değil." Alaycı bir şekilde güldü. "Ama bu bizim ilk randevumuz olduğu için" —ikimiz de aynı anda gözlerimizi devirdik— "birkaçına cevap vereceğim."

"Ne kadar naziksin."

"Tamam, ben New York'ta büyüdüm, ama çocukluğumda birçok yazımı İrlanda'da geçirdim. Babam öldü." Yüzünde bir anlık acı belirdi, ama bir saniye sonra kayboldu. "Annem hala hayatta, ama hiçbirimize iyi davranmıyor. İki erkek kardeşim var, ikizler, onları tanıyorsun. Ayrıca senden büyük bir kız kardeşim var. Kardeşlerimle çok yakınız, ama bazen Kyran ve Tyran'ı öldürmeyi düşünüyorum."

Ben güldüm. "Eminim çoğu zaman aynı fikri paylaşıyorlar."

"Muhtemelen," dedi alaycı bir şekilde.

"Kız kardeşin... Adı ne?"

"Margaret."

Düşünceli bir şekilde başımı eğdim. "Komik, çünkü Callahanlar hakkında çok şey duydum, ama hep erkekler hakkında. Asla kadınlar hakkında değil."

O da güldü.

"Ve tüm bilgileri sadece iki haftalık kulüp ziyaretinden topladın. Ben müdahale edip iş sözleşmeni feshetmeseydim, ne kadar *yasadışı* bilgi topladın bir düşün."

"Feshedildi, tabii," diye alay ettim. "Ben öyle demezdim." Aiden kaşlarını kaldırdı. "O zaman ne dersin?"

"Bazı maço suçluların şiddet uygulaması nedeniyle gelirim zorla ve gereksiz yere kesilmesi."

Gülümsedi. "Şiddet uyguladığı iddia edilen. Unutma, mahkemede suçlu olduğu kanıtlanana kadar herkes masumdur. Ayrıca, iş başvurusunda yalan söylediğini fark etmediğimi sanma."

İç geçirdim. "Sadece küçük bir beyaz yalan. Bunu senin yaptıklarınla karşılaştıramazsın."

"Ah, bak, ben aksini iddia ederim çünkü yaptığım şeyin kanıtı yok. Sen ise bir hata yaptın. Mahkemede kanıt olarak kullanılabilecek siyah beyaz bir belge var. Sana öğretecek çok şeyim var, karıcığım."

Gözlerimi devirdim. Bir gangsterle, özellikle de esprili bir gangsterle tartışmanın bir anlamı yoktu, bu yüzden sordum: "Ama cidden, Callahan kadınları neden hiç konuşulmuyor?"

"Bu kasıtlı bir şey," diye açıkladı. "Onları iş ilişkilerimizden uzak tutmak, onları korumak içindir."

Bir çilek daha almak için uzandım ve ona başka bir soru sormak için ağzımı açtım, ama o sırada kapı zili çaldı. Aiden'a merakla baktım. "Misafir mi bekliyorsun?"

"Hayır, beklemiyorum." Yüzündeki muzip ifade gözümden kaçmadı. "Gidip kim olduğunu görelim."

Kaşlarımı kaldırdım ve o ayağa kalkarken boynumu uzattım. "İkimiz mi? Biz mi?"

"Evet, neden olmasın?"

Elini uzattı ve ben çileği ağzıma attım sonra avucumu onun avucuna kaydırdım. Çoğu dumanın dağıldığı penthouse'a girdik ve fuayeye doğru ilerledik.

Bir yığın paket etrafa dağılmıştı ve ben Aiden'a meraklı bir bakış attım. "Teslimatçının evine girebiliyor mu?"

"Olmaz. Ancak Tyran'a sınırlı erişim izni verilmiştir." "Görünüşe göre sana hediyeler getirmiş."

Gülümsedi. "Aslında bunlar senin için."

Kaşlarım saç çizgime kadar yükseldi.

"Yine mi?"

"Beklediğim tepki bu değildi..." dedi alaycı bir tonla. "Üzgünüm," mırıldandım, ortada duran büyük kutuları ve sandığı gözetleyerek "Açabilir miyim?"

Bana bir bakış attığında gözleri parladı. "Bu yüzden buradalar."

Sandıktan başladım. Ahşap parmaklarımın altında pürüzlüydü ve kapak her çekişime direniyordu. Nefes nefese, yüzümden bir saç telini silip, ayağımı kenara dayayarak kaldıraç etkisi yaratmaya çalıştım.

Aiden arkamdan kıkırdadı. "Yardım ister misin?"

Omzumun üzerinden ona baktım, yüzünde bir gülümseme yayılıyordu.

"Buyur," diye mırıldandım ve geri çekildim.

Kollarını abartılı bir şekilde sıvadı, sandıkla birlikte gelmiş olan levveyi aldı ve kapağı kuvvetlice çekti. Çiviler gıcırdadı, sonra tek tek yerlerinden çıktı. Sonunda, yüksek bir gürültüyle kapak açıldı.

Ahşap ve keten tohumu yağı kokusu yayıldı.

Nefesim kesildi.

İçinde, ambalaj samanının katmanları arasına özenle yerleştirilmiş, çeşitli boyutlarda boş beyaz tuvaler vardı. Onların altında, şık bir ahşap stand katlanmış halde duruyordu, pirinç menteşeleri ışıktaki hafifçe parlıyordu.

İçine uzanıp onu kaldırdığımda parmaklarım titredi, ağırlığı hem tanıdık hem de heyecan vericiydi.

Şövale altında, özel kesilmiş bölmelere düzgünce yerleştirilmiş, hayal edilebilecek her renkte boya tüpleri sıralanmıştı, etiketleri yabancı ve zarıftı. Kalın ve ince fırçalar da vardı, hala kağıda sarılmış, ve her biri sıkıca kapatılmış, orta ve çözücü maddeler içeren kavanozlar.

Söz bulamadım.

Aiden omzuma hafifçe dokundu. "Ee?" diye sordu.

Ona döndüm, gözlerimdeki yaşları silerek. "Ne zaman... Nasıl..."

"Resimden bahsederkenki ifaden bana bilmem gereken her şeyi anlattı, ben de hemen sipariş verdim," diye açıkladı.

Vay canına, bu adam ciddi miydi?

"Doğru şeyi mi aldım?" diye sordu, kutunun içine bakarak. "Daha fazlasını alabiliriz."

"Mükemmel," diye fısıldadım.

Gülümsedi ve inceleme için birbiri ardına eşyaları çıkardı. "Hoşuna gidebileceğini düşündüm. Pazartesi günü müteahhitler gelecek. En iyi havalandırmaya sahip odayı seçip senin stüdyon olarak düzenleyeceğiz."

Sinirli bir şekilde dudağımı ısırdım, birdenbire bu adamın – kocam olsun ya da olmasın – bana hediyeler yağdırırken benim ona karşılığında verecek hiçbir şeyim olmadığını fark ettim.

Aslında bu tam olarak doğru değildi. Ona verebileceğim bir şey vardı.

"Aiden?" diye başladım ve o da mırıldanarak cevap verdi. "Bu gece seninle yatabilir miyim?" *Aman Tanrım*. Bunu teklif ettiğime inanamıyordum. Ama geri almak için çok geçti.

İri vücudu kaskatı kesildi ve bana dönerek gözlerimi aradı. "Bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum."

Moralim bozulmuş ve biraz da utanmış bir şekilde, omuzlarım çökmüş bir şekilde başka yere baktım. "Oh, tamam."

Elleriyle yüzümü kavradı ve gözlerime bakmamı sağladı. "Bunu ve kıyafetleri bir hediye olarak kabul et, Raven. Bunlar karşılıksız verildi ve karşılığında hiçbir şey istenmiyor."

"Ya ben istersem..."

Kafasını salladı. "Belki, ama..."

"O zaman senin yatağında uyumama izin ver," diye araya girdim. "Sonuçta, en azından *buna* alışmalıyız."

Birkaç saniye beni süzdükten sonra başını salladı. "Sadece uyu."
Gülümsedim. "Evet, ve gece canavarlarını uzak tutabilirsin." "Ben de onlardan biri olduğuma göre, bu benim için bir zevk olacaktır."

Yavaş ama emin adımlarla bu adamın büyüüne kapılıyordum ve buna karşı koyamıyordum bile.

ON İKİ AIDEN

Raven'ın yemek pişirme felaketinin ertesi sabahı, güneş ışığı yatak odasına süzülerek genç karımın kıvrılmış vücudunun hatlarını ortaya çıkardı. Uyku şortu ve kaşkorse giymiş, cenin pozisyonunda yanımda yatıyordu. Koyu siyah saçları güzel yüzünü gizliyordu ve onu sikmeyeceğime dair yeminime sadık kalmaya çalışırken, bu cazibeye daha ne kadar direnebileceğimi bilmiyordum.

Özellikle de yirmi dakika önce, sabah ereksiyonuyla uyanıp ciddi bir mavi testis sorunu yaşayacağımı anladığımda.

Raven'a baktım, onu becermek için duyduğum dürtüyü görmezden geldim ve kendime sessizce bir söz verdim. Diğer her şeyde başarısız olsam bile, onu korumayı başaracaktım. O artık benimdi. Benim sorumluluğumdaydı.

Bu kavram kafamı karıştırdı. Bir haftadan az bir süre önce tanıştığın birine bu kadar güçlü hisler beslemek mümkün müydü? Hiçbir fikrim yoktu. Ailemin evliliği örnek alınacak bir şey değildi ve ben henüz mutlu bir evliliği ilk elden görmemiştim.

Raven'ın yatağımda olması benim planladığım ya da istediğim bir şey değildi, ama çok doğal geliyordu. Tek yaptığımız uyumaktı ve bu benim için ilk kez olan bir şeydi. O saçma yeminleri ettiğimizden beri seks yapmadığımı da belirtmeliyim.

Geçtiğimiz yedi gün boyunca bir sonuca vardım: Raven'da görüldüğünden çok daha fazlası vardı. Birçok yönden gençti, ama diğer yönlerden olgundu. Kendini,

dünyayı çok görmüş ve kolayca etkilenmeyecek biri gibi davranıyordu.

Ve beni güldürdü. Sadece nazikçe kıkırdamakla kalmadı, o an geçtikten sonra bile uzun süre yüzünde gülümseme bırakacak türden bir gülüşü vardı. Mesela ona kahve yapmayı öğretmeye çalıştığımda, kahve çekirdeklerinin yarısını tezgahın üzerine döküp bunu "kafein tanrılarına adak" olarak nitelendirdiğinde olduğu gibi. Hiç şüphe yoktu ki, mutfakta tam bir felaketti.

Şüphesiz tuhaf biriydi. Saatlerce renkler ve tonları hakkında konuşabilir, sonra birden susup, açıkça çok koruduğu annesi hakkında hiçbir şey söylemezdi. Onun hakkında çekici bir şey vardı ve o etrafta olduğunda dünya biraz daha az öngörülebilir hale geliyordu.

Hayat onu mahvetmişti ve bu durum, itiraf etmek istemediğim kadar beni kızdırıyordu. Bu durum, annesi Blair Croft'a biraz akıl vermek, ona içkiye sığınarak ve Raven'ı kendi başına kalmaya zorlayarak ne kadar çok şey kaçırdığını göstermek istememe neden oldu. Reşit yaşına yeni basmış kızının bir striptiz kulübünde çalıştığını biliyor muydu acaba? Bu durum beni öfkeliyordu.

Babası ise bambaşka bir hikayeydi. Onu bulup öldürmek istedim, çünkü eski karısı ve kızının kaçmasına neden olan şey ne olursa olsun, küçük bir şey olamazdı.

Evet, deli gibi konuşuyordum.

Raven ile olan bu şey, her ne haltsa, kendi başına bir hayat sürmeye başlamıştı ve ben ne yapacağımı bilmiyordum.

Evet, onu sikmek istiyordum, ama bu sadece bundan çok daha fazlasıydı. Onun yanında kendimi rahat hissediyordum, hatta onun yanındayken kalp atışlarım bile yavaşlıyor gibiydi. Onu neredeyse hiç tanı mıyordum, ama bu beni onun hakkında *her şeyi* öğrenmek için motive ediyordu.

Raven uykusunda kıkırdadı ve tam olarak anlayamadığım kelimeler mırıldandı, beni düşüncelerimden kopardı.

Onu uyandırmamaya dikkat ederek yataktan sessizce kalktım ve dün gece spor kıyafetlerimi hazırladığım banyoya doğru yürüdüm. Giyindikten sonra, spor salonuna gitmeden önce uyuyan kızıma uzun uzun baktım.

Bir saat kořu bandında kořtuktan sonra kaslarım gevředi, ama zihnim hala karıřık durumdaydı. Bir sűrű sorumluluęum vardı: bir kulűbű yűnetmek, bűlge geniřlemelerini denetlemek, anlařmazlıkları ve sevkıyatları halletmek ve kolluk kuvvetleriyle iř iliřkilerini sűrdűrerek onların gűrmezden gelmelerini saęlamak. Bu nedenle, genç karımı sűrekli bir ergen gibi dűřűnmek bana yakıřmazdı.

Terden sırsıklam olan tiřűrtűmű bařımdan çıkararak soęuma egzersizimi bitirdim ve aynaya baktım. Raven'ı o seksi řortuyla, vűcuduna ikinci bir deri gibi yapıřan kařkorseyle ve műkemmek kıvrımlı kalçalarına kadar uzanan daęınık saçlarıyla gűrűnce řařkınlıkla irkildim.

Siktir, bu fark etmem gereken son şeydi.

Onun varlıęını hissetmemiř olmamdan daha çok endiřelenmem gerekirdi, űnkű benim iřimde, tam bir uyanıklık dıřında her řey űlűmle sonulanabilirdi.

Kafam o kadar karışıkken, arkamda olduğunu bile hissedemiyorken onu nasıl koruyabilirdim ki?

Kořu bandından indim ve ona doęru yűrűdűm.

"Ŭzgűnűm, rahatsız etmediyse iyi." Yanakları kızardı ve dudaklarını yaladı, gűzleri gűęsűműn űzerinde dolařtı. "Sen çok... bűyűksűn."

Kendimi tutamayıp kıkırdadım. "Bu sűzleri duymak her erkeęin hayalidir."

"Ama her erkek bunu duyamaz," diye karřılık verdi, gűzleri parıldıyarak.

Kařlarımı kaldırarak aramızdaki mesafeyi kapattım. "O zaman sűzlerin için teřekkűr ederim, *mo cuishle*."

Elini gűęsűme koydu, parmaklarıyla gűęsűmdeki tűyleri okřadı ve birden terledięimi fark ettim.

"Duş almam lazım."

Ben bir adım geri atamadan, elini karın kaslarımın űzerinde gezdirdi, narin parmakları aşağı doğru inerken ben onun dudaklarını yalamasını izledim.

"Terli halin çok seksi," diye mırıldandı.

Siktir, mavi toplar, geliyoruz.

"Ateşle oynarsan," diye yumuşak bir sesle uyardım, "yanarsın."

"Belki de ihtiyacım olan budur," diye yarı şakacı bir cevap verdi, boğuk bir sesle.

Siktir, bir erkeğin kendine hakim olabilme gücü sınırlıdır. O oynamak mı istiyordu? Siktir et, birlikte ateşleyelim. Onunla ilgili her şey beni cezbediyordu ve bugünden çok önce ona kapıldığımı fark ettim.

O bana ihtiyaç duyuyordu ve garip bir şekilde ben de ona ihtiyaç duyuyordum.

Kendimi ona bastırdım ve onu duvara ittim, bir elimle bileklerini birbirine bağladım ve başının üzerine kaldırdım. Göğüsleri göğüs kaslarıma değdi ve ikimiz de bu samimi dokunuşla titredik.

Başımı eğip, hala kelepçeli olan bileklerine bir öpücük kondurdum. O inledi ve ben o sesi yuttum, dilimi onun diline bastırdım. Nane ve ona özgü bir şey gibi tadı vardı ve bu kombinasyon beni arzu ile çıldırttı.

Zihnimin bir köşesinde, ona nazik davranmam gerektiğini biliyordum, ama kontrolüm günlerdir zayıflıyordu ve bu son damlaydı.

Alt dudağını ısırđım, acıttığını anlayana kadar geri çektim. Rahatlamış inlemesi beni titretti ve ben "Bacaklarını aç" diye homurdandım.

O hemen itaat etti ve benim sikim buna tepki olarak zonkladı. Serbest elimi bacaklarının arasına kaydırđım ve onun sırlıslık olduğunu fark ettim.

Alnımı alnına dayadım ve "Bana ne yapıyorsun sen, Raven?" diye bağırdım.

"Senin bana yaptığın şeyi," diye cevapladı, sonra karşılık olarak dudağımı ısırđı. Beni derin ama aynı zamanda beceriksizce öptü ve nedense bu mükemmeldi. Onu öptüm, nefesinin her kesilmesini, dilinin her dokunuşunu, her iniltiyi hafızama kazıdım.

"Bu amcık benim, değil mi karıcığım?" diye ağzına fısıldadım.

"E-evet," diye inledi.

"Amin zevk için yalvarıyor," diye dişlerimi gıcırdatarak söyledim.

"Ama senin sözlerini duymak istiyorum."

Yarı kapalı, kedi gibi gözleriyle beni izlerken sırtını kavisledi. "Lütfen bana dokun, Aiden."

"Nereye?"

"Her yerde," diye nefes nefese. "Amcığım amım.

Göğüslerim göğüslerim. Her

Dudaklarına son bir öpücük kondurdum, sonra kaşkorseyi aşağı çekip göğüslerini ortaya çıkardım. Başımı eğip dişlerimle meme uçlarından birini yakaladım ve ısırdım. Sertçe.

Yüksek sesle inledi ve bu ses kulağıma müzik gibi geldi.

Dilimle ucunu yaladım, o inleyene kadar hassas tomurcuğun etrafında dilimi döndürdüm. Pelvisi seğirdi ve sanki benim elimle sevişiyormuş gibi elime sürtünmeye başladı.

Onun pembe tepesini bir kez daha ısırarak, göğsünü öperek ilerledim ve muhteşem göğüslerinin arasına yüzümü gömmek için durakladım.

Emdim, öptüm ve yaladım, teninde diş izleri bıraktım, sonra bileklerini bıraktım ve ıslak girişine parmağımı kaydırdım. Sanki benimmiş gibi titrediğini hissettim.

"Oh... Tanrım... Çok iyi geliyor," diye inledi, çıplak omuzlarıma tutunarak, tırnaklarını derime batırdı.

Ona baktım, mutluluk dolu ifadesini içime çektim. Kendi zevkine odaklanmasını izlemek çok seksi bir şeydi.

Avuç içimin topuğunu klitorisine bastırarak iki parmağımı içine soktum. O kadar dardı, o kadar küçüktü ve o kadar benimdi ki.

Parmaklarımla dikkatlice makas hareketi yaptım, sıkı uyumu severek. "Bu amcık her zaman benim olacak, değil mi?" diye sordum.

"E-evet," diye inledi, gözleri parladı. Her dokunuşumda daha da sahiplenici olduğumu mu hissediyordu? "A-her zaman."

Memnuniyetle dizlerimin üzerine çöktüm ve onun krem rengi bacaklarından daracık şortunu aşağıya doğru çektim. Onun amını ilk gördüğümde neredeyse erken bir mezara giriyordum. O güzel, şişmiş amcığın içine sikimi gömmek istedim, o kadar çok istedim ki neredeyse somurtmaya başladım.

Ama bu benim için değil, onun içindi. Bu yüzden eğildim ve kasık kemiğinin üstüne bir öpücük kondurdum, sonra aşağı inip dilimi klitorisinin etrafında gezdirdim.

"Siktir," diye inledi, pelvisini kaldırarak amını yüzüme bastırdı. Dilimi klitorisinin üzerinde gezdirmeye devam ettim, tatlı kokusunu içime çekerek. Eli saçlarıma uzandı, parmakları saçlarıma kavrarken, orgazmını kovalayarak ağızıma sürtündü.

Onu yukarıdan izledim, çekinmeden yüzümün üzerinde atlarken güzel yüzünü seyrettim.

"Ahhh, Aiden," diye fısıldadı, gözlerimiz birbirine kilitlendi.

Dudaklarından çıkan adım, en kutsal dua gibiydi ve hiçbir şey bu kadar güzel gelmemiştir. Dilimi sıkı, ıslak amının içine soktum, ta ki ağzı sessiz bir iniltiyle açılana kadar.

Ve dudaklarında benim adımla paramparça oldu.

Durmadım, o dilime sürtünürken onu yalamaya devam ettim.

Ve aniden, hiç şüpheye yer bırakmayacak şekilde, bu kadının başından beri benim olması gerektiğini anladım.

Her zaman ilk geri çekilen ben olduğum için, bu dünyada hiçbir şeyin beni uzaklaştıramaması endişe verici olmalıydı. Raven'ın gözlerinin kapanıp vücudunun sallanmasını hayretle izledim.

"Yorgun musun?" diye alay ettim. "Ben de bütün işi ben yaptım sanıyordum."

Onu kucağıma aldım ve o esnedi, yanağını göğsüme dayadı.

"Değil mi? Orgazmın insanı bu kadar uykulu yaptığını bilmiyordum."

Odamıza gittim, onu nazikçe yatağa yatırdım ve battaniyeyi üzerine örttüm. "Sen biraz uyu, ben duş alacağım."

O zaten kıvrılmış yatarken mırıldandı, "Gerçekten... karşılık vermem gerektiğini hissediyorum. Belki sen... bana... öğretebilirsin."

Sikim anında tepki verdi ve acı verici bir şekilde şişti, ama bir sonraki nefeste, onun yumuşak horlaması odayı doldurdu ve ben bu durumun saçmalığına başımı salladım. Bunun için çok yaşıyordum, ama bu kadından uzaklaşamayacak kadar ileri gittiğimden korkuyordum. Ya da başka birini eğlendiremeyeceğimden.

Evliliklerinde olduğu gibi, sadakati gerçekten denemek istiyordum.

Hızlıca duş aldım, bir kot pantolon ve siyah tişört giydim, sonra onu uyandırmamaya dikkat ederek banyodan çıktım.

Yatak odasından çıkar çıkmaz telefonum çaldı ve onu aldım, görüntülü arama olduğunu fark ettim.

"Her şey yolunda mı?" diye selam verdim.

"Ben de sana aynı şeyi soracaktım kardeşim," diye cevapladı Tyran. "Günlerdir ortalarda yoktun."

"Onu rahat bırak," ikiz kardeşi araya girdi. "Daha yeni evlendi." Gözlerimi devirdim. "Siz ikiniz, burnunu her şeye sokan yaşlı kadınlar gibisiniz."

"Haklısın," diye onayladı Kyran, aptal gibi sırıtarak. "Evlilik hayatı nasıl gidiyor?"

Alaycı bir şekilde, "Gerçekten kim soruyor?" dedim.

Kaşlarını çattılar. "Tabii ki biz soruyoruz."

"Ama amcam da öyle," diye ekledi Tyran. "Aslında, her yarım saatte bir arayıp soruyor."

"Evlendim, değil mi?" diye dişlerimi gıcırdattım. "Başka ne bilmek istiyor?"

Kyran burnunu çekti. "Tüm kirli detayları bilmek istiyor. Hatta kızı hamile bırakıp bırakmadığını bile sordu."

"Onu hiç böyle görmemiştim," dedi Tyran, başını hüzünle sallayarak. "Kızın babasının kim olduğunu öğrendiğinden beri, sanki kıza takıntılı gibi."

"Hala kendim de inanamıyorum," dedi Kyran. "İskoç mafyasının kraliyet ailesi bizim şehrimizde. Bizim kulübümüzde. Duncan Lyons'ın kızı." Doğrusu, ben de kendim inanamıyordum. Lyons ailesi gangsterdi . Glasgow , bir bir birkaç birkaç son faaliyetlerini Orta Doğu ve Kuzey Amerika'ya genişletmiş ve bazı anlaşmalarımızı engellemişti. Örgütleri, silah sevkiyatlarından koruma haraçlarına, lüks gayrimenkul aklama planlarına kadar her şeyi yönetiyordu. Şimdi, kızı bizim çevremize gelin olarak girmişken, amcam masasında bir yer, nakliye rotalarında pay ve limanlarının açık kalacağına dair garanti istiyordu.

kargomuz.

Şahsen, bunun o kadar basit olacağını düşünmüyordum. Duncan Lyons paylaşımcı biri değildi ve kızı ve karısıyla yaşadığı tüm bu zorlu süreç büyük bir geri tepmeye neden olabilirdi. Ama Jack Amca bunu görecektir kadar kör ve açgözlüydü.

Elbette, Raven'ın Duncan ile olan bağlantısının ortaya çıkması, onu Callahan ailesine bağlama kararında bir dönüm noktası olmuştu. Velvet Desire'a başvurusunda yalan söylememiş ve bizim bölgemizde bulunmamış olsaydı, bu tür bir gözden kaçma asla sorun olmazdı ve muhtemelen bu kadar sert önlemlerin alınması gereken bir durumda olmazdık. Oysa bizim dünyamız kan bağları ve ittifaklarla işliyordu ve amcam bu yeni fırsatı kendi lehine kullanmak için can atıyordu.

"Kendi bildiğin gibi yapmanı istemen onu memnun etmedi," diye açıkladı Tyran. "Onu her gördüğümde, hala ailenin reisi olduğunu söyleyip duruyor."

Ben burnumdan soludum.

"Ve ben Raven'ın kocasıyım, bu yüzden benim isteklerime saygı duymak ve uzak durmak zorunda."

"Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun."

Kyran yüzünü buruşturdu, sonra ekledi, "Sinir bozucu biri. Gerçekten istifa edip liderliği sana bırakmalı. Zihniyeti ortaçağdan kalma."

Kanepeye oturdum, pencerelerin duvarından şehrin silüeti uzanıyordu. "Hazır olduğunda geri çekilecek, ama bu bizi kontrol ettiği anlamına gelmez ve kesinlikle beni aceleye getirip Raven'ı kendi çıkarları için kullanmayacak."

"Ona bu konuyu sordun mu?" Tyran her zaman daha mantıklı ikizdi, ama onun da bazen kaprisli olduğu zamanlar olurdu.

Kafamı salladım.

"Sanırım daha çok oynaşıp, daha az konuşuyorsunuz, ha?" Kyran, aptal gibi sırtarak dedi.

"Kim lanet olasıca hanky panky diyor?" Tyran alaycı bir şekilde sordu.

Onu görmezden gelerek ellerini ovuşturdu. "Onların... diyelim ki, cinsel ilişkiye giriyor olmaları iyiye işaret. Kızın Aiden'in sapkınlıklarına dayanamayacağından endişeleniyordum."

"Sapık kardeş ve yengem," dedi Tyran ve ben hemen ona orta parmağımı gösterdim.

"Bu kadar abartma," diye homurdandım, gerçeği öğrenirlerse kahkahadan öleceklerini bildiğimden. "Ve lanet olsun, benim seks hayatımla ilgilenmeyin."

Kyran'ın gözleri yaramazca parladı. "Ama..."

"Beni kızdırmak için mi aradın?" Onu keserek sözünü kestim.

Kyran'ın yüzü ciddileşti. "Sadece seni kontrol etmek istedik."

"Ve senin için burada olduğumuzu hatırlatmak için," diye araya girdi Tyran, sözleri beni daha da yumuşattı. "Neredeyse hiç tanımadığın biriyle evlenmek kolay olamaz."

"Yeterince tanıyorum." Elimle yüzümü ovuşturdum. "Ve onu seviyorum."

"

"Bu iyi, çünkü o artık senin," diye karşılık verdi Kyran.

"Ve amcam onun mutlu olması gerektiğini ima etti, bu yüzden kendini düzgün davran." Tyran'ın tavsiyesi mantıklıydı, ama hoş karşılanmadı ve fazlasıyla gereksizdi.

Onlar devam etmeden önce, ben bir kahkaha attım. "Üçümüzden, doğru yolda kalmaya çalışan tek kişi benim. Tanrı kadınlarınıza yardım etsin."

Tyran'ın sırtışı utangaç bir gülümsemeye dönüştü. "Ama amcam bunu bilmiyor."

"Ve biz de öyle kalmasını istiyoruz," diye homurdandı Kyran. "Onun benim davamla ilgilenmesine gerek yok."

Ben de burnumu çektim. "Aynı şekilde. Ona duymak istediklerini söyle ve benim binama giremeyeceğini hatırlat. Anladın mı?"

Tyran iç geçirdi ve başını sallayarak, "Ona uydurma bir hikaye anlatırım. Bu onu bir süre daha uzak tutar," diye mırıldandı.

"Ama annem öyle değil," diye araya girdi Kyran. "İlk çocuğunun ona haber vermeden evlendiğini öğrenince çılgına döndü. Ortaya çıkarsa şaşırma."

Omuz silktim ve gözlerimi devirdim. "Neyse ki o da binaya giremez."

"Sanki bu onu durduracak," diye mırıldandı Kyran. Annemiz konusu onu her zaman kötü bir ruh haline sokardı ve bunun yakın zamanda değişeceğini sanmıyordum.

"Sonra konuşuruz."

"İhtiyacın olursa biz buradayız kardeşim."

Telefonu kapattım ve birkaç dakika bekledim, onların üstü kapalı uyarılarını düşündüm. Annemle ilişkim tolere edilebilir düzeydeyken, kardeşlerim aynı şansa sahip değildi. Özellikle kız kardeşim. Annem, geçinmesi kolay bir insan değildi. Herkesin işine

Herkesin işine burnunu sokma konusunda yetenekliydi. İşe yaramaz sevgililerinden birine rastladığında işler daha da kötüye gidiyordu. Onu birden fazla kez yerine oturtmak zorunda kaldım ve ancak harçlığını kesmekle tehdit ettiğimde beni ciddiye aldı.

Elbette naif değildim. Kardeşlerimi kullanarak benim işlerime burnunu sokmaya çalıştığını biliyordum, ama onlar bundan daha akıllıydılar. İkizler alışılmış bir kayıtsızlıkla onu başlarından savarken, kız kardeşim onunla hiç ilgilenmeyi reddetti.

Annem benim evliliğimden dolayı üzgündü, kız kardeşim yerleşecek birini bulduğunda ortaya çıkacak kaosu sadece hayal edebiliyordum. Annemi tanıyorsam, her şeyi kontrol etmeye çalışacaktı ve Margaret buna asla izin vermeyecekti.

Sonunda pes edip yatak odasına doğru yöneldim. Ama penthouse'un yarısını geçmeden mutfaktan gelen bir ses beni durdurdu.

Ve onu orada buldum.

Kemerli kapiya yaslanıp kaşlarımı kaldırdım ve mutfakta dolaşmasını izledim.

"Aç mısın?" diye sordum. "Yoksa son teknoloji mutfağımızı yakmaya mı niyetlisin?"

"İkinci yorumuna cevap vermeyeceğim çünkü keyfim yerinde." Dönüp gülümsedi. "Ama kahvaltı hazırladığımda acıkacaksın."

Yüzümü buruşturmamı gizledim.

Raven hakkında her şeyi öğrenmemiştim, ama yemek yapamadığını biliyordum. Dün denemişti ve sonuç felaketti. Bunun tek seferlik bir şey olmadığını hissediyordum. Neyse, yedek yemek için DoorDash'i hızlı aramaya ekleyecektim.

Mutlu bir şekilde iç çekerek çekmeceleri karıştırdı. "Yumurta yemek ister misin?"

Yalan söylemek için ağzımı açtım, ama o anda lanet olası midem guruldamaya başladı.

"Açlıktan ölüyorum," diye karşılık verdim, utangaç bir gülümsemeyle, gıda zehirlenmesi yaşamamayı dileyerek. O bakmıyorken, onun geçici tarifini mutlaka düzeltmem gerekecekti.

Boğazını temizledi. "Harika, otur da fırında kızartılmış omlet yapayım. İnternette bu tarifi başarısız olmasının imkansız olduğu yazıyor. Tarif çok basit."

Ben başka bir şey söyleyemeden arkasını döndü ve mutfakta koşturmasını izledim. Onun yaptıklarına odaklanmam gerekirdi, ama yemek yerken başımı saran uzun bacakları hayal etmek dikkatimi çok dağıttı.

Fırından tavayı çıkarmak için belinden eğildi ve benim aletim sertleşti.

Kıçının mükemmelliği kusursuzdu. O şekilde eğilmiş halini görünce onu o kadar sert sikmek istedim ki, bir an için kendimi kontrol edemeyen kuduz bir hayvan gibi hissettim. Artık onun tadını, çıkardığı sesleri bilmem de işleri kolaylaştırmadı...

Parmaklarım yumruk haline geldi, sonra zorla gevşettim. Ama sonra o kalçalarını salladı, ocaktan bir adım geri çekildi ve beni göğsümden vuran parlak bir ifadeyle dikleşti.

Dişlerimi sıkarak, bu şekilde ne kadar dayanabileceğimi merak ettim.

"Hadi yiyelim," dedi zaferle, bana ne yaptığının tamamen farkında olmadan, önüme akışkan yumurta ve yanmış sebzelerden oluşan bir tabak koydu.

Belki de bu şeyi yiyip hastalanmak en iyisi olurdu. O zaman dikkatim başka bir tür acıya odaklanırdı: genç karımı tecavüz edip, hayal edilebilecek en iğrenç şekilde bekaretini almamı engellemeyecek türden bir acıya.

ON ÜÇ RAVEN

New York'ta hava ağırdı, bu kadar yüksekte olmak için fazla ağırdı. Yaz şehri boğuyordu ve dürüst olmak gerekirse, benim endişem de ondan çok geride değildi.

Esinti umuduyla balkon kapısını açık bırakmıştım, ama tek duyduğum siren sesleri ve aşağıdan gelen sokak yemeklerinin hafif kokusuydu. Penthouse, akşam ışığında altın renginde görünüyordu — çok mükemmel, çok hareketsiz — ve elimde telefonla, bağlantı kurulmasını bekleyerek volta atmaktan kendimi alamıyordum.

Sonra ekran titreyerek canlandı ve en yakın arkadaşlarımla yaz tatili için evlerimize dönmeden önce çekmiş olduğumuz grup fotoğrafı belirdi. Ve bir anda, artık yalnız değildim.

Cevap düğmesine bastım ve Athena'nın yüzü ilk olarak belirdi, dünyanın neresinde olursa olsun, sabahın yumuşak ışığında parılıyordu. Arkasında, pastel renkli çatılar ve özgürlük bayrakları gibi dalgalanan çamaşırlar görebiliyordum. Reina ve Phoenix'in penceresi bir sonraki olarak belirdi, ardından Isla geldi.

"Raven!" Reina gülümsedi ve aynı anda kız kardeşi Phoenix için işaret diliyle işaret etti. O sağırdı ve hepimiz tanıştığımızda ASL öğrenmiştik. "Eriyormuş gibi görünüyorsun!"

"Çünkü eriyorum," diye inledim, elimi alnıma sürerek. "Sıcaklık 35 derece ve buradaki şehir bile ter kokuyor."

Isla gülerek kamerasını ayarladı. "New York City'yi tanıtmanın iyi bir yolu."

Gözlerimi devirdim ama gülümsemeden edemedim. Sadece seslerini duymak bile sıcakta gölge gibi geldi.

"Neredesin?" diye sordu Athena. "FaceTime'da gördüğümüz normal arka planına benzemiyor."

Yüzümü buruşturdum. "Her zamanki arka planım neymiş? FaceTime'da çok sık görüşmüyoruz ki. Mezun olduğumuzdan beri bu sadece ikinci kez."

"Peki," diye başladı Isla, gözleri heyecandan parıldayarak. "Hepimiz Paris'e hazır mıyız? Sadece bir ay kaldı!"

Ben yüzümde sert ama sahte bir gülümsemeyle dururken, etrafta "evet" sesleri yankılandı.

"Harika olacak," dedi Reina, hafifçe zıplayarak. Gözlerim, benimkiyle aynı heyecanı paylaşan, biraz solgun görünen Phoenix'e takıldı.

"İyi misin, Phoenix?" diye işaret dilinde sordum, ona odaklanarak. Reina'dan daha büyüktü, ama ikisi ayrılmazdı. Bir sorun varsa, kardeşi bunu bilirdi. Kardeşler arasında böyle bir bağ vardı — Athena ve benim sadece hayal edebileceğimiz türden bir bağ.

Yüzünde bir gölge geçti ama hemen kendini topladı ve "*Evet, her şey mükemmel*" diye işaret diliyle cevap verdi.

Reina teatral bir iç çekişle, "Phoenix inanılmaz derecede inatçı ve bir şeyin onu rahatsız ettiğini kabul etmiyor," dedi.

Kaşlarımı çattım. *İlginç.*

"Bize her şeyi anlatabilirsin, Phoenix," diye araya girdi Isla. "Biz yargılamayan bir grubuz," diye ekledi Athena.

Ben başımı salladım. "Aynen, biz beş silahşörüz." "Hepimiz birimiz için, birimiz hepimiz için," diye onayladı Reina.

Phoenix elini sallayarak gülümsedi, ama gözleri gülümsemedi. "*Teşekkür ederim, ama her şey yolunda. Şimdi Paris'i konuşalım.*"

Isla başını salladı. "Peki. Ama fikrini değiştirirsen, biz her zaman buradayız."

"Her zaman," diye tekrarlardım, mutfak adasının etrafında dolaşırken, çıplak ayaklarımın altında İtalyan mermer fayansların sıcaklığını hissederek.

Suçluluk duygusu beni sardı. Ben de sır saklarken ikiyüzlü davranmamak zordu. Ama belediye başkanının İrlandalı bir gangster tarafından öldürülmesinden bahsetmeden olanları nasıl açıklayabilirdim ki? Bu, telefonda anlatabileceğiniz türden bir hikaye değildi.

Hayatımdaki son değişiklikleri itiraf etmek için bir cümle kurmaya bile fırsat bulamadan, Athena sordu: "İsla, bahsettiğin o daire. Hepimiz oraya sığabilir miyiz?"

"Evet," diye cevapladı İsla. "Her birimiz için bir yatak odası var, ama..." "Oh, yine başlıyoruz," diye mırıldandı Reina.

" nemli bir Şey değil," diye itiraz etti İsla. "Sadece bir banyoyu paylaşmamız gerekiyor." Ekranın ötesinden bir dizi hayret nidası yükseldi, İsla gözlerini devirdi. " nemli bir Şey *değil*."

Athena hayretle, "Beş kız ve tek banyo önemli değil mi? Birbirimizi  ld receğiz."

"Aynen!" Reina da aynı duyguyu dile getirdi. "Belki tadilat yapabiliriz?"

"Minnettar olmalıyız," diye zayıf bir Şekilde itiraz ettim, çünkü birkaç hafta önce o dairede banyo olmasa da umurumda olmazdı. Mutlulukla idare ederdim.

Ekran dondu — ya da belki de sadece arkadaşlarımla gözleri bana sabitlenmişti. Bir kalp atışı geçti, sonra bir tane daha, sonra Athena sonunda, "Son zamanlarda neyin var, Raven?" dedi.

Bunun olacağını tahmin etmiştim. Bu yüzden grup sohbetinde varlığımı en aza indirdim. Athena beni en uzun süredir tanıyordu ve beni çok iyi okuyabiliyordu; benim tedirginliğim ona, onun tedirginliği bana olduğu kadar açıktı.

"Bize her Şeyi anlatabileceğini biliyorsun," dedi İsla.

"Ne olursa olsun, biz her zaman senin yanındayız," diye tekrarladı Reina. "*İyi misin? Bizim için önemli olan tek Şey bu,*" diye işaret diliyle yavaşça konuştu Phoenix

ben onlara tam olarak ne kadarını anlatacağımı düşünürken.

"Lütfen Paris'e gelmeyeceğini söyleme." Athena'nın sesi endişeyle doluydu. "Her Şeyi tolere edebiliriz ama bunu edemeyiz."

Omuzlarım   kt . Gerçek şu ki, Aiden ile evlendiğim için artık Paris'e gitmenin bir yolunu göremiyordum.

Bu evlilikle ilgili belirli fikirleri olduğu açıktı ve bu fikirler aylarca ayrı kalmayı içermiyordu.

"Her şey yolunda," dedim sonunda, ayrıntıları kendime saklamanın en iyisi olduğuna karar vererek. En son istediğim şey, onları bu karmaşaya çekmek ve istemeden tehlikeye atmaktı. "Annem, ben Paris'e gitmeden önce tekrar taşınmak istiyor."

Gözlerinde bir anlık bir anlayış belirdi. Taşınmayı ne kadar sevmediğimi ve bir yuva olarak adlandırabileceğim bir yer arzuladığımı biliyorlardı. Yatılı okul benim için o yerdı — tek, sarsılmaz bir dayanak noktasıydı ve mezun olduğumda artık yok olmuştu.

"Hâlâ babanın onu aradığını düşünüyor olamaz, değil mi?" diye mırıldandı Athena.

Omuz silktim.

"Hiç onun adını söyledi mi?" diye sordu Reina. "Davranışlarına bakılırsa, sanki o şeytanmış gibi."

"*Biz gerçekten eşsiz bir grubuz,*" dedi Phoenix, bariz olanı işaret ederek.

"Eşsiz, bunu tanımlamak için uygun bir kelime," diye işaret diliyle ve sesli olarak aynı anda söyledim, gülümseyerek. "Ne kadar tuhaf olursa olsun, birbirimize uyduğumuz için mutluyum."

Gülümseyen yüzler ekranı doldurdu ve böyle arkadaşlara sahip olduğum için kendimi inanılmaz şanslı hissetmeden edemedim. Bir an için mesafe ve saat farkı önemsiz hale geldi. Yine sadece beşimizdik ve her zamanki gibi hayaller kuruyorduk.

Ekranın ötesine, ufka baktım. Yüksek cam binalar gün batımında parıldıyordu ve bu manzarayı Eyfel Kulesi ve dar sokaklarla, sabah kruvasanlarıyla ve hepimizin küçük bir Paris mutfağında dirsek dirseğe çarpıştığımız bir hayatla takas etmeyi hayal ettim.

İçim parçalanıyordu. Aiden'a olan hislerim giderek büyüyordu, ama Paris'te okuma arzusunu ve hayallerimi bastıramıyordu. Üniversite yıllarını arkadaşlarımla dolu dolu yaşamak istiyordum. Uzun zamandır bunu konuşuyorduk ve aptalca, belki de olgunlaşmamış bir şekilde, hepsini bırakma düşüncesine kızıyordum.

Ekran bir anlığına titredi ve arkadaşlarımla gülümsemeleri donarken, içimde bir fırtına kopuyordu. Sinyal geri geldiğinde, sadece Athena kalmıştı.

"Sanırım herkesi kaybettik, değil mi?" dedim yumuşak bir sesle.

"Önemli değil," diye karşılık verdi. "Çünkü seninle konuşmak istiyorum... yalnız başıma."

İçimden irkildim.

"Ne oldu?" diye sordum, tarafsız bir ifade takınmaya çalışarak. Athena, istediği zaman çok güçlü bir rakip olabilirdi.

"Sen söyle," dedi, yüzünde anne olmak isteyen birinin ifadesiyle.

"Ve bana saçma sapan şeyler söyleme. Gerçeği istiyorum."

Gerçeğin tamamının onu da benim gibi başını belaya sokacağından endişelendim.

"Dürüst olmak gerekirse, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum," itiraf ettim. Gülümsedi. "Bu kolay. Başından."

İçimde bir dizi duygu kıvrılırken iç geçirdim. Aiden'dan hoşlanmasaydım, tüm bunlar çok daha kolay olurdu.

"Bazı kelimeleri söyleyemem," diye yavaşça başladım ve ona anlamlı bir bakış attım. "Yani satır aralarını okumak zorunda kalacaksın."

Kaşları kalktı. "Tamam, dinliyorum."

"Görmemem gereken bir şey gördüm ve bu beni zor durumda bıraktı." "Ne tür bir zor durum?"

"Şey, iyi bir durum değil derdim, ama bu adamı gerçekten seviyorum."

Athena kaşlarını çattı. "Anlamadım."

Avucumu alnıma bastırdım.

"Bu adam kötü bir şey yapıyordu ve ben gördüm." Gözleri fal taşı gibi açıldı ve hayal gücü çoktan çalışmaya başlamıştı. "Neyse, o beni buldu ve biz..." Tereddüt ettim, "evlendik" kelimesi boğazımda takıldı. "Birbirimizi görüyoruz."

"Vay canına," diye fısıldadı, gözleri neredeyse kafatasından fırlayacak gibiydi. "Onunla seks mi yapıyorsun?"

Yüzümü buruşturdum. "Sana anlattığım onca şeyden *tek* hatırladığın bu mu?"

"Üzgünüm." Utangaç bir gülümsemeyle, sonra gözlerinde yaramaz bir ışıltıyla sordu, "O iyi türden bir kötü çocuk mu?"

Her şeyin ciddiyetine rağmen, gülmekten kendimi alamadım.

"Ahlaki açıdan çok belirsiz," diye hayalperestçe cevap verdim. İkimizde de kesinlikle bir sorun vardı.

Athena'nın arkasındaki odadan yüksek, teatral bir ses duyuldu ve o gözlerini devirerek inledi. "Annem. Beni deli ediyor."

"En azından içki içmiyor, şarkı söylüyor," diye mırıldandım. "Sorun değil, git annenle ve onun opera gösterisiyle ilgilen. Sonra konuşuruz."

Hızlıca vedalaştık ve hat kesildi, arka planda annesinin cıvı cıvı sesinin hafif bir yankısı kaldı.

Huzursuzluk ve endişe ikinci bir deri gibi bana yapışmış, bırakmak istemiyordu. Kendimi durmaya zorladım, sanki solan ışık ve uzaktaki şehrin uğultusu içimdeki fırtınayı bir şekilde dindirebilecekmiş gibi ufka bakarak.

Ne kadar süre orada durduğumu bilmiyordum ki, arkamdaki kapının yumuşak bir tıklaması beni irkitti. Hızla döndüm ve Aiden'ı kapı çerçevesine yaslanmış, yüzünde okunaksız bir ifadeyle dururken buldum.

"İyi akşamlar, karıcığım," dedi basitçe. Adam büyüleyiciydi, bir bilmeceydi, ama aynı zamanda kararsızlığımın kaynağıydı. Hayatım boyunca istediğim bir şey birdenbire önemsiz hale gelmişti ve bunun sorumlusunun o olduğunu düşünerek endişeleniyordum.

Kapı çerçevesinden itti ve aramızdaki mesafeyi kapattı, küçük bir zarf uzattı ve tüm düşüncelerim buharlaştı.

"Bu ne?" diye heyecanla sordum.

"Aç," dedi sakın bir sesle.

Zarfı yırttım ve içindeki el yazısı notu okudum.

Akşam yemeği ve sinema. Sadece ikimiz. Evet mi hayır mı işaretle.

Gözlerimi ona kaldırdığımda ağzım bir gülümsemeye dönüştü ve "Evet. Evet, tabii ki evet. Ne zaman?" dedim.

Gülümsedi. "Bu gecedен daha iyi bir zaman olamaz. Ne dersin?"

Beyaz kemerli ve beyaz ayakkabılı, diz boyu siyah bir Dior elbise giyinmek tam yirmi dakikamı aldı. Aiden ile fuayede buluştum. Kravatsız, rahat bir takım elbise giymişti ve kadınların gözlerini üzerine çeken bir erkeğe çok benziyordu.

Mantıksız bir duygu, kıskançlık, içimi kapladı ama onu kararlılıkla bastırdım. Tüm bu çelişkili duygular benim sonum olurdu.

Ben. Bir dakika onu, bir dakika sonra Paris'i isteyemezdim. Bu, olgunlaşmamış bir gencin davranışydı.

Asansöre binerken "Siyah elbise, ha?" diye alay etti. "Cenazeye mi hazırlanıyorsun?"

Gülümsedim. "Hiç de değil. Bu klasik bir elbise. Ayrıca..."
Kemerimi okşadım. "Beyaz da var, yani sen güvendesin."

"Çok güzelsin." Sesi alçaldı ve içimde bir anda hem heyecan hem de korku uyandıran bir şey uyandırdı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, sesim neredeyse bir fısıltıdan ibaretti. "Sen de... çok seksisin."

Göğsünden bir kahkaha yükseldi. "Seksi, ha?"

"Çok seksi," diye onayladım, ağzının köşesinin eğlenerek seğirmesini izleyerek.

Garaja indik ve o benim için Mercedes'inin kapısını açtı. Sessizce araba sürdü, ama bu rahatlatıcı bir sessizlikti.

Restorana vardığımızda, şok içinde bakakaldım. "Burada mı yemek yiyeceğiz?"

"Velour & Vine" restoranı lüks ve sofistike bir yerdi. İçeriye sadece bir göz attım, ama şehirdeki herkes buraya girmek için bir yıl önceden rezervasyon yapılması gerektiğini biliyordu.

"Evet."

"Aiden, öylece içeri girebileceğimizi sanmıyorum."

"Tabii ki girebiliriz." Arabadan atladı ve Aiden'ın "Eşime yardım edeyim" dediğini duyduğumda kapım açıldı.

"Elbette, efendim." Kapı daha da açıldı ve Aiden elini uzattı. Elimi onun eline koyup ayağa kalktım. "Her zamanki masanız hazır, Bay Callahan."

"Teşekkürler."

Fener tarzı ışıkların sıcak kehribar rengi ışığı, dışarıdaki parke taşlı yola yayılıyordu.

"Buraya sık gelir misin?" diye merakla kocama sordum.

"Öyle de denebilir," diye cevapladı. "Burası benim."

Ağzım açık kaldı, ama içeri girmeden önce ona daha fazla soru soracak zaman yoktu. Kavrulmuş sarımsak, karamelize soğan ve taze otların kokusu bizi sardı. İç mekan,

cilalı koyu renkli ahşap, çıplak tuğla ve sizi oturmaya davet eden yumuşak kadife koltuklardan oluşuyordu. Her masada mumlar titriyor, yansımaları cam eşyalara ve ahşap barın pürüzsüz yüzeyine dalgalanıyordu. Arka planda yumuşak caz müziği çalıyordu, mekanı doldurmaya yetecek kadar yüksek ama sohbeti bastırmayacak kadar alçak sesle.

Aiden bir beyefendi gibi sandalyeyi benim için tuttu ve kendimi onun sessiz özgüvenine hayran buldum. Sanki bize herhangi bir tehlike gelmeyeceğinden emin olmak istercesine odayı taradıktan sonra bakışlarını bana dikti.

"Umarım beğenirsin," dedi, sesi hiç duymadığım kadar yumuşaktı.

"Çok güzel," dedim. "Her zaman burayı görmek istemişimdir."

Bir beyefendi bize yaklaştı. "Aiden, iş hakkında konuşmamız gerek..."

"Bu gece olmaz, şerif yardımcısı. Karımla randevum var."

Adam şaşkın bir bakışla bana baktı ve ortadan kayboldu.

Aiden'a utangaç bir gülümsemeyle baktım. "Onu kovmana gerek yoktu. İşinin seni meşgul ettiğini biliyorum."

"Öyle." Karşımda oturduğunda dudaklarının köşesinde hafif bir gülümseme belirdi. "Ama bu gece sadece bize ait."

Masamız, mahremiyetimizi koruyacak kadar uzak ama yine de restoranın hafif uğultusunun bir parçası olacak kadar yakın bir yerdeydi. Keten peçeteler, parlak çatal bıçaklar ve küçük titreyen mumlar ortamı hazırlıyordu. Mutfaktan gelen taze pişmiş ekmek kokusu, yakındaki bitki sergisinden gelen hafif biberiye kokusuyla karışıyordu.

"Bunu sevdim."

Garson bardaklarımızı doldurdu ve ortadan kaybolduktan sonra Aiden, "Aptalca olduğunu biliyorum ama bu alkol değil. İkimiz için de köpüklü elma şarabı" dedi.

"Oh." Gözlerim bardaklara kaydı, sonra tekrar ona döndü. "Neden?"

"Şey, sen 21 yaşın altındasın ve..." Sesi kesildi, omuz silkti ve annem yüzünden alkolden uzak durduğumu düşündüğünü fark ettim. Kahretsin, o çok düşünceliydi ve ben de buna hiç çaba harcamadan kapılıyordum. Aslında, buna karşı koyduğumu bile düşünmüyordum.

"Benim için alkolsüz içeceklere başvurmana gerek yok," dedim basitçe.

Omuz silkti. "Biliyorum, ama istiyorum. En azından sen yasal olarak içki içebilecek yaşa gelene kadar."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Daha önce alkol içtim."

O bu konuda yorum yapmadı, bunun yerine koltuğuna hafifçe yaslanarak, "Peki, şimdiye kadar yaptığın en saçma şey neydi?" diye sordu.

Bu sorunun rahatlığı karşısında hazırlıksız yakalandığım için güldüm. "Saçma mı? Hmm... Nereden başlayacağımı bilemiyorum."

O da güldü. "O kadar çok saçma şey mi var?"

Başımı salladım. "Hayatımın büyük bir bölümünü yatılı okulda geçirdiğimi unutuyorsun. Orası saçmalıkların yeşerdiği bir yer."

"Orada pek çok hikaye olduğunu hissediyorum. Bana bir tanesini anlat."

Bir an düşündüm, sonra hatırladım. "Muhtemelen nasıl yönlendirileceğini bile bilmeden ata binmeye çalışıyordum. Sonunda bir çalıya düştüm. Bu, ata binmeyi denediğim ilk ve son seferdi."

Aramızda yine alçak ve sıcak bir kahkaha duyuldu, omurgamdan bir ürperti geçti. "Bunu görmek için para öderdim."

"Peki ya sen?" diye sordum, hafifçe öne eğilerek. "Gururun için pişman olduğun bir şey yaptın mı hiç?"

Bir an durdu, kehribar rengi mum ışığı yüzünün hatlarını aydınlattı. "On altı yaşındayken, bir kıza yemek pişirerek onu etkilemeye çalıştım... ve neredeyse annemin mutfağını yakıyordum."

O kadar çok güldüm ki, neredeyse suyumu döküyordum. "Sen mi? Mutfakı yakmak mı?"

"Evet," dedi, kızgınmış gibi davranarak. "Ve çok utanç vericiydi."

"Demek ortak bir yanımız var," dedim gülümseyerek. "İkimiz de bir yerlerde mutfakı darmadağın ettik, ama sen yemek yapmayı öğrenmişsin, ben ise hâlâ... uğraşıyorum."

Bakışları yumuşadı. "Sana öğretebilirim."

Kalbim hiç beklemediğim bir şekilde çarptı, ama onun yemek derslerine katılmaya karar veremeden, garson yemeklerimizi getirdi: ona kızarmış somon, bana ise kavrulmuş sebzeli risotto. Tabaklardan buhar yükseliyor, kekik ve sarımsak kokusu ağzımı sulandırıyordu. Bana somonundan bir parça ikram etti ve parmaklarımız tabakta birbirine değdiğinde, kolumdan bir sıcaklık dalgası geçti.

Elini çekmedi, sadece ellerimizi gereğinden biraz daha uzun süre birbirine değdirerek bıraktı ve midem birazcık kıpırdadı.

Yemek yerken, sohbetimiz şaşırtıcı bir rahatlıkla akıyordu. Gözleri kırışarak güldü ve ben daha önce bu yumuşaklığı fark etmediğimi fark ettim. Kendimi istemeden ona doğru eğilirken buldum, onun çekiciliğine kapılmıştım.

Tatlı geldiğinde - çilek soslu paylaşımlı çikolatalı tart - bana nazikçe bir parça yedirdi. Başparmağı yine elime dokundu ve içimi kaplayan küçük titremeyi durduramadım.

"Güzel bir gülüşün var," diye fısıldadı ve ben şaşkınlıkla gözlerimi kırptım.

"Ben... Öyle miyim?"

"Evet," dedi, gözleri benimkilere bakarken, göğsümün derinliklerinde sıcaklık hissettim, yumuşak ve tanıdık olmayan duygularla.

Sessiz, samimi, dünyayı sadece ikimize kadar küçülten türden bir andı — mum ışığının titremesi, yumuşak caz müziği, ellerimizin hafifçe dokunması, kahkahalarımızın yükselişi ve alçalışı.

Masadan uzanarak elini nazikçe benimkinin üzerine koydu ve geri çekilmek hiç aklıma gelmedi, gelmesini de istemedim. Bunun yerine, sanki o benim mıknaatısımmış gibi ona biraz daha yaklaştım.

Yavaş ama emin adımlarla ona aşık olduğum belliydi, ama umurumda değildi. Doğru hissettiriyordu.

Sinemaya doğru giderken motorun sessiz uğultusu aramızdaki boşluğu doldurdu ve nedense bu bana... rahatlatıcı geldi.

Araba, Aiden'ın her zaman kullandığı hafif kolonya ve deri kokusuyla doluydu. Akşam yemeğinin sıcaklığını hala göğsümde hissedebiliyordum, yumuşak ve ısrarcı bir çarpıntı ile, görmezden gelemeyeceğim bir çarpıntı.

Tiyatroya vardığımızda, dışarıdaki neon ışıklar yüzüne yumuşak bir parıltı yayıyordu. O biletleri alırken, popcorn kokusu burnuma çarptı ve ben bir çocuk gibi ona bakakaldım. O gülümsedi, sonra

ikimizin de bitiremeyeceğimizi bildiğimiz en büyük patlamış mısır kasesini, içecekleri ve abur cuburları satın almaya devam etti.

Bu hareket çok sıradan ama ona garip bir şekilde çok yakışıyordu.

Sinema salonu neredeyse boştu. Arkada koltuklar bulduk, karanlık bizi özel bir balon gibi sardı.

Benim sakinleşmemi bekledi, sonra elini nazikçe benimkinin üzerine koydu, parmaklarım içgüdüsel olarak onun parmaklarıyla iç içe geçti ve kolumdan küçük bir heyecan dalgası geçti.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım, ama elini çekerse kalbimin parçalanacağından korkuyordum.

"Elini tutmak istiyorum," diye mırıldandı ve kalbim daha hızlı atmaya başladı. "Sorun olur mu?"

Bir kalp atışı geçti.

"Evet."

Daha da iyiydi, diye düşündüm, gülümseyerek ve onun sıcaklığına daha da yaklaşarak. Işıklar karardı ve film başladı, ama ekrana neredeyse hiç dikkat etmedim. Onu çok fazla fark ediyordum — elini elimde, hareket ettiğinde omzunun omzuma değmesini, kolonyasının hafif kokusunun akşam yemeğinin hafif kokusuyla karışmasını.

Arada sırada, sanki iyi olup olmadığımı kontrol eder gibi parmaklarımı nazikçe sıkıyordu. Ya da belki hala onunla birlikte olduğumu kontrol ediyordu. Ve öyleydim. Her zerrem oradaydı.

Bir ara, özellikle duygusal bir sahnede, "Sanırım bu, öpüşmemiz gereken bir sahne" diye mırıldandım.

Neredeyse aynı anda, ön sıradaki çift öpüşmeye başladı ve ikimiz de hafifçe güldük.

Eli beni sardı ve kulağımın kenarına sıcak nefesini hissettim. "Benim yapacağım türden bir öpüşme... bizi sinemadan attırır."

Yanaklarımın kızardığını hissettim, ama bir şey söylemedim. Bunun yerine, ona daha da yaklaştım.

Jenerik akmaya başladığında, başım onun omzuna yaslanmıştı. Onun sabit sıcaklığı, sessiz duruşu, beni bir kalkan gibi sarmıştı. Hiç olmadığım kadar güvende hissediyordum ve ikimizin de bu evliliğe bir şekilde zorlandığımızı düşününce bu beni şaşırttı.

Eve dönerken, şehir ışıkları pencereden bulanık bir şekilde geçiyordu, ama benim odaklanabildiğim tek şey, bütün akşam boyunca gelişen bağımızdı.

"Bu gece... gerçekten çok güzel vakit geçirdim," diye fısıldadım, sesim motorun uğultusu arasında neredeyse duyulmaz hale gelmişti.

"Ben de," dedi ve ses tonundaki yumuşaklık kalbimi kıpır kıpır etti.

"Böyle gecelerin devamını istiyorum. Sadece ikimiz. Sadece..." Sesi kesildi, sonra hafifçe gülümsedi. "Sadece birbirimizi tanımaya devam etmek."

Yutkundum, sözleri içime sindirdim ve yavaşça, içimi ısıtan bir kesinlikle, benim de bunu istediğimi fark ettim.

Ona dönüp baktım ve gösterge panelinin yumuşak ışığında, o da benim bakışlarımı yakaladı.

"Senden hoşlanıyorum," diye fısıldadım ve sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, onların sağlam ve inkar edilemez bir şeye dönüştüğünü hissettim.

"Ben de seni seviyorum," dedi sessizce, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle.

Sonra uzanıp, dikkatli bir şefkatle saçlarımı yüzümden geriye doğru taradı ve mutluluktan göğsümün sıkıştığını hissettim.

O gece, sadece akşam yemeği ve sinemayı geride bırakmadım. Kapıda, ihtiyatlılığımın ve şüpheliciliğimin bir parçasını bıraktım ve gerçek bir şeye adım attım: Beklemediğim ama her şeyden çok istediğimi bildiğim, sessiz ve büyüyen bir aşka.

ON DÖRT RAVEN

Callahanlar'ın belediye başkanını işkence ederken rastladığımdan ve Aiden ile evlenmek zorunda kaldığımdan bu yana tam iki hafta geçmişti ve annem hala hiçbir şeyden habersizdi.

Dün, ona olanları anlatmak ve artık evli bir kadın olduğumu bildirmek için onu ziyaret etmeye karar vermiştik.

Ama işler planlandığı gibi gitmedi. Onu oturma odasındaki kanepede her zamankinden daha sarhoş bir halde bulduk ve ona oturup su içmesi için yardım etmeye çalıştığımızda, anlamsızca mırıldanmaya başladı. Sonra da üzerine kusmaya başladı.

"Hadi anne," diye iç geçirdim, göğsüm sıkışmış ve utanç duygum artmıştı. "Seni temizleyelim."

Onu nazikçe kolundan tutmaya gittim, ama Aiden daha hızlı davrandı, onu kucaklayıp banyoya taşıdı.

"Duş mu, küvet mi?" diye sordu.

Düşün daha mantıklı bir seçenek olacağını bilerek ona baktım. Ama onu tek başıma tutup yıkamamın imkanı yoktu. Ve Aiden'dan yardım istemeyi de hayatta kabul edemezdim. Onu böyle bir şeye maruz bırakmamalıydım.

"Küvet, lütfen."

Onu şaşırtıcı bir naziklikle indirdi, sonra bana bir kez başını salladı ve banyodan çıktı.

Eşiğe ulaştığında, omzunun üzerinden bana bakıp, "Yardıma ihtiyacın olursa seslen" dedi.

"Anne, lütfen bunu bırak," diye hırıltılı bir sesle söyledim, ikimiz yalnız kaldığımızda, kusmuk lekeli gömleğini ve pantolonunu çıkarırken. "Kendini öldürüyor musun."

"Zaten öldüm," diye mırıldandı, vücudu öne doğru eğildi. "Aşk öldürür, bebeğim."

Yutkundum ve onu yıkamaya başladım. Onunla tartışmanın ya da kendisine zarar verdiğini anlamasını sağlamaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Bu, kendimi bu durumda bulduğum ilk sefer değildi ve son da olmayacaktı.

Banyodan sonra onu kuruladım ve temiz pijamalarını giydirdim, saat daha öğleden sonra ikydi. Ne kadar içtiğini düşünürsek, muhtemelen bütün gece ve yarın da uyuyacaktı.

Tuvaletten çıkarken onu dik tutarak, önümüze çıkan manzarayı görünce aniden durdum. Gözlerim parıldayan yatak odasının her yerini taradı ve açık kapıdan oturma odasının da aynı derecede tertemiz olduğunu görebiliyordum. Kusmuk izi yoktu, temiz dezenfektan alkol kokusunu bastırıyordu.

Gözlerim duygu dolu bir şekilde yanarken, gözlerimi kırptım.

Aiden kanepede oturmuş, telefonuyla bir şeyler yazıyordu, muhtemelen benimle konuşmayacağı bazı mafya işlerini hallediyordu, başını kaldırıp annemin yatak odasının ortasında durduğumu gördü. Gözlerim yaşlarla dolarken, gözyaşlarımın akmasını engellemek için gözlerimi hızla kırptırdım.

Bana sıcak bir gülümseme attı, göz kırptı ve sonra işine geri döndü.

Ona çorba ve kuru tost yedirdikten sonra, onu yatağa yatırdım. Başı yastığa değdikten iki dakika geçmeden horlamaya başladı.

Eve dönerken ikimiz de konuşmadık.

Şimdi, onun uyanmasını beklerken, huzurlu yüzüne bakarak saçlarını okşadım ve son zamanlardaki kaosun ortasında nasıl bu kadar şanslı olabildiğimi merak ettim.

Yeni keşfettiğim bu takıntıyı Athena'ya yükledim. Bana romantik romanlar (tamam, müstehcen romanlar) önermeye başladığından beri, romantik jestlere karşı bir

büyülenmişim. Ve Aiden'ın dünkü davranışları, şimdiye kadar benim için yapılan en güzel davranışlardı.

Bu adamın beni lüks penthouse'una sürüklediğinden beri bana karşı sadece nazik davranmış olması da bir etken olabilir. Ve vücudumu en iyi şekilde yakıp kavuran usta ağzı ve dokunuşları da kesinlikle zarar vermedi.

Hâlâ bakire olmama rağmen, bunun artık böyle olmayacağından hiç şüphem yoktu. Umarım yakında.

Kocamın kolu belime dolanmış, yüzüm göğsüne gömülmüştü ve onun eşsiz kokusunu içime çekiyordum. Zengin, derin ve sıcak bir kokuydu, hafif bir deri kokusu da vardı. İki hafta içinde, bu koku benim en sevdiğim koku haline gelmişti.

Parmaklarımla onun kaya gibi sert göğsünü okşadım ve sabah güneşinin altında parılayan alyansın elmasları beni durdurdu. Yüzüncü kez, evlendiğim gerçeğini kabullenmeye çalışıyordum.

Nasıl ilerleyeceğimi bilmiyordum.

Bana kredi kartını vermişti, ama onunla ne yapacağımı bilmiyordum. Planlarım suya düşmüştü ve bir parçam kadere kızgındı. Arkadaşlarım dünyanın öbür ucunda, Fransa'ya çok daha yakındılar, ama ben buradaydım. On dokuz yaşındaki kalbim Paris'e gitmek istiyordu ve...

"Mmmm." Aiden'ın uykulu, boğuk sesi yüzümü kaldırıp mavi gözlerine bakmamı sağladı. "Bu, uyanmak için en sevdiğim yol, karıcığım." Gülümsedi.

O *karım* dediğinde arkama bakma dürtüsüyle mücadele etmek zorunda kaldım.

Kesinlikle ben olamazdım, ama kesinlikle bendim.

"G-günaydın," diye kekeledim, hala ona kocam diyemiyordum.

"İyi uyudun mu?"

Durakladı, yüzümü inceledi. "Sen uyuyamadın mı?" Başımı salladım.

"Hayır." Kaşları çatıldı ve ben hemen düzelttim. "Yani, evet. İyi uyudum."

"Annen için üzülüyor musun?" Bana baktı. "Sana mesaj attığını gördüm."

Nedense şaşırmadım. Onun dikkatinden hiçbir şey kaçmıyor gibiydi. Yarın tek başıma evine gelip gelmeyeceğimi soran mesajını ona söyleyemezdim. Mesajı kısıydı, diğer mesajları da uzun değildi ama beni tedirgin etmişti. Acilen benimle konuşması gereken bir şey olduğunu söylemişti ve bunun taşınma ya da başka bir şey olup olmadığını merak ediyordum.

Annemin taşınmasını istemiyordum ve gizlice Aiden'ın korumasının ona da uzanmasını diliyordum. Belki o da kök salabilir, kanatlarını açabilir, bir amaç ve hatta bazı arkadaşlar bulabilirdi. Yine de bunu nasıl gündeme getireceğimi veya ne kadarını söyleyeceğimi bilmiyordum. Sonuçta, on dokuz yıllık hayatım boyunca neden bu kadar durmaksızın taşındığını tam olarak anlamamıştım.

"Olanlardan pek memnun değilim," diye itiraf ettim. "Biraz utanç verici."

"Aklından çıkar," dedi, ses tonu kararlıydı ve yanağımı okşadı. "Ailemizin ne yaptığı ya da yapmadığı bizim sorumluluğumuzda değil."

Alt dudağımı ısırdım, onun haklı olduğunu biliyordum ama aynı zamanda bunun o kadar basit olmadığını da fark ediyordum. Artık evliydik ve herkes bunun güvenle birlikte geldiğini iddia etse de, bunun bana yüklediği ağırlığı görmezden gelemezdim. Ona, "evliliğimizin" benimle hayallerim arasında bir duvar gibi durduğunu itiraf edemedim. Adil olsun ya da olmasın, bunun için onu suçluyordum. Velvet Desire'da vardiyama erken geldiğim için kendimi lanetlemediğim tek bir gün bile geçmiyordu. Daha da kötüsü, beni o karanlık koridora sürükleyen kararlarımdan pişman olduğum her seferinde, farklı bir yol izleseydim Aiden ile tanışamayacağımı hatırlıyordum. Onun bakışlarının yoğunluğunu ve dokunuşlarının hassasiyetini asla hissedemezdim.

Anlayamıyordum.

Alt dudağımı ısırdım. "Onu tekrar ziyaret edebilir miyiz? Ya da belki tek başıma gidip, ona haberleri biraz hazırlayabilirim?"

Durakladı ve yanağımı okşadı. "Tek başına mı?"

"Sen dışarıda bekleyebilirsin," diye patladım. "Onu bu duruma... bize... evliliğe yavaş yavaş alıştırmamın daha iyi olacağını düşünüyorum."

İki kalp atışı geçtikten sonra cevap verdi. "Tamam. Eğer bunun yardımcı olacağını düşünüyorsan."

"Gerçekten mi?" Sürprizimi gizlemek zordu.

"Evet, gerçekten." Başını eğdi. "Bu iki yönlü bir yol ve bunun işe yaraması için düşüncelerini ve duygularını paylaşman önemli. Annen için penthouse'a daha yakın bir yer bulmayı önerecektim, ama sadece sen istersen."

O, benden önce davranarak, annemin bunu karşılayamayacağını söylemek için ağzımı açtım. "Tüm masrafları ben karşılayacağım."

"Aman Tanrım!" Elini tutup sıktım. Onunla yalnız konuşursam, Aiden'ın ona yardım edebileceğini anlamasını sağlayabilirim. "Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler."

Aiden oturdu ve beni ciddiyetle izledi. "Bana teşekkür etmene gerek yok. Sen benim karımsın, senin mutluluğunu sağlamak benim görevim."

Sözleri kalbimi sıkıştırdı ve yüzümde yayılan gülümsemeyi durduramadım. "Dostum, kızlar arasında popüler olmalısın, değil mi?"

Aslında, bu kadar cömert bir adam olarak, muhtemelen kadınlar onun için sıraya giriyordu. Biraz kıskançlık duymadan edemedim.

"Emin değilim, ama artık önemi yok," dedi yavaşça. "Şu anda benim için önemli olan tek kişi sensin."

Bir kız buna nasıl direnebilirdi ki? Benden çok daha yaşlı olmasına rağmen. O gün ona söylediğim şeyde ciddiydim; yaş sadece bir sayıydı.

Öne eğildim ve onu öptüm, minnettarlık ve adını koymaya cesaret edemediğim başka bir duygu hissederek.

"Raven." Sesi yumuşaktı ama bir uyarı da içeriyordu. "Yine ateşle oynuyorsun."

Gözlerimi devirdim. "Kocamla oynadığımı sanıyordum."

O yüzünü buruşturdu ve başını salladı. "Bu pek çok açıdan yanlış geliyor."

"Haklısın. Seni çıplak resmetmek için can attığımı söylersem yanlış olur mu?"

"Tanrım," diye mırıldandı. "Bu çok fazla."

"Neden bu kadar utangaçsın?" diye sordum. "Bakire olabilirim ama kesinlikle masum değilim. Sana söyledim, porno izledim. Birden fazla kez. Yani çıplak erkekleri yeterince gördüm."

"O adamları bulup öldürebilirim," diye homurdandı.

Protest etmek için dudaklarımı araladım, ama bir kelime bile söyleyemeden, ağzı benim ağzıma yapıştı. Dudaklarımız birbirine yapıştı ve dilini

dilini içime soktu.

Boğazımdan bir inilti yükseldi ve o onu yuttu, kalçaları benim sıcak merkezime bastırdı, kalçalarının her hareketi benim yarıkma bir zevk dalgası gönderdi.

Beni saran zevkten gözlerim geriye doğru yuvarlandı. Göz kapaklarımın arkasında yıldızlar patladı ve ellerimi boynuna doladım, gömleğinin yakasını kavradım ve onu kendime doğru çektim. Ondan daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Beni kollarına kaldırdı ve bacaklarım beline dolandı. Ben ona sürtünürken parmakları kıcıma gömüldü, alt karnımda şehvet alevlendi. Bana sürtündüğünde tüm kontrolümü kaybettim. Vücudu dokunuşumda mermer gibiydi. İnleyerek pençelerimi ona geçirdim, daha fazlasını istiyordum.

Alt dudağımı sertçe ısırdı, sonra acıyı yalayıp yatıştırdı. Daha fazlasını istedim, utanmadan vücudumu ona sürtünerek. Elini aramıza soktu, küçük şortumu aşağı çekti ve parçalara ayırdı.

Yüzümdeki ifadeyi okumuş olmalıydı, çünkü hafifçe çekip, "Sana yenisini alırım" dedi.

"Oh, tamam, o zaman parçala," diye mırıldandım dudaklarına.

İki parmağını içime sokmadan önce külotumu kenara itti. Oda müstehcen bir erotik sesle doldu ve bu ses tek başına beni neredeyse doruğa ulaştırdı. Bu ses *benden* geliyordu, ne kadar *ıslak* olduğumdan.

O, benim şu anki heyecan halimde anlayamadığım kelimeler mırıldanarak homurdandı. Ben sadece onun bunu sonuna kadar götürmesini istiyordum. Parmaklarını içime daha derine soktuğunda dudaklarımdan istem dışı bir inilti kaçtı. Parmaklarını her sokuşunda, onları kıvrıp G noktamı vuruyordu.

Parmaklarını çıkardığında, içimden bir inilti kaçtı. O hareketsiz kaldı, ben de gözlerimi açtım ve onun karanlık bir parıltıyla bana baktığını gördüm. Gözlerindeki karanlık vaatler ruhumu titretti.

Diğer eli göğüslerime doğru kayd ve üstümün ince kumaşı üzerinden bir meme ucumu sertçe çevirdi. Parmaklarını tekrar amıma götürdü, alaycı bir şekilde dokunup okşadı.

"Sen açgözlüsün, küçük karıcığım," dedi, parmaklarını yukarı kaldırıp arzumu alt dudağıma sürdü. "Değil mi?"

"Evet," diye nefes nefese söyledim. "Hayır." Düzgün düşünemiyordum. "Bunu daha önce hiç yapmadım."

"İyi, çünkü senin tatlılığını tatmaya izin verilen tek kişi benim." Dudaklarımı, çenemi ve sonra boynumu öptü. "Seni böyle görmeye izin verilen tek kişi benim."

Deneyimsizliğimi görmezden gelerek, elimi onun boxerına indirdim. Avuç içimi onun kocaman penisine bastırdım ve şoktan nefesim kesildi.

Onun sığması imkansızdı. Kafamı sallamaya başladım, durması için yalvarmaya hazırlanıyordum.

Yüzümdeki paniği görmüş olmalı ki, "Söz veriyorum, seni sikmeyeceğim. Henüz değil. Ama yapmak üzere olduğum şey, zevkten çılgılık atmana neden olacak" dedi.

Kulağa iyi bir teklif gibi geldi.

Bir parmağını daha içime soktu, acı veren bir zevkle beni doldurdu. İç kaslarım zonkluyordu ve amım acıyordu, daha fazlasını istiyordu. Ben boşalana kadar, pis öpücüklerle inlemelerimi yutarak pompalamaya devam etti. Onun elinin üzerine boşaldım, omurgamdan titreme dalgaları geçti, vücudum hızla yumuşadı.

Aiden beni sabit tuttu, çenemi parmakları arasına aldı ve bakışlarımızı kilitledi.

"Daha yeni başladık," diye homurdandı. "Bir sonraki tura hazır mısın?"

Yarı kapalı gözlerle onu izledim ve boğuk bir sesle mırıldandım, "Daha var mı?"

Gülümsedi. "Çok daha fazlası var."

Benim onaylayan baş sallamamdan memnun görünüyordu, gözleri bana kilitlenmişti.

"Şimdi amını yalayacağım." Sonra kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. "Ve sen, *mo cuishle*, nefes alıp benim adımı inleyeceksin."

Beni nazikçe yatağa yatırdı, sonra dizlerinin üzerine çöktü. Hızlı bir hareketle külotumu bacaklarımdan aşağı çekti ve bir kenara attı. Bacaklarımdan birini omzuna attı ve dilini içime soktu.

"Vay canına," diye nefes aldım, gözlerimi sıkıca kapattım. Yalamaya ve emmeye başladı, dilini klitorisimin etrafında lolipop gibi döndürdü. "Aman Tanrım... *Aiden!*"

Onun gürleyen kahkahası içimi titretti, kalçalarım kendi isteğiyle onun ağzına doğru kıvrıldı. Sonra beni diliyle sikmeye başladı.

Parmaklarımı saçlarına geçirdim ve sanki ikimizin akıl sağlığı buna bağlıymış gibi saçlarını sıktım.

Bu adamla şanslıydım ve onunla olmak benim geleceğim için ne anlama gelirse gelsin, hiçbir şey onunla bu küçük müstehcen şeyleri yapmamı engelleyemezdi.

Aiden'in ağzı beni yutarken başım yastığa yuvarlandı, boğazından çıkan her ses beni başka bir orgazma daha da yaklaşıtıyordu. Uyluklarımı yüzüne sıkıca bastırdım, şehvetli bir fahişe gibi ona süttündüm. Çıkardığı sesler içimde titreşiyordu, sanki benim amımı yalamaktan gerçekten zevk alıyormuş gibi hissettiriyordu.

Ben... *Tanrım*. Ayak parmaklarımın ucundan saçlarımın ucuna kadar baskı hissettim. Elektrik çarpması gibiydi, vücudumda dalgalar yaratarak beni cennete götürdü.

Dudaklarını şişmiş, hassas klitorisimin üzerine kapattı ve kuvvetle emdi.

"Aiden!" diye bağırdım, tüm vücudum şiddetle titriyordu. "Siktir... Aiden!"

Ayaklarım yorgana değdi, serinlik ısınmış tenimle keskin bir kontrast oluşturuyordu.

Kırpıklarımın altından onu izledim, o üzerime çömelirken nefesim zorlanıyordu.

"Karın kasların çok seksi," diye mırıldandım, gözlerim onun altı paket karın kaslarını geziyordu.

Sonra boxerını bacaklarından aşağı indirdi ve gözlerim büyüdü, en muhteşem sanat eserine bakıyordum.

Onu görünce ağzım sulandı. Gerçek hayatta hiç çıplak bir erkek görmemiştim, ama onun bu dünyadaki en güzel erkeklerden biri olduğundan emindim.

Dudaklarımı yaladım.

"Sert kaslarının her santimini yalamak istiyorum," diye fısıldadım, gözlerim onun penisine kilitlenmişti.

"Yalayacaksın." Kahretsin, bu beni tahrik etti. "Ama önce, bunu senin için güzel hale getireceğiz."

"Tamam o zaman," diye nefes aldım, heyecan derimin altında uğulduyordu. "Ama söylediğimde ciddiydim," diye mırıldandım, şehvet dolu bakışlarımı ona çevirdim. "Her santimini."

Parmağı göğüslerimin üzerinde dolaştı, bir meme ucumu, sonra diğerini çevirdi. Sırtım onun dokunuşuna doğru kavislendi, misk kokulu, deri kokusu beni baştan çıkardı.

"Yatağın üstüne çık," diye emretti, düşük, boğuk sesiyle, sesimin titremesine neden oldu.

Geriye doğru kayarak, avını yemeye hazır bir avcı gibi bana yaklaşmasını izledim.

"Bacaklarını aç."

Bacaklarımı genişçe açtım, yastık dağlarına yaslanırken iç uyluklarımdan hafif bir heyecan akıntısı aşağı doğru ilerledi.

"Şimdi ne olacak?" diye tembelce sordum, sesim hiç duymadığım kadar boğuk çıkmıştı. "Yaşlı kalbinin bir tur daha dayanabileceğinden emin misin?"

Aiden'in dudakları eğlenerek kıvrıldı, sonra bir dizini kaldırıp bana doğru süründü.

"Ne kadar dayanabileceğini görelim," diye mırıldandı, koyu renkli gözlerinde şehvet parıldıyordu, sonra yüzünü amıma gömdü.

Beni, bunun son yemeği olduğunu bilen aç bir adam gibi yedi. Yine. Elini uzattı ve meme ucumu çimdikledi, içimi bir titreme kapladı.

Bu adam bir tanrıydı, ağzı ve elleri bir mucizeydi.

Islaklık uyluklarımı kapladı ve aşırı duyarlı klitorisime dilinin her dokunuşu başka bir titremeyi tetikledi. İçim sıkıştı ve nefes nefese kaldım, amıma ağzından daha fazlasını istiyordum.

İki parmağını içime soktu. İçeri, dışarı, içeri, dışarı, orgazmım yaklaşıp kadar gittikçe hızlanarak. Patlamadan önce omurgamın dibinde toplandı.

Ve işte böylece, gangster kocamdan tamamen ve tamamen etkilenmiştim.

ON BEŞ AIDEN

Karımın kendine gelmesini, yanaklarının kızarmasını ve göğsünün inip kalkmasını izlerken kendimi beğenmiş hissetmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Ve o, "Ağzın cennetti" diye fısıldadığında, tamamen kendimi kaybettim. Böylesine samimi bir tepki görmek çok ferahlatıcıydı. Hayatım boyunca birçok kadınla birlikte oldum, ama her zaman onların başka bir amaçları olduğunu hissettim. Sanki benim soyadımdan ne sunabileceğimi biliyorlarmış gibi.

Ama Raven ile durum tamamen farklıydı. Ya öyle ya da karım beni büyülemişti.

"Ben de... karşılık verebilir miyim?" Raven'ın nefes nefese söylediği sözler ve uzun kirpiklerinin yanaklarına değmesi, neredeyse pantolonuma boşalmama neden oldu.

Tanrım, bakireler genelde bu kadar cesur mu? "Aiden, sen... kızarıyor musun?"

Elimi saçlarımın arasına geçirdim. Otuz bir yıldır hiç kızarmadığımdan emindim. Ta ki bu kadın, porno ve karşılıklılıkla ilgili konuşmalarıyla hayatıma girene kadar. Tanrım, ya da şeytan, yardım et bana.

"Peki tam olarak ne teklif ediyorsun?" diye sordum, yastıklara yaslanarak. Cevabını düşünürken tavana bakışını izledim.

"Tabii ki senin sikini yalayabilirim, ya da belki 69 pozisyonunu deneyebiliriz?" Tanrım. Otuz beş yaşına gelmeden kalp krizinden öldürdüm.

. "Ya da beni kuru sikebilirsin," diye ciddi bir tonla devam etti. "Ama dürüst olmak gerekirse, daha önce hiç yapmadığım için sikini emmeyi tercih ederim. Kuru sikmek abartılıyor ve ben artık bundan sıkıldım."

Alaycı bir nefes verdim. Siktir, bu bok için çok yaşıyordum. "Raven, bazı kurallar koyalım."

Yan döndü ve yanağını dirseğinin kıvrımına dayadı. "Tabii, sana oral seks yapmamı yasaklamadığın sürece."

"Oh, gelecekte kesinlikle oral seks yapacaksın." Yanaklarının daha koyu bir kırmızıya döndüğünü görünce sııttım. "Ancak, başka bir erkeğin adını anarsan..."

"Erkekler," diye sözümü kesti. "Ben sadece erkeklerle oynadım."

İç geçirdim. "Peki, başka bir erkeğin adını anarsan, onu bulup öldürmekten başka seçeneğim kalmaz."

"Hiçbiri bende bir izlenim bırakmadığına göre, bu boşuna bir çaba gibi görünüyor." Omuz silkti, sözlerinin benim kan basıncım üzerindeki etkisinin farkında değildi. "Tamam, bu demek oluyor ki ben..." Boğazını temizledi, gözlerini benim gözle görülür şekilde sertleşmiş organıma indirdi. "Oral sekse geçebilir miyiz?"

Aklımı kaçırmış olmalıyım çünkü kendimi "Evet" derken buldum. Gülümsedi.

"Bana talimat verebilir misiniz?" Ölmüş ve cennete gitmiş olmalıyım. Bunun başka bir açıklaması olamazdı. "En azından sizin istediğiniz şekilde yapmayı öğrenene kadar," diye utangaç bir şekilde ekledi.

"Efendim," diye dişlerimi sıktım, testislerim ağrıyordu. "Bana *efendim* diye hitap edeceksin." Gözleri fal taşı gibi açıldı, ama kendini oldukça çabuk topladı.

"Tamam." Boğazını temizledi. "Bana talimat verebilir misiniz, *efendim*?"

Burnumdan nefes aldım, onu almak için duyduğum arzuyu dizginledim. onu hemen orada, ve başparmağımı ağzının içine soktum. "Em."

Birkaç saniye boyunca bana bakakaldı, ama sonra dilini parmağımın etrafında dolaştırdı ve dolgun dudakları arasında emmeye başladı

Deneyimsizliğini taklit etmiyordu, ama lanet olsun, coşkusu bunu telafi etmekten de öteydi.

"Emirken gözlerin bana baksın," diye sakın bir şekilde talimat verdim.

Beni bacaklarının arasına alabilmek için pozisyonunu değiştirdi ve parmağımı yumuşak *bir sesle* çıkardı. "Tamam, sanırım gerçek olana hazırım."

Sikim heyecandan titredi, sertleşti ve ön sıvıyla parladı.

Ağız açıldı ve ben de onu benim aletimin etrafına dolanmış olarak hayal etmekten kendimi alamadım. Onu ensesinden tutup öne doğru çektim. Diğer elimle aletimi kavradım ve onu yavaşça dudaklarının üzerinde gezdirerek nemi dudaklarına sürdüm.

Dudaklarını yaladı, bakışları açgözlüydü ve ben kendimi daha da sertleşirken buldum.

"Eğer fazla gelirse, uyluğuma dokun." Bir elini tutup bacağıma götürdüm. "Tamam mı?" Bana baktı ve başını salladı. İhtiyacım olan tek izin buydu.

"Küstah ağzını aç," diye homurdandım ve o da itaat etti.

Elimden geldiğince ileri ittim, ama yine de tüm uzunluğumu içeri sokmak için yeterli değildi. Penisimi yerinde tutarak, onun uyum sağlamasını veya uyluğuma dokunmasını bekledim, ama o bunu yapmadı.

Bunun yerine, gözlerini benimkilere dikti ve başını yukarı aşağı sallayarak emmeye başladı.

Siktir.

Koyu renkli saçlarını bir kez, iki kez yumruğumun etrafına sardım ve sonra kalçalarımı sallayarak boğazının arkasına vurdum. Boğuldu, açıkta kalan her santimetrekaresi kırmızıya döndü, ama yine de beni itmedi.

Zihnimin derinliklerinde, sakın olmaya dair uyarılar vardı.

Çekildiğimde o da öksürdü, derin bir nefes aldıktan sonra tekrar ağzını benim etrafıma kapattı. İnledi, titreşimi omurgamdan aşağı titremeye neden oldu ve kontrolümü kaybettim. Kontrolümü geri kazanmak için çabalarken, sonuna kadar ittim, boğazını doldurdum.

Ensenindeki elim onu hareketsiz tutarken, deli gibi ağzına girip çıkıyordum. Yine de pes etmedi. Aksine, yüzünden gözyaşları akarken bile coşkusu yeni zirvelere ulaştı. Boğulmasına rağmen.

"Siktir, mükemmelsin," diye homurdandım. "Aynen böyle ve gözlerini benden ayırma."

Çenesini gevşetti, gözleri hiç kaymadı. Penisimi yaladı, etrafında mırıldandı, dudaklarının sürtünmesi ve dişlerinin en ufak bir sıyrması beni doruğa ulaştırdı.

Rekor sürede boşaldım, o beni izlerken ağzına boşaldım, sanki benden daha çok zevk alıyormuş gibi boğazını istismar etmeme izin verdi.

Onun çenesini avuçladım, başparmağımla yumuşak tenini saygıyla okşadım.

Benim.

Bu kadın tamamen benimdi.

Boğuldu, spermim çenesinden aşağı damlıyordu. Bana bakarak, sonra ne olacağını bekliyordu ve içimdeki ilkel kısım her damlayı yutmasını isterken, bazı kadınların bunu tercih etmediğini biliyordum.

"Yutmak zorunda değilsin."

Kaşlarını kaldırdı ve yutkundu, sonra dudaklarını yaladı. *Ah, siktir.* Şimdi onu gerçekten sikmek istiyordum.

"Tadı... garip," diye mırıldandı, hala bana bakarak. "Benim tadı da garip mi?"

"Sen, şimdiye kadar yediğim tüm tatlılardan daha lezzetlisin."

Yeşil gözleri parladı. "Belki kendimi tadabilirim?"

Uyluklarının arasına uzandım ve onun heyecandan sırılsıklam olduğunu gördüm, sonra parmağımı ıslak amının üzerinde gezdirdim. O inledi ve ben parmağımı ağzına soktum, onu temizlemesi için emmesine izin verdim.

"Gördün mü, sana söylemiştim," dedim boğuk bir sesle. "Herhangi bir tatlıdan daha tatlı."

Bakışları karardı ve bacaklarını birbirine sürttü. "Senin sikin için sırılsıklam oldum, Aiden."

Siktir. Bu gidişle, o "lütfen" diyemeden onu çiğ çiğ sikip unutulmaya mahkum edecektim.

"Aceleye gerek yok." Dudaklarını büzüştürdü, ama ben sadece gülümsedim ve bir tutam saçını kulağının arkasına attım. "Seni sikmeden önce yapacak çok şeyimiz var."

Sikim aptalca bir Şey yapmaya karar vermeden 6nce onu yanıma yatırdım.

G6zleri kapandı ve mırıldandı, "Beni 6ok bekletme. Porno izlemekten 6ok seks yapmayı seviyorum."

"Raven?"

"Mmm?"

"Artık porno izleme. Ben olmadan olmaz."

Aramızdaki boşluğu yumuşak bir horlama doldurdu ve ben sinirli bir Şekilde i6 ge6irdim. Bu kadın benim sonum olacak.

ON ALTI RAVEN

Aiden çoktan işe gitmişti, ama şafaktan beri yaptığımız onca şeyi düşündüğümde hala tenim yanıyordu. En yakın arkadaşımın bu kadar çok müstehcen kitap okumasına şaşmamalıydı. Aiden'la oynamak kadar iyi olsaydı, Athena'dan daha fazla öneri istemeye kararlıyım.

Kocam birkaç aracının anahtarlarını garajda bırakmıştı, istediğimi seçebilirdim ama sürüş becerim yemek yapma becerimden daha kötüydü, bu yüzden Uber'i tercih ettim.

Şoför beni bankaya götürdü ve ben de önemli miktarda para çektim — bu parayı neye harcayacağım henüz belli değildi — ve öğlen vaktinden hemen önce, New York City'deki Brownsville'de annemin yaşadığı binaya vardım. Dışarıdan bakıldığında üzücü bir manzaraydı, ama içerisi daha da kötüydü. Acilen yıkılması gerekiyordu. Annemin neredeyse iki yıl önce taşınmasından bu yana diğer üç daire boş olduğu için, bizim tek kiracı olmamızın bir nedeni vardı. Yapısal (ve kozmetik) sorunlarına rağmen, bizim için bir yuva görevi görmüştü, ama artık çok uzun süre öyle kalmayacaktı.

Aiden sayesinde, buradan sonsuza kadar ayrılacaktık.

Hayatımda ilk kez, binaya hiç olmadığı kadar hafif adımlarla girdim. Merdivenleri adeta uçarak çıktım ve kapıyı açarak anneme haberleri paylaşmaya hazırlandım. Elbette, ani evliliğimin ilk şokunu atlattıktan sonra

, daha güzel bir yere taşınacağımız için çok sevinecekti. Belki bu, sonunda bir yere yerleşebileceğimiz anlamına geliyordu.

Hala göğsümü ağrıtan bir şekilde kendimi parçalanmış hissediyordum. Aiden'ı düşündüğümde içimi bir sıcaklık kaplıyordu, inkar edemeyeceğim bir çekim, ama bunun yanında Paris ve arkadaşlarımla hayal ettiğim hayat, onlarla üniversite yıllarını paylaşma düşüncesi için huzursuz bir acı da vardı. Her şeyi bırakmayı düşündükçe, içimde garip bir panik hissi büyüyordu. Onu çok seviyordum, gerçekten seviyordum, belki de aşkıttım, ama aynı zamanda hayallerimin peşinden gitme, pişman olmayacağım bir hayat yaşama fikrini de seviyordum. Ve bu çelişki içinde, kalbimi isteyen iki arzu arasında sıkışmış, küçük, bencil ve tamamen insan gibi hissediyordum.

Ancak bir teselli vardı: Annemin, Aiden'ın söz verdiği gibi güvende ve rahat olacağını bilmek. Bu tek başına, Avrupa planlarımdan vazgeçmemi değerli kılıyordu.

Kararlı ve azimli bir şekilde daireye girdim ve annemin yüzünü görünce donakaldım.

Oturma odasının ortasında duruyordu, yüzü ölümcül derecede solgundu ve elleri yanlarında yumruk haline gelmişti. Bana dehşet dolu bir bakışla bakıyordu. *Oh, lanet olsun!*

"Uh, ben..." Ne diyeceğimi bilemeden sözlerim kesildi.

"Sana tehlikeli erkeklerden uzak durmanı öğrettiğimi sanıyordum." Tamam, o zaman biliyordu.

"O-o kadar ani oldu ki," dedim, annemin ayıkken bana pek bir şey anlatmadığını belirtmeye tenezzül etmeden. "Ama Aiden, o... O benim kocam. Yardım etmek istiyor."

"Sanmıyorum," dedi kuru bir şekilde. "Kapıyı kapat ve otur."

Bu, evlendiğim gecedен bir déjà vu gibi geldi. Umarım bugün, öldürülen bir hükümet yetkilisinin örtbas edilmesiyle bitmez. Şimdi düşününce, teknik olarak bu suçun suç ortağı olduğumu fark ettim.

Kapı arkamda gürültüyle kapandı. Kanepeye doğru sürünerek gittim ve oturdum. Annemi ayık, sakın ve açıkça kontrolü elinde tutan bir halde görmek ne kadar nadir bir şey olduğunu fark ettim. Ama beni tedirgin eden, gözlerinden yayılan çalkantılı enerjiydi. Sanki onun bedeninde tamamen farklı birini izliyormuşum gibiydi.

Hiçbir şey söylemeden o sert bakışıyla beni sabitlemesi devam edince, koltuğumda rahatsız bir şekilde kıpırdanmaya başladım.

"Gerçekten başka seçeneğim yoktu."

"Ben de bir zamanlar öyle düşünmüştüm." Bana acı bir gülümseme attı, sonra odada volta atmaya başladı. "Sanki geçmişin tekrarlanmasını izlemek gibi ve en kötüsü de... Artık açığa çıktık."

"Açığa çıktık mı?" diye boğuk bir sesle tekrarladım. "Ne demek istiyorsun?"

"Dikkat çekmememiz gerekiyordu," diye mırıldandı, elini saçlarının arasına sokarak. "O bizim öldüğümüzü sanıyordu ve şimdi..."

Oturma odasında dolaşarak kanepenin ve sandalyelerin altını, televizyon sehpasının etrafını, lambaların içini, her yeri kontrol etti.

Belki de yanılmıştım ve o sarhoştı. Ya da daha kötüsü, uyuşturucuya başlamıştı.

"Anne, ne yapıyorsun?"

Aramayı bırakmadı ve her geçen saniye göğsüm daha da sıkışıyordu. Sanki aklını kaçırmış gibiydi.

"Lütfen dur," diye hırıltılı bir sesle söyledim. "Beni korkutuyorsun."

Sonunda önümde durdu ve bana sertçe baktı.

"İyi. Korkman lazım, çünkü artık baban hayatta olduğumuzu bildiği için asla pes etmeyecek." Yumruklarını sıktı. "Yine ortadan kaybolmamız lazım. Daha doğrusu, senin ortadan kaybolman lazım. Bugün. Baban sana elini süremez."

Onun sözlerini anlamaya çalışırken, anlamları havada asılı kalmış, keskin ve gerçek dışıydı. Ona bakarak, şaka yaptığını söylemesini ya da sarhoş olduğuna dair bir işaret bekledim. Ama kesinlikle sarhoş değildi. Gözleri çok berraktı ve ifadesi çok ciddiye.

Anlamı kafamda oturduğunda midem düğümlendi: O çok ciddiye.

Annemin yüzündeki dehşete bakılırsa, babamla ilgili tüm şüphelerim doğrudu ve çok daha kötüsü vardı.

"Neden?" diye fısıldadım, onun sözleri içimde yavaşça paniğe yol açıyordu. "Kaybolmak ne demek?"

"Babanla ilgili..."

"Ne olmuş ona?" diye sordum, onu anlamaya çalışarak.

"Siktir et o orospu çocuğunu." Sesindeki nefret beni ürpertti. "Onu uzun zaman önce hapse attım, ama şimdi... Callahanlar sayesinde bizi buldu."

Bize geliyor, Raven."

Anlamadım ve gözlerimi kırptım. Sanki Yunanca konuşuyormuş gibiydim. "Ne... neyden bahsediyorsun?"

"Yıllardır peşimizde. Bebeğim, sürekli taşınmamızın bir nedeni vardı. Hepsi onun yüzünden. Beni öldürecek, Raven, ve sana kim bilir ne yapacak."

Kafamı salladım. "Ne? Neden?"

"Baban delinin teki," diye bağırdı. "Şaka yapıyorsun herhalde."

"Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?"

Başımı çevirip her yeri boş şişeler için kontrol ettim — onun davranışını açıklayabilecek herhangi bir şey. Hiçbir şey yoktu, ama zihnim hala basit bir çözüm bulmak için uğraşıyordu. Kötü bir durumda olmadığımızı gösteren herhangi bir şey.

"Bu doğru olamaz çünkü... çünkü..." Sesim kesildi, ikimizin de iyiliği için buna inanmam gerekiyordu. Annem, Aiden Callahan gibi biriyle evlendiğim için endişeleniyordu. Evet, sebebi bu olmalıydı. "Babam öldü," dedim, sonra tereddütle ekledim, "Öyle değil mi?"

"Buna gerçekten inanıyor musun?" diye bağırdı. "Sence neden yıllar boyunca bu kadar çok taşındık? Neden hiç arkadaş edinmedik ya da ailemiz olmadı?" Donakaldım. "Yatılı okul, babana ispiyonladığımda DEA'ya koyduğum şarttı."

"Ne..." Onu uzaylıymış gibi baktım. "Neden DEA ile anlaşma yaptın?"

Burnunun köprüsünü sıktı. "Çünkü senin biraz istikrara ihtiyacın olacağını biliyordum. Sürekli taşınmak bir yetişkin için bile zordu, bir çocuk için ise daha da zordu. Babanı uyuşturucu ticaretinden dolayı hapse atmak istediler, ben de karşılığında on iki yıllık ücretli yatılı okul ve eğitim masraflarını talep ettim."

Tüm bunlar kavrayamayacağım kadar çoktu.

"Eğer hapisteyse, neden kaçmamız gerekiyor?" diye sormaya devam ettim.

Dudaklarından keskin ve mizahsız acı bir kahkaha kaçarken, gözleri hala dehşeti yansıtıyordu. "On yıl önce serbest bırakıldı." Alaycı bir şekilde güldü. "Görünüşe göre İskoç mafya üyesi iyi halden

iyi halinden dolayı serbest bırakılmış ve İskoçya'ya dönüp imparatorluğunu yönetmeye başlamış, adamları ise beni aramak için dünyayı dolaşmış."

Yavaş yavaş, korkusu mantıklı gelmeye başladı.

"Onu... gangster olduğu için mi ihbar ettin?"

Bu kelime tuhaf, eski moda ve tarif ettiği zarara göre çok küçük geliyordu. Belki ahlak anlayışım çarpıktı, ama ben bunu yapmazdım. En azından benim için kan ve korku, adaletten daha ağır basıyordu. Ve eğer onu gerçekten ihbar etmişse, Aiden'in hiç şansı yoktu.

"Onu ihbar ettim çünkü o, şiddet uygulayan bir piçti ve er ya da geç beni öldürecek. Ve sen... Seni daha fazla güç elde etmek için kullanacaktı." Aiden ve benim için rahatlardım. Babam ona kötü davranmış ve onu incitmişse, onu ele vermekte her türlü hakkı vardı. "Ve şimdi seni aynı şekilde kullanmaya can atan lanet bir gangsterle evlendin, yani ölüm fermanını imzaladın."

"Hayır, Aiden beni... *bizi* her şeyden koruyacak." Parmağımı kaldırdım. "Bak, bana bir yüzük aldı."

"Hepsi aynı ve amcası Jack çok net konuştu. Seni öldürmemelerinin tek nedeni Lyons ailesinden olman, ama bu koruma bana da uzanmıyor."

"Hayır..." Nefesimi verdim, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki başka hiçbir şey duyamıyordum.

"Neden bana yalan söyledin, bebeğim?" Annemin sesinde suçlama yoktu, sadece kabullenme vardı. "Neden İrlanda mafyasının sahibi olduğu bir striptiz kulübünde çalışmaya gittin?"

Omuzlarım çöktü, suçluluk duygusu beni pençesine aldı.

"Para kazanmanın daha hızlı bir yolu olacağını düşündüm," itiraf ettim. "Ama ben... striptiz yapmıyordum ve iki haftadır orada çalışmıyorum."

Acı bir kahkaha attı. "Aiden Callahan'la evlendiğin gecedan beri."

"Evet." Yutkundum. "Gerçekten doğru şeyi yaptığımı düşünmüştüm. Çok üzgünüm anne."

"Bu benim hatam," diye mırıldandı ve tekrar odada dolaşmaya başladı. "Unutmaya o kadar kararlıydım ki, seni hayal kırıklığına uğrattım."

Kafamı salladım.

"Beni hayal kırıklığına uğratmadın anne. Her şeyi tek başına yaptın ve ben..." Ellerimi saçlarıma gömdüm, sanki bizi bu zor durumdan kurtaracak bir fikir bulacakmışım gibi saçlarımı çekiştirdim. "Belki pazarlık edebiliriz? Callahanların bir belediye başkanını öldürdüklerine şahit oldum, bunu ikimizin güvenliği için kullanabiliriz."

"Onlara şantaj mı yapacağız?" "Evet."

"Raven, gangsterlere şantaj yapamayız," dedi sinirli bir şekilde. "Bu, kendini öldürttüremenin kesin yoludur. Ben zaten öldüm, ama sen... Seni kurtarmalıyız."

"Hayır, hayır, hayır," diye itiraz ettim. "Aiden'a yalvaracağım ve onu ikna edeceğim, beni elde etmenin tek yolunun senin güvende olmanı ve bizimle kalmanı sağlamak olduğunu." Bu işe yarardı. Yaramak zorundaydı. Sonuçta, şimdiye kadar son derece düşünceli davranmıştı. "Seni daha güzel bir yere, onun penthouse'una daha yakın bir yere taşınmayı önerdi."

"Lanet olası bir mezarlığa!"

Bana çok fazla bilgi veriliyordu ve ben bunları sindirmekte zorlanıyordum. "Lyons dedin. Ne demek istedin?"

"Bu bizim soyadımız, Raven." Boğazında bir hıçkırık kaldı ve gözyaşları yüzünden süzüldü. "Ben Duncan Lyons'ın karısıyım, Glasgow'un en ünlü gangsteri, ve sen onun kızıydın."

"Onu hiç duymadım," diye kekeledim. "Ve soyadımın Lyons olduğunu bilirdim herhalde."

"Federal tanık koruma programı kapsamında bize yeni kimlikler verildi. Ama senin aptalca evliliğin bizi tekrar radarın altına soktu! İkimizi de mahvettin."

Kusacak gibiydim.

Annem önüme dikildi ve ellerini beline koydu. "Duncan gelmeden buradan gitmen gerek."

"Ama o bizim nerede yaşadığımızı bilmiyor, değil mi?" Elini tuttum. "Aiden'a her şeyi açıklayabiliriz, o da ailesinin bu sırrı saklamasını sağlar."

"Çok geç. Aiden Callahan seninle neden evlendi sence? Senin doğuştan sahip olduğun Lyons mafyasıyla bağlantı kurmak istiyorlar."

Kafamı salladım. "Hayır, o bilmiyor..."

"Biliyor," diye sözümü kesti. "Jack Callahan beni ziyarete geldi." Tırnaklarını tenime batırdı. "Seninle evliliğini kendi ailesine avantaj sağlamak için kullanmak üzere babana çoktan ulaştı. Jack, Duncan'ı hapse gönderenin ben olduğumu biliyor. Mafyada en kötü ihanet, bilgi sızdırmaktır. Callahanlar beni korumayacak."

Omuzlarım çöktü. "Ama..."

"Kendine gel, Raven. Onlar da baban gibi suçlular ve istediklerini elde ettikten sonra bizi öldürmekten çekinmeyecekler."

"Ne..." Gözlerimi kapattım, yüzümü ellerimle kapattım ve ağlamaklı hissi bastırmaya çalıştım. Bu bilgilerin hiçbirini anlayamıyordum, hepsi çok fazlaydı.

"Kaçmalısın Raven. Ortadan kaybol. Dünya için ölmüş ol." Omuzlarım gerildi ve gözyaşları yüzümden akmaya başladı. "Daha iyisini yapmam gerektiğini biliyorum. İyi bir anne olmadım, bunu biliyorum, ama sen benim için en önemli kişisin. Bana söz ver, ne olursa olsun, hepsinden uzaklaşacaksın."

"Kim... ne..." Göğsümü sıktım, oluşan acıyı dindirmek için. "Nasıl?"

Sözler dudaklarımdan fısıltı halinde döküldü, benden ne istediğinden emin değildim.

"Ölmen gerekecek," diye fısıldadı. "Yeni bir başlangıç yap, ama bu sefer seninle gelemem."

"Ama... ama... seni bırakamam."

"Ölmek zorundasın. Posta kutumuzu hatırlıyor musun? Oraya git, parayı al. Seyahat belgeleri ve..."

"Hayır."

"Tartışacak vaktimiz yok, bebeğim." Yanaklarımı avuçladı, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzü, daireye girdiğimden beri ilk kez yumuşadı. Tüm ateşi sönmüştü. "Hayatımı yaşadım ve..."

"Hiç de değil," diye itiraz ettim. "Sen gençsin. Birlikte yapacak ve görecektik çok şeyimiz var. Seni bırakamam."

"Yüzüğünü ver," dedi, gözleri benim evlilik parmağında.

"Ne?" Ama ben çoktan yüzüğü ona uzatmıştım.

Beni dirseğimden tutup nazikçe ayağa kaldırdı. "Baban on dokuz yıl önce başladığı işi bitirmeden gitmelisin."

Az önce öğrendiğim şeyi sindirmekte zorlandım. Babam annemi öldürmek ve beni kullanmak istemişti. Callahanlar beni hayatta bıraktılar çünkü bir şekilde Duncan Lyons ile olan bağlantımı öğrenmişlerdi, ki bu adamı hiç duymamıştım. Ve kalbimi en çok kıran şey... Aiden Callahan beni ailesinin çıkarları için kullanmıştı.

Her şey parçalanıyordu.

Midem bulandı ve tökezleyerek dizlerimin üzerine çöktüm.

"Kendine gel, bebeğim," dedi annem, sesi tüm vücudum gibi titriyordu.

"Yapamam... bunu yapamam, yoksa..."

Sözlerim yüksek bir tik tak sesiyle kesildi. Son hissettiğim şey, annemin vücudunun benim üzerimde olmasıydı.

Ve sonra... *Boom!*

ON YEDİ AIDEN

Beş Yıl Sonra, Şimdiki Zaman
New York

Ofis penceremin dışındaki şehir, çelik ve gölgelerin yayıldığı bir yerd
—renksiz gökyüzünü delen gri kuleler, aşağıdaki sokaklar motorların
uğultusu ve kayıtsızlıkla boğulmuştu. Bulutlar bile yorgun görünüyordu,
sanki monotonluğun ağırlığı altında ezilmiş gibi ufuk çizgisinin üzerinde
alçalmıştı.

Luca King DiMauro—çoğunlukla Sicilya'da kalan kayınbiraderim
—hoparlörden, tüm Omertà liderlerinin bir araya gelmeyi planladığı
Paris'teki bir moda galası hakkında uzun bir monolog veriyordu. Adam her
şey hakkında bir fikri vardı, özellikle de ateşli, neredeyse operatik bir
tutkuyla nefret ettiği Omertà patronu Enrico Marchetti hakkında. "Resmi"
konular ortaya çıktığında, Luca barışı sağlamak için benim onun yerine
geçmemi isterdi.

Ama bu?

Bu hiç de resmi bir konuşma gibi gelmedi. Sadece Enrico
Marchetti'nin ölmesini dilemek ve hayal kırıklığını dışa vurmak için
uydurduğu bir bahane daha.

Bu yüzden onun öfkesini dinledim, sözleri şehrin arka plan
gürültüsünde kaybolurken, zihnim kendi sorunlarıma geri döndü:
biriken sözleşmeler, kaybolan sevkiyatlar, içten içe çürümeye
başlayan anlaşma.

Son birkaç yılda el attığım her anlaşma aynı görünmez izi taşıyordu: Duncan Lyons. Adı her müzakereye bir lanet gibi çökmüş, güveni daha nefes almaya fırsat bulamadan zehirlemişti.

Yine de, bunların hiçbiri hiç kapanmayan yara ile karşılaştırılamazdı.

Beş yıl geçmişti ama acı, ölmeyi reddeden bir parazit gibi hala göğsümde yaşıyordu. O patlama masum bir canı benden koparalı beş yıl olmuştu.

Raven o patlamada öldüğünden bu yana beş yıl geçmişti — hayatımdaki tüm güzel şeylerin alevler içinde yok olduğunu izlediğimden bu yana beş yıl. Onu bu dünyaya çeken bendim, onu bu dünyadan koruyabileceğimi düşünen bendim. Onu mahvettim. Suçluluk duygusu, sessiz anlarda yeniden su yüzüne çıkıyor, nefes alamayana kadar boğazımı soğuk parmaklarıyla sıkıyor.

Hayatıma devam etmek, onu silmek gibi bir ihanet gibi geliyordu. Özellikle de Jack amcanın Blair'e nasıl yaklaştığını, ne söylediğini, ne teklif ettiğini öğrendikten sonra. Bu gerçek hala içimi yakıyor, her anlaşmanın, her el sıkışmanın, her boş zaferin altında çürüyor.

Parmaklarımda bir titreme başladı ve diğer elimle bastırdım, ama durmadı. Bazı şeyleri sabit tutamazsın: keder, suçluluk, hayaletler.

"Ee, ne diyorsun?" Luca'nın sesi düşüncelerimi böldü. Gözlerimi kırıştırdım, yeniden odaklandım. "Ne hakkında?"

"Gitmek hakkında," diye cevapladı, her hecede sabırsızlık damlıyordu.

Kaşlarımı çattım. "Nereye gitmek?"

"Paris'e," diye sertçe cevap verdi. "Dinlemiyor muydun?"

İç geçirdim ve burnumun köprüsünü sıktım. "Dinledim. Ama anlattıklarına bakılırsa, bu Omertà işi değil de sosyal bir sirk gibi görünüyor."

Beş dakika sonra, Paris'e bilet aldım. Lanet olsun ona. Luca King DiMauro şeytanı bile meleğe dönüştürebilirdi.

Koltuğuma yaslandım, gözlerimi ufuk çizgisine diktim, ama bugün huzur benim için yokmuş gibi görünüyordu. Ofisimin kapısı açıldı ve amcam içeri girdi.

"Bir başka sevkیاتımızın kaybolduğunu duydum." Jack amcamın sesi her zamanki gibi yumuşak bir şekilde kapıdan süzüldü. Jack amcam

kalp krizi geçirdikten sonra emekli olmuş ve evlilik ittifakı konusunda ısrar ederek başlattığı bu karmaşayı bana bırakmıştı. Sonrasında Duncan Lyons, karımın ölümünden bizi sorumlu tutmuştu.

"Kendi şehrimizde kaybolan gönderileri tolere edemeyiz," diye devam etti. "Bu konuda ne yapacaksın, yeğenim?"

Arkamı dönmeye tenezzül etmedim.

"Son baktığımda, artık ailemizin reisi değildin," diye mırıldandım ve bir sigara yaktım. "Ayrıca, beş yıl önce Duncan Lyons'a karşı aceleci davrandığın için sadece kendine teşekkür etmelisin."

Lyons'ın suç imparatorluğunun kökleri, Duncan Lyons'ın atalarının engebeli kuzey kıyılarında işlettiği küçük bir kaçakçılık çetesinden başlayarak, en etkili yeraltı ağlarından biri haline gelene kadar uzanıyordu. Glasgow'un dışındaki müstahkem bir malikaneden faaliyet gösteren Lyons çetesi, silah kaçakçılığı ve kara para aklamadan, yüksek değerli sanat eserleri hırsızlığı ve dijital dolandırıcılığa kadar geniş bir yasadışı faaliyet ağını kontrol ediyordu.

Dışarıdan meşru bir nakliye ve ithalat şirketi gibi görünse de, faaliyetleri Avrupa, Asya ve Amerika kıtalarında birçok kıtaya yayılmıştı. Aile, Lyons'ın gücünün kaynağı olduğu kadar en büyük zayıflığı da. Bir zamanlar en güvendiği sırdaşı olan kız kardeşi, Duncan'ın kocasıyla yaşadığı felaketle sonuçlanan olaydan sonra ona yardım etmekte giderek isteksiz hale gelmişti. Tereddütlerine rağmen, kan bağı ve hepsini yok edebilecek sırlar nedeniyle örgütün işlerine karışmaya devam etti.

"Bana patronun sen olduğunu hatırlatmaktan gerçekten zevk alıyorsun, değil mi?" Sinirlerimi bozan kuru, mizahsız bir kahkaha attı. "Ve Duncan'la olan her şeyden hala beni sorumlu tutamazsın. Onun böyle tepki vereceğini nereden bilebilirdim ki?"

Sonunda döndüm, sandalyem gıcırdayarak ona döndüm. Takımı terzi dikimi, gülümsemesi kibardı ve gözleri lanet bir morg masasından daha soğuktu.

"Ziyaretinizin bir nedeni var mı?" diye sordum. "Yoksa beni kızdırmaya mı geldiniz?"

Ofise doğru bir adım daha attı ve masanın karşısındaki sandalyeye oturdu. "Yeğenim, olanları unutmalısın. Bir gün, yeniden yaşamaya başlamak isteyebilirsin."

tekrar yaşamaya
başlamak
isteyebilirsin." Çenem
gerildi.

"Ben yaşıyorum," dedim sakın bir sesle.

"Kayınbiraderine Omertà konusunda yardım etmek bize gerçekten fayda sağlıyor mu?" Sorusunu görmezden geldim. O dışarıdaydı ve dışarıda kalacaktı. Ne yazık ki, ipucunu anlamadı ve ısrar etti. "Peki, Margaret'in evlendiği o çekici canavarın işlerini nasıl yürütüyor?"

Sigaramı söndürdüm, kalktım ve manşetlerimi düzelttim. "Seni ilgilendirmez."

Kıkırdadı, ama gözlerinde bir anlık sinirlilik gördüm. "Hâlâ Raven için beni mi suçluyorsun?"

"Yapma." Sesim alçak ve keskin çıktı, bıçak gibi havayı kesti.

"Bu konuyu artık unutmalsın," diye cevapladı, sanki bana acıyormuş gibi yumuşak bir sesle.

"Evet, bırakmalıyım," dedim. "Senin de bu işe burnunu sokmamalsın. Onu öldürenin senin kâr hırsın olduğunu unutmadığımı sanma."

Sözler, pencerelere çarpan fırtınadan daha ağır bir şekilde havada asılı kaldı. Gülümsemesi bir an için sarsıldı. Ben bunu fark ettim. İyi.

"O bir kazaydı," diye zayıf bir şekilde itiraz etti.

"Belki, ama o sabah annesini ziyaret edip onu tehdit etmeseydin, Raven orada kalmazdı diye düşünmeden edemiyorum. Annesini oradan çıkarır ve bana getirirdi, ben de ona bakardım."

"Sence ben bunu mu istedim?" diye daha sessiz bir sesle sordu. "O, yanlış zamanda yanlış yerdeydi."

"Hayır," dedim sakın bir sesle. "Annesinin yanındaydı, muhtemelen güvenliklerinden endişe duyuyordu, çünkü sen Lyons ailesine karşı açgözlülüğünü kontrol edemedin."

J a c k içini çekerek gözlerini ufka çevirdi. "Duncan Lyons deli bir orospu çocuğu."

"Öyle," diye tersledim. "Ve sen onu doğrudan onlara götürdün. Karım, onu korumam için bana güvendi. Onları korumam için. Ve ben başarısız oldum."

"Organizasyonumuz için gerekli olanı yaptım," dedi sonunda.

Bir an sessizlik hakim oldu. Öfkenin derimin altında kaynadığını hissedebiliyordum. Son beş yıldır beni ele geçirmiş olan öfkeyle aynı öfkeydi.

Ona bir adım daha yaklaştım. "Ve şimdi en iyisini yapacağım, ve bu işin ve örgütün içinde sen olmayacaksın."

Çenesinin seğirdiğini gördüm. "Dikkatli ol, yeğenim. Şimdi her zamankinden daha fazla birbirimize destek olmalıyız."

Onun yanından geçerken, ceketimi alırken acı ve boş bir kahkaha attım.

Kalbim deli gibi atıyordu, ama sesimi sabit tutarak, "Halletmem gereken işler var. Ve Jack?" dedim.

Kaşlarını kaldırdı. "Evet?"

"Bir dahaki sefere davetsiz geldiğinde, bu kadar kibar olmayacağım." O cevap veremedi oradan ayrıldım.

Asansör kapıları kapandı ve onu hayaletleriyle birlikte içeride bıraktı.

Metal alçaldıkça, aynada kendi yansıمامı gördüm. Soğuk gözler. Şık takım elbise. Raven'ın sevdiği ve gelecekte sevmiş olabileceği adamdan eser yoktu.

Sadece başka bir Callahan. Eğer hayatta olsaydı nefret edeceği başka bir canavar.

Kapıları açmadan önce bas sesi bana ulaşmıştı. Unutmaya çalıştığım kalp atışı gibi derin, yavaş bir melodi idi.

Kırmızı neon ışığı ıslak kaldırıma yayılıyor, kapanmayan bir yara gibi titriyordu. Bir saniye fazla orada durdum, yağmurun yüzümü ıslatmasına izin verdim, bunun sadece iş olduğunu kendime ikna etmeye çalıştım. Ama hiç öyle olmadı. Burada değil. Her şeyin başladığı bu yerde değil.

Velvet Desire kardeşlerimin imparatorluğu haline gelmişti, ama benim için kişisel bir cehennemdi. Buraya gelmekten nefret ediyordum, ama yine de kapıdan içeri girdim.

Karımın hayaleti hemen beni vurdu. Siyah saçları sahneye giden koridorlarda sallanırken, topuklu ayakkabıları koridorda terk edilmiş halde duruyordu, o ise özgürlüğe doğru koşuyordu.

Kafamı hafifçe salladım ve binanın içine doğru ilerledim.

Ağır parfüm kokusu beni sardı. Müzik yükseldi, ışıklar parladı ve bedenler yavaş, alıştırılmış bir baştan çıkarma hareketiyle hareket etti. Ama ben onları görmedim. Hiç görmedim.

Sadece *onu* gördüm ve onu düşündüm.

Boğazım düğümlendi. Neredeyse fısıldadığını duyabiliyordum: "*Beni kaçırmalıydın, Aiden.*"

Haklıydı. Onun kaçmasına izin verseydim, belki hala hayatta olurdu. Belki buraya her geldiğimde hayaletleri sürüklemek zorunda kalmazdım.

Beni durdurmamayı bilen dansçıları görmezden gelerek sisin içinden geçtim. Gölgeler gibi ayrıldılar, arkamdan fısıltılar geliyordu. Viski ve duman kokusu derimin altına işledi.

Ofis, müzik ve kadınlardan uzak, arka tarafta gizlenmiş bir yerdeydi. Oraya vardığımda kapı yarı açıktı. Kyran'ın sabırsızlıkla keskinleşen sesi duyulurken, Tyran annemizi çılgına çeviren o alçakgönüllü, kendini beğenmiş gülüşünü atıyordu. Annem neredeyse beş yıldır yoktu, ama o sese bakılırsa neredeyse iç çekişini duyabiliyordum.

Kapıyı ittim.

Masada yığınla para duruyordu, kardeşlerimin arasında ise pahalı bir içki şişesi vardı. Tyran önce başını kaldırdı, gözlerini kısarak. Kyran sandalyesine yaslandı, dünyayı ele geçirmiş gibi sırıtıyordu.

"Bakın, mezarından çıkmaya karar veren kimmiş," dedi Tyran. "Velvet Desire'in yerini hala hatırladığını sanmıyordum."

Yorum yapmaya tenezzül etmedim. Bunun yerine, "Fransa'ya gidiyoruz" diye bağırdım.

"Gidiyor muyuz?" Kyran kaşlarını kaldırdı.

"Neden?" "Omertà işi," diye cevap verdim düz bir sesle.

Bu espriyi bozdu. Kız kardeşimizi seviyorlardı, ama Omertà ile uğraşmaktan bıkmışlardı.

"Ne tür bir iş?" diye sordu Kyran.

"Beklemeyen türden," dedim, bunun saçma bir moda şovu olduğu gerçeğini açıklamamayı tercih ederek. Beni Paris'te öldürseler de olur.

Tyran omuz silkti. "Senin birkaç sevkiyatın Fransa üzerinden yönlendirildiğine göre, onların işini bizimkilerle birleştirebiliriz sanırım."

"O zaman iki saat sonra havaalanında görüşürüz. Geç kalmayın."

Dönüp gitmek üzereydim ki, uzun siyah saçlı, masaları servis eden genç bir kadın gözüme çarptı. Bir an için onun olduğuna yemin ederdim, ama gözlerimi kırptığımda o silüet yok olmuştu.

Hayalet suçlayıcı bir şekilde "*Onu bırakmalıydın*" diye fısıldarken, *ben* zorla nefes alıp ciğerlerime hava doldurdum.

Belki de öyle yapsaydım, her nefesimde beni rahatsız etmezdi.

ON SEKİZ RAVEN

Şimdiki zaman
Paris, Fransa

Ateş her yerdeydi. Sadece etrafımda değil. İçimdeydi, havayı yutuyor, kendi açlığının kükremesi dışında her sesi yutuyordu, kulaklarım patlamanın sesiyle çınlıyordu.

Dairemizin kalıntıları etrafımda ve üstümde dağılmıştı, dumanın tadı dilimi kaplamış ve her nefes alışımda boğazımı tırmalıyordu. Sanki ateş ciğerlerime girmiş gibi ciğerlerim yanıyordu.

"Raven!"

Annemin sesi kaosun içinden keskin, zayıf ve kırık bir şekilde duyuldu.

Ona doğru döndüm, göğsüm yırtılacakmış gibi hissedecek kadar şiddetli öksürüyordu.

"Anne!"

Sesim çatladı, gürültüye boğuldu. Gözlerim yaşlarla dolmuş, ellerim uzanmış halde sendeleyerek ilerledim.

"Ne yapman gerektiğini unutma," diye bağırdı. "Aiden Callahan'dan uzak dur. Senin öldüğünü düşünmesine izin ver."

Ve sonra evi düşük bir gürültü sarsmaya başladı. Tavan çatlamadan saniyeler önce kenara itildim.

Kulakları sağır eden bir gürültü, bir sıcaklık dalgası ve sonra hiçbir şey. Dünya karardı.

Uyandığımı bile fark etmeden vücudum dikleşti. Boğazımdan çığlık koparıldı, keskin ve tiz, karanlıkta yankılandı.

Görüntüler bir anda zihnime hücum etti: O gecenin anıları, patlama, duman, duvarları yalayan ateş ışığı, tüm bunların arasında annemin sesi.

"Raven!"

Onun çığlığı hala kulaklarımda çınılıyordu, çok gerçek, çok yakındı. "Raven, uyan lan!"

Dünya yeniden yerine oturdu. Panikle bulanıklaşan görüşümün içinde bir yüz belirdi. Annemin değil, arkadaşımın yüzüydü. Elleri omuzlarımı sıkıca ve sıcak bir şekilde kavradı. Bir saniye boyunca nefes alamadım. Nerede olduğumu anlayamadım.

Kalbim, dışarı çıkmak istercesine göğüs kafesine çarpıyordu. Terden kayganlaşmış cildim, nemli ve boğucu çarşaflara bacaklarımla dolanmıştı.

"A-Athena," diye boğuk bir sesle söyledim, ismi boğazımda zımpara kağıdı gibi takıldı. Aklım hala o evdeydi. Hala onu duyuyordum. Hala onu kaybediyordum.

"Tanrım, beni korkuttun," diye fısıldadı Athena, beni kollarına çekerek.

"Sanmıştım ki..." Cümleyi tamamlayamadım. Kelimeler ağzımda parçalandı, yerini sığ, hıçkırık gibi nefesler aldı.

"Sadece bir rüyaydı," diye mırıldandı ve beni sıkıca sarıldı, kalbinin atışlarını benim kalbimde hissedebilecek kadar. "Paris'tesin. Güvendesin."

Paris. Her şeyden bir kıta uzakta. Ve ondan da. Aiden Callahan.

Titrek bir elimi göğsüme bastırdım, derimin altında çılgın ritmi hissettim. Gömleğim ıslanmıştı, vücuduma yapışmıştı. Bir damla ter şakağımdan aşağı kaydı, ateşli cildimi serinletti.

Dışarıda, rüzgâr pencere camına hafifçe esiyordu, yumuşak, hayalet gibi —gece boyunca uzaktan gelen sesler gibi.

"Beş yıl," diye fısıldadım. Sesim bu kelimelerde çatladı. "Beş yıl oldu."

O geceden bu yana beş yıl geçti. Kaçtığımdan beri. Her şeyi, onu ve kocamı da dahil olmak üzere, geride bıraktığımdan beri. Ama anılar

gömülü kalmadı. Her rüyamda beni buraya kadar takip ettiler. Onun uyarısı hala zihnimin köşelerinde yankılanıyordu.

"Belki biriyle konuşmalısın," dedi Athena nazikçe, saçlarımı yüzümden çekerek. "Hâlâ bunu taşıyorsun, Raven. Bunca zaman geçmesine rağmen... iyileşmen gerekirdi, aynı yerden kanaman değil." Tereddüt etti. "İrlandalı gangsterin kalbini kırmasından bahsetmiyorum bile."

Sözleri taş gibi düştü. Geri çekildim, dizlerimi göğsüme çekip yüzümü ellerimle sakladım.

"Önemli değil. Sadece aptalca rüyalar," dedim, ama buna inanmıyordum. "Terapistler onları durduramaz. İşe yaramaz."

Athena tartışmadı. Bana yarı acıma, yarı sabır dolu bir bakış attı ama sessiz kaldı.

Keşke geçmişimi ıslak giysiler gibi üzerimden çıkarabilseydim. Alevleri, çığlıkları, onu unutabilseydim.

Aiden Callahan. Kocam.

Kaç yıl geçerse geçsin, ne ölülerden ne de yaşayanlardan kaçamazdım.

ON DOKUZ AIDEN

Bugün şansımız yaver gitti ve kayıp bir sevkiyatın arkasındaki suçluyu yakaladık. Duncan Lyons'ın örgütünün bir üyesi.

Beş yıl önce Lyons'larla savaşımız başladığından beri kayıp ürünler normal bir olay haline gelmişti. O piçler, dünyanın neresinde olursak olalım rotalarımızı kesmeyi başardılar. Bu durum kârımızı olumsuz etkilemeye başlamıştı.

Le Havre'da Enrico Marchetti'ye ait limana vardığımda, İskoçyalı adam ayak bileklerinden tavana asılmış, yerden bir buçuk metre yükseklikte sallanıyordu.

Muhtemelen Kingston Ashford'un işkence becerilerinin sonucu olarak, birçok bıçak yarasından kanıyordu. Omertà içinde Hayalet olarak da bilinen Kingston, en iyi iz sürücülerden biriydi. Yakalandığı ilk beş dakika içinde adamın adını ve hayat hikayesini öğrenmişti. Kimse onun gibi bilgi alamıyordu, belki kardeşlerim hariç. İkizler, bir cerrahın bile ölemeyeceği kadar insan anatomisini iyi anlıyorlardı ve kurbanın yavaş ve acı verici bir şekilde kan kaybından ölmesi için tam olarak nereden kesmeleri gerektiğini biliyorlardı, böylece ihtiyaç duydukları bilgileri elde etmek için yeterli zamanları oluyordu.

"Üçünüz bir araya geldiğinizde bir katliam yaşanacağını tahmin etmeliydim," diye mırıldandım ve Kingston'a meraklı bir bakış attım.

O, beton sütuna yaslanmış, kot pantolon, asker botları ve deri ceket giymişti. zerinde tek bir damla kan yoktu, oysa kardeşlerimin gömlekleri kanla lekelenmişti. Kanı çok fazla seviyorlardı, Kyran bazen kanın midesini bulandırdığı gibi saçma bir bahane uydursa da. O böyle dediğinde, aslında kirlenmek istemediği anlamına geliyordu.

"Sürekli İskoç Galcesi konuşup duruyordu," dedi Tyran soğukkanlılıkla. "Anlamak imkansız."

"Ayrıca sinir bozucu," diye ekledi Kyran.

"Rusça'dan iyidir," dedi Kingston ağır ağır. "Rusça beni deli ediyor."

"Dostum, sen zaten delisin," diye homurdandı Tyran. "Rusça'nın bununla bir ilgisi yok."

Ellerimi cebime sokmuş, ifadesiz bir şekilde durup sahneyi izledim. Artık nadiren işkence yapıyordum. Sadece bir şeyleri açıklamak gerektiğinde yapıyordum.

"O zaman beni deli gibi gördün henüz," dedi Kingston ciddi bir ifadeyle.

"Bana kalırsa, nz de delinin tekisiniz," diye mırıldandım, kan glnn içinden geçerken. Asılı duran İskoçyalı'nın baygın bedeninin önünde durdum.

Bu, bizim sevkiyatlarımızla uğraşan herkese olan şeydi ve çoğu zaman Lyons'ın adamlarından biriydi. Ancak bu, onların geri gelmelerini engellemiyordu. Görünüşe göre Duncan Lyons'ın yedekleyecek çok adamı vardı ya da onların hayatlarını umursamıyordu.

Elim İskoç'un kafasına çarptı, o kadar sert vurdum ki başı geriye doğru savruldu ve ağzından acı dolu bir çığlık ıktı.

"Oh, zr dilerim, hoş uykunuzdan mı uyandırdım?"

Adamın kan çanağına dönmüş gözleri bana, sonra da omzumun üzerinden Kingston ve kardeşlerimin rahatça durdukları yere kayarken, göz bebekleri korkuyla büyüdü.

Onlara döndüğümde dudaklarımın kenarında şeytani bir gülümseme belirdi. "Ne zamandır baş aşağı asılı duruyor? Çok erken ölürse çok kızarım."

Tyran omuz silkti. "Bir iki dakikadır."

"Ya da belki bir saat," diye mırıldandı Kyran.

"Yeterince uzun," diye ekledi Kingston. Açıkçası, hiçbirinin onun bir dakika sonra ölmesi umurunda değildi.

Adama döndüm ve "Konuşmaya hazır mısınız?" diye sordum. "Hiçbir şey bilmiyorum," diye sızlandı.

"O zaman kolaydan başlayalım," dedim. "Kargomu ele geçirme emrini kim verdi?"

Cevabı biliyordum, ama teyit etmek istedim. Bizim işimizde, varsayımlar insanın ölümüne neden olur.

"Duncan... Lyons."

"Güzel, mezun olmuşsun. Şimdi, benim malım nerede?"

"Ben... bilmiyorum."

Saçını tutup, kafa derisine sıkıca bastırdım. "Ürünüm nerede lan? Duncan'a henüz ulaşmamış olabileceğini biliyorum."

Biraz kan öksürdü, sonra "Bilmiyorum" diye bağırdı. Tyran yanımda kıkırdadı. "Hafıza kaybı yaşıyor olmalı."

Omzumun üzerinden baktım. "Kyran, ona bir kez daha vurmak ister misin? Yoksa bu onuru Kingston'a mı vermeliyiz?"

Cümlemi bitirmeden Kyran elinde bıçakla yanıma geldi.

"Bunu ben halledebilirim."

Geri çekildim ve kardeşim onu ustaca işlerken kayıtsız bir ifadeyle izledim. Çığlıklar duvarlardan yankılandı ve onun içini dökmesi sadece on dakika sürdü.

"Yarın sabah Paris'ten kalkacak," diye bağırdı. "Le Bourget Havaalanı'ndaki özel charter pistinde bekliyor."

"Mallarımı taşıyacak uçağın kayıt numarası mı?"

O numaraları söyledi ve ben kardeşlerime bir bakış attım.

"Halledeceğiz," dedi Tyran, onlar ayrılırken.

Mat siyah Glock G19'umu çıkardım ve nişan aldım, bir saniye sonra bir silah sesi yankılandı ve limanda yankılandı.

"Bugün bir İskoç'u öldürme işinde misin?" diye sordum Kingston'a silahımı kılıfına koyarken.

"Bugün yok."

Gözlerimi ondan ayırmadan, stoik ifadesini inceledim. "Para sorun değil desem bile mi?"

Omuz silkti. "Paraya ihtiyacım yok. Ne yapacağımı bilemeyeceğim kadar çok param var." Övünmüyordu da. "Duncan hâlâ kızının ölümünden seni sorumlu tutuyor mu?"

Kızı. Raven. *Karım*. Koruyamadığım kadın.

Görüntüler kafamda canlanırken göğsümde ağır bir his belirdi. O masumdu ve hayatına daha yeni başlamıştı ki benden alındı.

"Cevap verme. Elbette öyle," dedi Kingston. "Hiçbiri senin suçun değildi, Aiden. Bunu bilmelisin."

Kingston az konuşan bir adamdı ve asla lafını esirgemezdi, bu yüzden şimdi bana basmakalıp sözler söylemesi beni şaşırttı.

"Biliyorum," dedim soğuk bir sesle, ama içimde suçluluk duygusunu atlatmam imkansızdı.

O başını salladı.

"Bu husumeti sona erdirmek için bir yol bulmalıyım," dedim. "Bana her şeyimi kaybetmeden önce."

YİRMİ AIDEN

Ertesi akşam, sokak lambaları Paris'i yumuşak, bal rengi bir ışıkla kapladı. Reina Romero'nun defilesinin başlayacağı Marchetti mekanına yaklaşırken, ışıklar parke taşlarına yansıyarak titriyordu. Gece havası, uzaktaki yasemin kokusu, araba egzozları ve eski taşlarla sigara dumanının oluşturduğu Paris'e özgü koku karışımıyla doluydu.

Marchetti mekanına yaklaşırken ayakkabılarım kaldırıma tıklıyordu. Bunun zaman kaybı olacağını çok iyi biliyordum, ama bunu kız kardeşim ve kocasına bir iyilik olarak yapıyordum.

DiMauro ailesinin reisi olarak Luca, Omertà'nın fiili bir üyesi haline gelmişti, ancak Enrico Marchetti ile olan husumeti nedeniyle Sicilya'ya bağlı kalarak adasından hüküm sürmeye devam etti. Callahan mafyasını yönetirken Omertà ile ilişkilerinde ona yardım ettim ve her iki durumda da geçerli olan tek yemin mafya için verilen yemindi.

Son birkaç on yılda Omertà değişmiş ve uyum sağlamış, böylece gelişip büyümüş. Beş yönetici aile — Marchetti, DiMauro, Agosti, Romero ve Leone — vatandaşları arasında ince bir sadakat duygusu geliştirmiş, ama aynı zamanda benim aracılığım la İrlandalılarla, yani Callahan mafyasıyla güçlü ittifaklar kurmuştu. Ama bununla da kalmadı. Ruslarla, Brezilyalılarla, Yunanlılarla ve Kingston — kötü şöhretli Ghost — aracılığıyla Ashfordlarla da ittifaklar kuruldu.

Mekana adımıımı attığımda gösterinin çoktan başladığını fark ettim. Havada parfüm kokusu dolaşırken, müzik mekanı dolduruyordu ve spot ışıkları loş sisin içinden geçerek geçici podyumu aydınlatıyordu.

Boş bir köşe seçip duvara yaslandım, ellerimi ceplerime soktum ve ilgisiz bir gözlemci rolünü üstlendim.

Genç kadınlar, Romero kızlarının koleksiyonunu sergileyerek podyumda yürüyüş yapıyordu. Sarışın. Kızıl saçlı. Yine sarışın. Her biri tapılmak için doğmuş gibi hareket ediyordu, ama ben kendimi umursamaya zorlayamadım. Benim için tek bir renk vardı.

Düşüncelerimi kesip, zihnimi yarının yapılacaklar listesine çevirdim: bir ürünün sevkiyatını görüşmek üzere bir toplantı, Yunanlı bağlantılarımızdan biriyle yaşadığımız sorunları çözmek ve Arnavutluk'a bir teslimat. Zihinsel denetimimin yarısına gelmiştim ki, bir alkış daha havayı doldurdu.

Esnememi bastırarak Patek Philippe saatime baktım.

Siktir, diye düşündüm, sadece beş dakika geçtiğini fark ederek. Bu gece çok uzun sürecekti, ama görüşüşün önemli olduğunu ve bazı iş anlaşmalarının ofislerde değil, bu tür fuarlarda yapılmasının daha iyi olduğunu biliyordum.

Gözlerim odanın içinde dolaştı ve birkaç metre ileride, sanki hayatı buna bağlıymış gibi sahneye bakan Amon Leone'yi gördüm.

Duvardan iterek ayağa kalktım ve ona yaklaştım. "Amon." O, sert bir gülümsemeyle bana döndü. "Callahan."

"Seni burada görmek beni şaşırttı," dedim, etrafıma dikkatle bakarak. Asla fazla dikkatli olamazsın, müttefiklerin arasında bile; bir saniye sonra düşmanlarına dönüşebilirler.

"Ben de."

Omuz
silktim.

"Luca buna boktan bir gösteri dedi," dedim, sahneye bakarak, tam da siyah saçlı bir kadın sahnenin ışığına adım attığı sırada, "tabii ki benim de bunu görmek isteyeceğimi düşündü."

Kafasını hafifçe çevirdi ve kalbim deli gibi çarpmaya başladı.

Hayır, olamazdı. Gözlerim ve zihnim yine bana oyun oynuyordu.

Işık benimle dalga geçiyordu. O saç rengi *o kadar da* nadir değildi.

Aynı çene hattı, hafif dolgun dudaklar ve o ateşli, kararlı adımlar. Kulaklarımı düşük bir uğultu doldurdu, diğer her şeyi bastırdı. Midem o kadar sıkı bir düğüm haline geldi ki acıdı.

Hayır, bu mümkün değildi. Karım ölmüştü. Enkazı görmüştüm, küllerinin başında durmuş, geriye kalanları gömmüştüm.

Kendime moral verirken ağzım kurudu. Yine de...

Ellerim titriyordu, yanımda işe yaramaz bir şekilde duruyordu. Kendime başka yere bakmamı, onu hayal etmeyi bırakmamı söyledim. İnsanlar her zaman birbirlerine benzerlerdi.

Sonra o dönüp bana baktı ve kalbim durdu. *Oydı*.

O bir rüya değildi. Hayalet değildi. Kederin ortaya çıkardığı acımasız bir halüsinasyon değildi.

O benim karımdı. Hayattaydı. Nefes alıyordu. Orada duruyordu, gururlu ve mutlu, sanki mezar onu hiç almamış gibi.

Bu durumun imkansızlığı karşısında dizlerim neredeyse tutmayacaktı, kalbim o kadar şiddetli atıyordu ki göğsümden fırlayacak sandım. Her anı, yas tutarak geçirdiğim her gece, karanlığa fısıldadığım her söz bir anda paramparça oldu.

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Onun tabutunun soğuk toprağa indirildiğini gördüğüm halde, nasıl burada, hayatta olabilirdi?

YİRMİ BİR RAVEN

Reina'nın defilesi başlamıştı. Müzik odada yankılanıyordu, bas sesleri göğsümde uğulduyor, spot ışıkları dumanlı sisin içinde keskin ışık yayları çiziyordu.

Podyuma çıktım, cilalı ahşap topuklarımın altında tıklıyordu. Etrafımdaki herkesin gözleri her hareketime kilitlenmişti. En azından öyle sanıyordum.

Ve sonra hissettim.

Boynumun arkasında bir karıncalanma hissettim. Birinin beni izlediğini hissettiren, omurgamı gerginleştiren o ince farkındalıktı. Kaynağı gizli, sahne ışıklarının parlaklığıyla örtülü olmasına rağmen, kolumdaki tüyleri diken diken eden türden bir varlıktı.

Ama tüm bu his tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu.

Bu düşünceyi kafamdan silip attım ve ritme, kalçalarımın sallanışına, modellik yaptığım kumaşın dalgalanışına odaklandım. Ama bu his inatla devam etti.

Kalabalık doğru anlarda alkışladı, kameraların flaşları gözlerimi kamaştırdı. Yürümeye, gülümsemeye, performansımı sergilemeye devam ettim, ama o farkındalık hala oradaydı. Artık göğsümdeydi, yabancı bir kalp atışı gibi, zihnimin arkasında bir ağırlık hissediyordum.

Tanıdık bir sıcaklık, tedirginlikle karışmıştı. Topuklarımın altındaki döşeme tahtaları çok keskin, hava çok yoğun gibiydi, sanki

beklentilerle yüklüymüş gibi.

Bunu kafamdan atmaya çalıştım, izleyen gözlerin arkadaşlarımın ailelerine ve onların tanıdıklarına ait olduğunu kendime hatırlattım. Ama tam da bu beni tedirgin ediyordu. Beş yıl önceki deneyimimden sonra, bu oldukça normaldi, ama yine de tanımadığım insanların yanında paranoyaklaşıyordum. Annemin dediği gibi, arkadaşlarımın ailelerinin yanında her zaman çekingen davranmamın ve gözlerden uzak durmamın nedeni buydu.

Şimdiye kadar bu taktik işime yaramıştı. Yine de... açıklayamadığım bir çekim vardı. Nabzımı hızlandıran, hareketlerimi biraz daha keskin, biraz daha dikkatli hale getiren bir his.

Pistte attığım her adımda, uyarı omurgamdan yukarı doğru tırmandı ve kıvrıldı içimde karnımda karnımda ışıklar ışıklar gözlerimi kör ediciydi, ama nedense birinin bana bakışlarının ağırlığını azaltamıyorlardı. Yürümeye devam ettim. Ve zihnimin derinliklerinde, müzik ve alkışların altında gömülü bir soru fısıldadı, titredi, cevaplanmak için yalvardı

cevap verilmesini diledi:

Beni kim izliyor?

YİRMİ İKİ AIDEN

Beş yıl önceki anı, bir yük treni gibi üzerime çöktü.

Onu ya da ondan geriye kalanları gömmüştüm. Mezarın kenarında durmuş, tabutun açık toprağa indirilmesini izlemiştim, zincirlerin çınlaması ve toprağın kayması sesleri kafamın içinde yankılanıyordu. Rahibin sesi alçak, boş bir mırıldanmaydı, etrafımdaki ağlamalar ve gürültü tarafından yutulmuştu.

Hiçbir şey hissedemiyordum.

Penthouse'a geri döndüğümde, ağır ve hareketsiz bir sessizlik beni karşıladı. Bu sessizlik göğsüme baskı yapıyordu, tıpkı karımın alyansının avucuma ve suçluluk duygusunun kalbime baskı yaptığı gibi.

Ev sessizdi, çok sessizdi, sanki nefesini tutuyormuş gibi.

Raven'ın eşyaları her yerdeydi, dokunulmamış, sanki zamanda donmuş gibi. Süveteri sandalyenin arkasına asılmıştı, onun sıcaklığının soluk bir hayaleti gibi. En sevdiği kupa lavabonun yanında duruyordu, dibinde kahvenin soluk halkası kurumuştu. Parfümü hala havada asılı kalmış, solmayı reddeden bir anı gibi odada dolanıyordu.

Tüm bunları görmek midemi bulandırdı. Göğsüm o kadar ağrıyordu ki, kaburgalarım kırılacakmış gibi hissettim. O yokken bile kokusunu hala alabilmekten nefret ediyordum.

Sadece iki kısa hafta.

Onun adını kemiklerime kazımak için bu kadar zaman yetti. İki hafta boyunca kahkahalar, alaycı sırıtışlar, gece geç saatlerdeki fısıltılar, her şeyden daha önemliydi.

Şimdi ise sadece yokluğu vardı.

Birisi nasıl bu kadar kısa sürede bu kadar önemli hale gelebilir? Belki suçluluk duygusuydu. Belki daha derin bir şeydi, itiraf etmeye hazır olmadığım bir şey. Bilmiyordum ve öğrenmeye de dayanamıyordum.

Pencereye döndüm, ölmekte olan güneşin altında turuncu ve altın rengi kanayan şehre doğru. Işık cama çarptı, keskin ve kör edici, odayı erimiş tonlarla boyadı. Neredeyse ateş gibi görünüyordu.

Sonra telefonum çaldı.

Bir bakış attım. Jack amcaydı.

Bir an için onu görmezden gelmeyi düşündüm. Onun sesini duymak istemiyordum. İş ve kanın içine tekrar sürüklenmek istemiyordum. Bugün değil.

Ama alışkanlık galip geldi. Cevap vermek için ekranı kaydırdım.

"Duncan, patlamanın kendisiyle hiçbir ilgisi olmadığını yemin ediyor" diye selamladı. Sesi sert ve gergindi. "Gaz arızası olduğunu söylüyor."

"Sen ne diyorsun?" Sesim çatladı, ince ve keskin çıktı.

"Raven'ın ölümünden bizi sorumlu tutuyor," dedi Jack bir süre sonra, arka planda çakmağın sesi hafifçe duyuluyordu. "Ve savaşla tehdit ediyor."

Dengemi sağlamak için tezgaha tutundum. "Ona yaklaşmadan önce bekleyeceğini söylemiştin."

"Ne dediğimi biliyorum," diye mırıldandı, sesi alçaktı. "Ama beklemedim. Ve şimdi... bana bazı şeyler söyledi. Raven'ın annesi hakkında."

Bu sözler bir balyoz gibi çarptı. "Ne diyorsun sen?"

"O kadın DEA ile anlaşma yaptı. Duncan'ın hapse girmesinin sebebi o. Ona inanmak istemedim, bu yüzden o sabah onu görmeye gittim."

"Ne yaptın?" diye tısladım, her kelime cam gibi keskin bir sesle çıkarken dünya başımdan dönüyordu.

"Emin olmam gerekiyordu," dedi sessizce. "Ve o da itiraf etti. Onu sattı. Bir sonraki hedefimizin o olması riskini göze alamazdık. Patlamanın olduğu sabah ona bunu söyledim."

Sözler yavaşça, tek tek kafama yerleşti, ta ki oda etrafımda daralıyor gibi hissedene kadar.

Raven'ın görüntüleri gözlerimin önünde parladı: yumuşak gülümsemesi, birlikte annesini ziyaret ettiğimiz gün ona nasıl baktığı. Onu son gördüğüm sabah bana nasıl baktığı. Annesi ziyaretine tek başına gideceğini öğrendiğim gün.

Annesi itiraf etseydi... panikleseydi... Jack onlarla yüzleşseydi...

Raven biliyor muydu? Son saniyelerde, onu mahvedenin biz olduğumuzu, ailemiz, dünyamız olduğunu fark etmiş miydi?

Suçluluk duygusu beni boğarken dizlerim titremeye başladı.

"Karımın ölmesi senin suçun," dişlerimi sıkarak, dişlerimin arasında sıkıştırarak söyledim. "Ve onun ölümünün bedelini ödeyene kadar rahat etmeyeceğim."

Telefon elimden kaydı, boş penthouse'da çarpma sesi yankılandı, ben koltuğa çöktüm ve avuçlarımı yüzüme bastırdım.

Daha sonra, Jack amcanın o telefon görüşmesinden sonra kalp krizi geçirdiğini öğrendim, ama bunların hiçbirisi Raven'ı geri getirmedi.

Beş yıl boyunca hayaletlerle ve İskoç mafya üyesiyle savaştım. Her gece rüyalarımda onun yüzünü gördüm. Bazen çığlık atıyor, bazen gülümsüyordu. Bazen suçluyordu.

Ve şimdi, burada dururken — beş yıl daha yaşlı, beş yıl daha soğuk — o hayattaydı.

Göğsüm öfke ve ihanetle yanıyordu.

Eğer o buradaysa... o zaman bunca zamandır kimin yasını tutuyordum?

YİRMİ ÜÇ AIDEN

Beş yıl boyunca hayaletlere tutunmaya çalıştım, mezar taşına konuştum, asla gelmeyen cevaplar için yalvardım. Beş yıl boyunca o kader günün farklı bir şekilde sonuçlanmasını diledim.

Granit taşta kazınmış isminin şeklini ezberlemiş, cildim uyuşana kadar titrek parmaklarımla onu izlemiştim.

Bu gerçeği hiç beklemiyordum.

O, nemli New York toprağının altında gömülü değildi. Başından beri oradaydı. Nefes alıyor ve yaşıyordu. Hatta alay ediyordu belki.

Göğsüm sıkıştı, hava ciğerlerimde cam gibi kesiyordu. Onun kaybını atlatmak için kurduğum her şey - terapi, viski, zamanın her şeyi iyileştireceği boş vaatler - paramparça oldu. Kucaklamayı öğrendiğim keder vahşileşti, içimi parçaladı, geriye sadece öfke kaldı.

Parmak eklemlerim beyazladı, kolum titremeye başladı. Beş yıl. Beş lanet olası yıl uykusuz geceler, onu kurtaramadığım için kendimden nefret ederek. Her şeyi çalmıştı: her anı, her gözyaşını, soğuk terlerle uyanmama neden olan her kabusu.

Sadece ölümünü sahte
göstermedi. Beni gömdü.

Ve ben yas tutmayı bırakmıştım. Keder ve acı, anında öfke ve ona bedel ödetme ihtiyacıyla yer değiştirdi.

O kadın bana beş lanet yıl boyunca ıstırap, kendinden nefret ve kabuslar yaşattı.

"Peki sen yaptın mı?" Amon, kaşlarını kaldırarak dikkatimi tekrar kendine çekti. Soruyu anlamam bir saniye sürdü, ne hakkında konuştuğumuzu hatırlamaya çalıştım. Ah, doğru, Luca ve onun yerine benim bu boktan şova gelmem gerektiği fikri hakkında konuşuyorduk.

Baldan daha yavaş bir şekilde, gözlerimi karımdan ayırdım ve burnumdan nefes verdim.

"Belki." Konuşmak ve sahneye bakmamak bana zor geldi. "Aslında seni yalnız yakaladığıma sevindim."

Kaşlarını kaldırdı. "Neden peki?"

Gözlerim tekrar Raven'a döndü. Işıl ışıl ve mutluydu, bu da beni daha da kızdırdı. Ben onun yasını tutarken, o hayatına devam etmişti.

Amon boğazını temizledi ve ben zihinsel olarak kendime bir tokat attım. Birisi fark etmeden o kadına bakmayı bırakmalıyım. Bu yüzden ona dönüp baktım, Raven'ı da gözümün ucuyla takip etmeye devam ettim.

"Margaret, Marchetti Luca'yı kaçırdığında onu bulmasına yardım ettiğini söyledi." Luca ve Enrico araları bozulmuştu ve Enrico, yeğenim ile kendi oğlu arasında bir evlilik anlaşması yapılmasında ısrarcıydı. Söylemeye gerek yok, bu ailelerimiz arasında hassas bir konuydu. "Bunu unutmayacağım."

"Unutmanı tercih ederim," dedi, yüzünde hiçbir ifade olmadan.

"Neden yaptın?" diye sordum ona dalgın bir şekilde, sahnedeki bir manken dikkatimi tekrar çekmeden önce onu bir süre daha izledim.

Ama Amon kendi sorusuyla konuyu saptırdı. "Kardeşlerin nerede? Onlar olmadan seni hiç görmedim galiba."

"Muhtemelen bir yerlerde sorun çıkarıyorlardır."

Konuyu değiştirdim, çünkü onun dikkatini benim işimden neyin uzaklaştıracağını çok iyi biliyordum. "Romero kızlarını tanıyor musun?"

"Pek sayılmaz." Çenesini sıktı. Yalan söylüyordu, ama onu yakalamak için yeterince umursamıyordum. "İzninle," dedi, ama ona bakmadım bile.

Dikkatim çoktan sahneye ve küllerinden yeniden doğan karıma dönmüştü.

Dişlerimi gıcırdatarak ve hayatım buna bağılıymış gibi gölgelerin arasından ona öfkeyle bakarken, ona bunu ödettirmek için planlar yapmaya başlamıştım bile.

YİRMİ DÖRT RAVEN

En iyi arkadaşlarım Isla, Reina, Phoenix ve Athena ile birlikte Paris'te yaşıyorduk ve sonunda kendimizi nispeten normal hissedebileceğimiz bir yerde bulmuştuk. Reina'nın sergisi büyük bir başarıydı ve bu hafta başında ben de birkaç tablom sattım.

İlgilenmemiz gereken ceset yoktu. Tehdit yoktu. Yine de kalplerimiz kırılmıştı. Ancak, artık her şeye sahip olmanın imkansız olduğunu öğrenmiştim.

Hayat güzeldi ve tam da olmam gereken yerde olduğumu biliyordum.

New York ve Callahan ailesinden uzakta.

Defile bittikten sonra, kızlarla birlikte kendimizi yakınlardaki bir kulüpte kutlama yaparken bulduk.

yakındaki bir kulüpte kutlama yaparken bulduk kendimizi. Masada oturup kristal kadehlerimizi tokuşturduk ve su içir gibi alkol içtik. Arada bir dans etmeye bile vakit bulduk.

Bu gece tamamen başarılarımızla ilgiliydi.

Athena omzunu omzuma sürttü. "Sence Isla sevişmeye mi gitti?"

Onu son barda kaybetmiştik. İtalyan takım elbisesini ikinci derisi gibi giyen bir adamla eğlenmeye karar vermişti.

"Onun bilgilerini almalıydık," diye mırıldandım. "Günah ve tehlikeyi bir arada barındıran birine benziyordu. Bu asla iyiye işaret değildir."

"O büyük bir kız." Athena yanılmıyordu, ama o bana başka birini hatırlatan bir hava yayıyordu. *Kocam*. Onu hızla zihnimin en karanlık köşesine ittim, son beş yıldır yaptığım gibi onu düşünmemeye kararlıyım.

"Hadi dans edelim," dedim ve Athena'nın elini tuttum.

Kalabalığın arasında dans pistinde bir yer bulduk ve müzikle birlikte vücudumuzu hareket ettirmeye başladık, kalçalarımızı salladık ve biri bize yaklaşmaya çalıştığında güldük.

Athena içki almaya gitti, ben ise dans etmeye devam ettim.

Ellerimi saçlarımın arasında gezdirerek, bu ilgiyi içime çektim. Erkeklerle asla uzun uzun bakmadım, ama bu beni kaygısız ve çekici hissettirdi. Biraz masum flört etmenin bir zararı yoktu.

Bakışlarım bir sonraki erkek kurbanda kaydı. Nefesim kesildi ve vücudum dondu, çünkü bakışlarım karanlık bir şekilde bana bakan okyanusun derinlikleriyle buluştu.

Aiden Callahan.

Gözlerimi kıptım, sonra tekrar kıptım, onun hayal gücümün bir ürünü olduğuna ikna oldum. Gözlerimi tekrar kapattım, beşe kadar saydım ve açtım, ama kocamın görüntüsü kaybolmak istemiyordu. Orada karanlık bir bulut gibi duruyordu, kalabalığın içinde beni yutmakla tehdit ediyordu.

Neler olduğunu anlayamadan, uzun boylu, siyah saçlı bir figür bana doğru büyük adımlarla yaklaştı. Beynim çok geç tepki verdi.

Topuklarımı döndürdüm ve ters yönde iki adım atmıştım ki, güçlü bir el bileğimi kavradı.

"Ölüleri görüyorum, *karıcığım*."

Panik göğsümü sıktı, ama yanağımın içini ısırdım ve omuzlarımı dikleştirdim. Yapacak tek bir şey kalmıştı: bilgisizmiş gibi davranmak. Daha sonra dağılmak için zaman olacaktı.

Yüzümü kontrol altına alırken, ona doğru çok yavaşça döndüm.

Aiden Callahan'a, beş yıl önce annemin külleriyle birlikte gömülmüştüm.

O külleri geride bırakmıştım ve ölüm ve yıkımdan tamamen başka biri doğmuştu. Yeni bir Raven. Yeni bir pasaportum vardı. Yeni bir geçmişim. Aiden'dan aldığım para yardımcı oldu. Mesafe de öyle.

Paris'te yaşıyordum ve yıllar boyunca çoğunlukla gözlerden uzak duruyordum. Tabii ki, kendi eserlerimin sergilendiği galeri sergileri gibi bazı etkinliklerden kaçınmak imkansızdı.

Her gün, özgürce yaşıyormuş gibi davranırken görünmez kalmanın hassas dengesi içinde geçiyordu. Sanat, görünüşte kolay bir hayat ve ailem haline gelen kadınlarla kendime duvarlar örmüştüm. Benim her zaman arkamı kollayan, benim de onların arkasını kolladığım dört kız. Arkadaşlarımla çevriliydim ve herkesin gözü önünde saklanıyordum.

Bu defile de bunun bir örneği idi. Büyük bir etkinlik değildi, Reina'nın babasının bir iş ortağı sayesinde küçük ve özel olarak finanse edilen bir etkinlikti.

"Bana ciddi bir açıklama yapman gerek." Aiden'ın sesi öfkeyle titriyordu ve gözlerindeki fırtına, sesindeki gök gürültüsüyle uyumluydu.

"Kim olduğunuzu bilmiyorum," dedim soğukkanlılıkla, kalbim göğüs kafesime çekiç gibi vuruyordu, "ama sizi temin ederim ki, bayım, ben sizin karınız değilim."

Çenesi seğirdi. "Saçmalık, Raven."

"Sanırım beni başka biriyle karıştırdınız," dedim, hafif, alıştırılmış bir kahkaha atarak. "Erkekler çok içtiğinde olur bu. Yüzler bulanıklaşır."

Yaklaşınca, acı verici derecede tanıdık kokusu ciğerlerime sızdı ve neredeyse dizlerim titremeye başladı.

"Beni kandırabileceğini mi sanıyorsun?" dedi, sesi alçak ve tehlikeliydi. "Son beş yıldır bana cehennem azabı çektirdikten sonra, öldüğünü inandırdıktan sonra mı? Ne acımasız bir aldatmaca."

Onun bakışlarına meydan okurcasına karşılık verdim. "Halüsinasyon görüyorsun."

O, benim hatırladığım sıcaklıktan yoksun bir sesle kıkırdadı. "Belki, ama eğer öyleyse, benimle birlikte halüsinasyon göreceksin çünkü seni yanımda tutacağım. Ve Raven, seni uyarıyorum" — eli koluma dokundu ve içimi bir ürperti kapladı — "Beş yıllık öfke ve yoksunluğu telafi etmem gerekiyor."

Yutkundum, aramızdaki hava ve sözlerinin anlamı çatırdıyordu. Gerçekten demek istediği... Kafamı salladım. Hayır, olamazdı.

"Lütfen, sen... yanılıyorsun."

Müzik etrafımızda çınlarken, ikimizin arasında süren savaştan habersiz, yutkundum.

Aramızdaki kayıtsızlık maskesini korumaya çalışıyordum, ama onun yakınlığı buna engel oluyordu. Sonra elini gevşetti ve ben de elimden kurtuldum, aramızda bir mesafeye ihtiyaç duyuyordum.

Tanrım, yüzünün ne kadar güzel ve korkutucu olduğunu unutmuşum.

Koyu renkli saçları, delici mavi gözlerinin üzerine düşüyordu, ama beni büyüleyen onların eşsiz rengi değildi. Beni ne kadar yoğun bir şekilde izlediği, sanki ruhumun derinliklerine bakıyormuş gibi. Ve onun dolgun, şehvetli dudaklarına bakmaya cesaret edemedim - bana büyük bir zevk verebileceğini bildiğim dudaklara.

Keskin çene hattında büyüleyici bir şey vardı. Yüzünün kıvrımları ve hatları acımasızdı. Keskin elmacık kemikleri ve kare çenesi arasında, pek çok müstehcen şey söyleyebilecek bir ağız vardı.

Kimse bu kadar uzun, güçlü, kaya gibi karın kasları olan, omuzları insanı küçük ve korunmaya muhtaç hissettiren bir adam gibi yapılı değildi, bir de elleri vardı.

Tanrım, o adam elleriyle ve ağzıyla çok kötü şeyler yapabiliyordu. Aiden Callahan, kocam, şimdiye kadar tanıştığım en seksi adamdı. Ve en korkutucu.

Zehirli bir gülümsemeyle korkumu gizledim. "Bırak beni yoksa çılgılık atarım."

"Benimle dalga geçme, Raven," diye dişlerini sıktı.

Kırılmamaya kararlıyım, kirpiklerimi kırıştırdım. Anneme söz verdiğim gibi kendimi tutmalıyım.

"Sizinle oynamıyorum, *efendim*." Son kelimedede sesim çatladı, çünkü birlikte geçirdiğimiz kısa zamanın anıları bir anda zihnime hücum etti. Her şey çökmeden önce bana açılmış ve karanlık, sapkın tarafını göstermişti.

Bunu düşünme, bunu düşünme, diye zihnimde tekrar ettim.

Elimi kararsızca salladım ve kesin bir şekilde, "Ben senin karın değilim" dedim.

Birçok şey yapmış olabiliriz, ama evliliğimizi tamamlamamıştık. Ayrıca, ölümümü sahte olarak gösterip beş yıldır kaçak hayatı yaşadığım da küçük bir gerçek vardı...

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi, gamzeleri midemi sıcak bir çamur haline getirmeye çalışıyordu, ama ifadesinden süzülen karanlık bu gülümsemeyi hemen söndürdü.

"Benimle geleceksin," diye soğuk bir şekilde uyardı. "Ve isteyerek geleceksin."

"Tekrar söylüyorum, ben senin karın değilim," diye alaycı bir şekilde cevap verdim ve arkadaşlarımı aramak için etrafa bakındım.

"Ve seninle hiçbir yere gitmeye niyetim yok. Ne derler bilirsin: yabancılar tehlikelidir. Ölmek istemiyorum."

Kolunu sertçe çekti, pahalı görünümlü vintage saatine bakarken blazerinin kolu yukarı kaydı.

"Zaten ölmüşsen nasıl ölebilirsin?" diye düşündü, gözlerinde tehlikeli bir parıltıyla. "Şimdi, benimle eve geleceksin, yoksa bedelini ağır ödersin. Belki de arkadaşlarından başlarım."

Aman Tanrım.

Kalabalık kulüpten zorla geçmeye çalışabilirdim, ama Aiden'dan kaçma şansım neredeyse sıfırdı. Ve aptalca girişimim arkadaşlarımın ve diğer masum insanların ölümüne neden olabilirdi. Bunun olmasına izin veremezdim.

"Gidelim, *karıcığım*." Elini uzattı, benim elimi onun eline koymamı bekliyordu.

"Senin karın değilim." Bakışları beni delip geçti ve ben rahatsız bir şekilde kıpırdadım. "Ben öldüysem ve beni görüyorsan, senin de öldüğün hiç aklına geldi mi? Oldukça basit görünüyor."

Sözlü ishal.

Bu ana kadar bunun ne anlama geldiğini hiç anlamamıştım. Tanrım, bu sözler gerçekten benim ağzımdan mı çıktı? Yakınlarda bir duvar olsaydı, şu anda kafamı ona vuruyor olurdum.

"Benimle dalga geçme, Raven," dedi, gülümsemesi Sibiry kışından daha soğuktu. Elini çekmeye çalıştım, ama o elimi yakaladı ve avucunun içinde sıktı, sıcaklığı anında bana sızdı ve ayak parmaklarıma kadar yayıldı.

Öne eğilip dudaklarını kulağıma yaklaştırarak, yırtıcı bir gülümsemeyle fısıldadı: "Bana beş yıl borçlusun. Senin için bunu telafi edeceğim ve senin de karşılık vermek için ne kadar istekli olduğunu hatırlıyorum." Sırıtarak gülümsedi ve ben nefesimi tuttum, külotum bacaklarımin arasında ıslanmıştı. "Ama önce, açıklığa kavuşturmamız gereken birkaç şey var."

Başparmağını boğazımın boyunca gezdirdi. Basit bir dokunuştu, ama vücudumu aşırı heyecanlandırdı. Titreme beni sardı ve tüm vücudum tüylerim diken diken oldu.

Sanki hiç zaman geçmemiş gibi.

YİRMİ BEŞ RAVEN

Hedefimize varışımız on dakika sürdü, ama anılarım beni geçmişe götürürken bu süre bir ömür gibi geldi. Annemin ağzından sırlar döküldüğü ve onu son kez canlı gördüğüm gün.

Kulaklarımda çığlıklar çınılıyordu ve bunların benim çığlıklarım olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Sonunda gözlerimi açtığımda, annemin külle kaplı yanaklarını ve dehşetle dolu gözlerini üzerimde buldum.

Annemin eli ağzımı kapattı. "Şşş, R-Raven."

Hareketsiz kaldım, ona bakakaldım. Onu hiç böyle görmemiştim. Tabii ki, daha önce hiç patlama yaşamamıştık.

"N-ne olu-oluyor?" "Şşş."

O anda onları duydum. Uzaklarda yankılanan sert sesler. Yoksa yakındalar mıydı?

"Kaçmalısın," dedi o kadar alçak sesle ki, dudaklarını mı okuduğumu yoksa gerçekten sözlerini mi duyduğumu anlayamadım.

"Birlikte mi?"

Yüzünde acı dolu bir ifade belirdi ve göz yaşları kirpiklerine yapışmış halde başını salladı.

"Hayır, bunu yapmalısın. Tek çare bu. Ben onları oyalarım."

Cümlesini bitirmeden, elini tutmaya çalıştım. Patlama olduğunda ağzımı kapatmak için elini ağzıma götürmüş olmalı.

"Hayır, hayır. Birlikte," diye fısıldadım avucuna.

"Başaramayacağım, bebeğim." Serbest eliyle yan tarafını tuttu ve elini kaldırdığında, avucunun her yeri kıpkırmızı olmuştu. Nefesim kesildi, gözlerim onun tuttuğu yere indi ve kanın musluktan su akıyormuş gibi ondan damladığını izledim.

Yavaşça başımı kaldırdım ve etrafımda yığılmış yıkımı gördüm. Kabus gibi bir sahneydi.

Dairemiz, ya da ondan geriye kalanlar, tanınmaz hale gelmişti. Bir enkaz yığınının dönüşmüştü.

"Yaşayacağına söz ver bana, Raven," diye fısıldadı annem. "Callahanlardan uzak dur, baban da uzak dur. Seni mahvedecekler."

Sesi dehşetle doluydu, gözyaşları yanaklarından akarak isle kaplı yanaklarında iki iz bırakıyordu.

Hâlâ ağzımın üzerinde gevşekçe duran elini tuttum. "Korkuyorum anne."

"Biliyorum, ama sen güçlüsün. Başaracaksın," titreyerek fısıldadı. "İyi arkadaşlar buldun, onların arkasına saklan. Dikkat çekme. Ve benim yapamadığım gibi yaşa. Tamam mı? Benim yaptığım hataları yapma, acını dindirmek için alkole başvurma."

Kollarımı ona doladım ve sıkıca sarıldım, onun irkildiğini hissettim. Ona karşı titredim, yüzüm boynuna bastırılmıştı, kalbim göğsümde güm güm atıyordu.

Uzaklarda sirenler çalmaya başladı ve aniden garip bir İngiliz aksanıyla konuşan sesler bize yaklaştı.

Annem kaskatı kesildi, dudaklarından bir hıçkırık çıktı. "Neredeyse geldiler."

"Kim?" diye sordu, gözlerim onun durumuna kilitlendi - saçlarında kan ve bir zamanlar güzel olan yüzünde kesikler vardı. Benimkine çok benzeyen bir yüz. Beni korumak için kendini kalkan olarak kullanmış olmalıydı.

"Babanın adamları."

Nefesimi tuttum, boğazımda bir çığlık yükseldi. "Bizi öldürecek mi?"

"Buna izin vermeyeceğim." Yüzümü nazikçe avuçladı, duman ve Ciğerlerime sızan kanın bakır kokusu. "O, senin patlamada öldüğünü düşünecek. Callahanlar da öyle. Bu, yeniden başlamak için bir fırsat."

"Sen olmadan yeni bir başlangıç yapmak istemiyorum," diye ağladım.

"Başlamak zorundasın," diye ısrar etti, dudakları her dakika rengini kaybediyordu. "Pencereye doğru sürün," diye talimat verdi, üzerimden kalkarak. Yavaşça dizlerimin üzerine çöktüm. "Callahanlara geri dönmeyeceğine dair bana söz vermedin. Geriye bakamazsın bebeğim, babanı arayamazsın." Tek yapabildiğim titremek ve inlemektir. "Söz ver bana Raven."

"Söz veriyorum anne."

Sonra, annemi geride bırakarak, eskiden hayatım olan enkazın içinden sürünürken, onda olduğunu bilmediğim bir güçle beni ileri itti.

Keşke yapmasaydım. Keşke benimle gelseydi. Ve bazen, keşke onunla birlikte ölseydim diye düşündüm.

Aiden'ı öldüğümü düşünerek terk etmem kötü müydü? Evet, muhtemelen, ama annem benim yüzümden hayatını kaybetmişti ve geri dönerek onun fedakarlığını boşa harcamayı reddettim.

Patlamadan sonra arkamı dönüp bakmamayı öğrenmem yıllarımı aldı. Hâlâ hayatta kalanların suçluluk duygusuyla yaşıyordum, onunla geçirdiğim son anları düşünerek kendime işkence ediyordum.

Bu anı daha önce hayal etmemiştim. Hayal etmiştim. Aslında, sonucunu kontrol edebileceğim zihnimin güvenli ortamında, kocamla karşılaşabileceğim çeşitli senaryoları sayısız kez canlandırmıştım. Ancak gerçek hayatta uyarılar ya da yumuşak inişler yoktu.

Beş yıl boyunca, yaşamak için değil, var olmak için kendimi eğittim. Arka plana karışmak, dikkat çekmeyecek bir hayat kurmak için. Paris, hem kafesim hem de sığınağım oldu, kaybolmak için yeterince kalabalık, hayaletleri uzak tutmak için yeterince uzak.

Çoğu gün, kendimi güvende olduğuna ikna ediyordum.

Üniversiteyi bitirdim, çok çalıştım ve yabancıları gerçekten görmeden onlara gülümsemeyi öğrendim. Ama bu gece... bu gece kendime çizdiğim o küçük çemberin dışına çıktım. En iyi arkadaşımı desteklemek için yaptım.

Belki de kader sonunda sabrını yitirdi ve beni Aiden'ın yoluna itti.

Gömdüğüm dünyaya ait olan kocam. Yıllarca dikkatli bir şekilde kaçırdığım tüm çabalarımı anlamsız kılan Aiden.

Hazırlıklı değildim, çünkü bunun bir gün başıma geleceğine inanmayı bırakmıştım.

Ve şimdi, hızlıca bir plan yapmam gerekiyordu.

Beynim çılgınca ve boşuna bir döngü içinde seçenekleri karıştırıyordu. Kaçabilirdim, bir şekilde ondan daha hızlı koşabileceğimi umarak, ama kaçma ihtimalim neredeyse sıfırdı.

Birisi duyup polisi arayana kadar çığlık atabilirdim, ama Aiden'ın ait olduğu dünya yasalara uymuyordu ve genellikle kendi çıkarları için kullanıyordu. Bir mucize eseri polis onu gözaltına alsa bile, serbest kaldığında bir av köpeği gibi peşimden gelirdi.

Ayrıca, yardım çağırma fikri beni utançla parçalıyordu: Başkasını hayaletlerimin içine sürüklemek, riske atamayacağım bir ihanet gibi geliyordu.

Kocama merhamet dilemek, yalanlarla kurtulmaya çalışmak gibi seçenekleri düşündüm, ama söyleyeceğim her yalan en iyi ihtimalle bana birkaç saniye kazandırırdı.

Çevremde ve geçtiğimiz sokaklarda bana bir fikir verecek bir şey bulmak için ateşli gözlerle aradım, ama hiçbir şey bulamadım.

Göğsüm soğuk bir farkındalıkla sıkıştı: Cesaret bu gece beni kurtaramayacaktı. Kaba kuvvet de kurtaramayacaktı. Zeka tek başına beş yıllık kaçışımı geri alamaz ya da bu adamın hafızasından varlığımı silemezdi.

Eski, tanıdık bir korku hissettim — küçük, pratik, acımasız — üzerime çöktü. Hayatta kalmak her zaman taviz vermeyi gerektirmişti ve mide bulandırıcı ve basit bir düşünce sürekli aklımda belirliyordu.

Delilah, Samson'u bir dokunuş ve bir sözle alt etmişti. Onu alt etmek için bir kadının hilelerini, ya da varlıklarını kullanmıştı. Bu hikaye dilimde acı bir tat bırakıyordu, ama mantığı acımasız ve açıktı.

Ondan daha hızlı koşamıyorsam, ondan daha iyi dövüşemiyorsam, belki de bana kalan tek yolla onu alt edebilirdim: samimiyeti zırh, performansı silah olarak kullanmak. Bu, kendime, annemin anısına, hala inandığımı iddia ettiğim her şeye ihanet etmek gibi geliyordu, ama aynı zamanda beni özgürlüğüme götürebilecek bir yoldu.

Aklımda tek bir fikir vardı, mideyi bulandıran ve ellerimi titretmeye neden olan kaçınılmaz bir fikir: kocamla seks yapmak ve bunu kontrolün bir kısmını geri kazanmak için kullanmak.

Bunu düşündüğüm için kendimden nefret ettim. Bu düşünceyle biraz tahrik olduğum için kendimden daha da nefret ettim. Ama nefret etmek bu çaresizliği değiştirmede.

Plan, heyecan verici olduğu kadar tehlikeliydi de. Seks deneyimim, beş yıl önce Aiden'la oynamak ve Athena'nın müstehcen kitaplarıyla sınırlıydı.

Olumsuz tarafı, doğaçlama yapmak zorunda kalabilir ve muhtemelen kocamı etkileyemeyebilirdim. Olumlu tarafı ise, bu gece seks yapacaktım ve dürüst olmak gerekirse, bana zevk vermek ve bekaretimi almak için gerçek kocamdan daha iyi kim olabilirdi? Lanetli kızlık zarımı kaybetmenin zamanı gelmişti.

Sonra, sabah geldiğinde ortadan kaybolacaktım. Yine.

Bu çileci deneyimin ters tepebileceği düşüncesini kafamdan atamıyordum. O beni kulüpten adeta sürükleyerek çıkarıp lüks arabasına bindirdiğinde başka bir seçeneğim yoktu.

Diamant sur le parc'ın önüne çekti, burası bir zamanlar Pierre Balmain'e ait olan yenilenmiş bir konut binasıydı. Bana *Emily in Paris* dizisindeki seti hatırlattı, Opera Garnier tam karşısında bir cadde uzakta ve uzakta Eyfel Kulesi görünüyordu.

Arabadan indi ve arabayı dolaşarak yolcu kapısını açarken gözlerini benden ayırmadı.

"Kaybolacağımdan mı korkuyorsun?" diye sordum alaycı bir şekilde.

Sıkı bir gülümsemeyle elini uzattı. "Daha çok, kaçabileceğini düşünmeni istemiyorum, karıcığım."

"Oh, bana olan güvensizliğinle beni ne kadar incitiyorsun," diye alaycı bir şekilde karşılık verdim, dişlerimi sıkarak kaldırıma adım attım. "Ve bana öyle demeyi kes."

Kendime itiraf etmek istemiyordum - onu boş ver - ama bana karım dediği her seferinde suçluluk duygusu beni kemiriyordu.

Soğuk bir gülümsemeyle, "Sen benim karımsın ve ikimiz de yaşadığımız sürece sana öyle diyeceğim, son beş yıldır beni öldüğünü inandırmış olsan da," dedi.

Omuzlarım çöktü, yenilgiyi kabul ettim.

"Seni kandırmış olsaydım, beni Paris'in dört bir yanını dolaştırmazdın," dedim, sesimdeki titremeyi gizlemeye çalışarak başımı eğdim. "Ayrıca, umursuyormuş gibi davranma. Sen de benimle evlenmek istemiyordun, benim de seninle evlenmek istemediğim gibi."

"Nedense bundan şüpheliyim, *mo cuishle*." O takma adı duyunca sendeledim ve o beni dirseğimden tutmasaydı yüzüstü düşecektim. "Adımlarına dikkat et. Seni tekrar bulduğum için şimdi ölmeni istemem."

Dişlerini sıkarak söylediği her kelimeyle kolumu daha da sıkı tuttu ve aniden bir hata yapmış olabileceğimden korktum.

Ama artık çok geçti, çünkü onun lüks penthouse dairesine girmiştik ve o kapıyı arkamızdan kilitlerken, parıldayan şehrin manzarası bizi karşıladı.

Dizlerimin hemen altına kadar uzanan seksi elbisenin altında dizlerim titriyordu. Topuklarım mermer zeminde tıklıyordu ve loş ışıklı odayı olabildiğince görebilmek için gözlerimi kısıyordum. Açık pencerelerden sonbahar esintisiyle yumuşak Fransız müziği geliyordu. Burası bekar bir erkeğin ideal baştan çıkarma mekanıydı ve birdenbire bu geceye kadar karşılaşmamış olmamızın bir şans olduğunu hissettim.

"Bu yeri ne zamandır işletiyorsunuz?" diye sordum. "Yirmi yıldır."

Tanrım.

Paris beş yıldır benim evimdi. Bu sokaklarda sayısız kez yürüdüm ama onu bir kez bile görmedim. Oysa o başından beri buradaydı, suç işlerini yürütüp zenginleşiyor, bir şoförü olan bir çatı katında yaşıyor, benim hayatımla asla kesişmemesi gereken bir hayat sürüyordu.

"Beğeneceksin," diye devam etti alaycı bir şekilde. "Çoğu kadın beğenir."

Aniden mantıksız bir kıskançlık hissettim ve ona zehir dolu bir bakış attım. "Eminim severler, ama ben çoğu kadın değilim, seni pislik."

"Bunu bilmiyor muyum, karıcığım."

Tanrım, keşke bana öyle seslenmeyi bıraksa. Bu beni çok rahatsız ediyordu, ya da belki de buraya kadınları getirdiğini bilmemdi.

"Beş yıllık perhiz buraya kadarmış," diye mırıldandım. "Ne yalancı adam."

Aiden'in ne yaptığı ya da kiminle yattığı benim için önemli değildi.

O, mizah içermeyen bir kahkaha attı. "Oh, bu konuda asla yalan söylemem, o yüzden iyice sikilmeye hazır ol."

Yanaklarım alev aldı. İç uyluklarım, beş yıl önce ondan kaçtığımdan beri hissetmediğim bir ağrıyla zonkluyordu. Ve aptal kalbim deli gibi atmaya başladı.

Lanet olsun kocama ve onun açık sözlü, pis sözlerine.

Onların beni etkilemesine ya da herhangi bir şekilde üzerimde etki yaratmasına izin vermedim. Bunu yapıyordum çünkü... şey, o beni bulmuştu ve bir plan yapmak için zamana ihtiyacım vardı.

İçimde küçük bir parça bunu itiraf etmekten nefret etse de, kendimi tatmin etmekten bıkmıştım. Ayrıca, yirmi dört yaşındaki bir kadının kocasıyla tek gecelik bir ilişki yaşaması olağandışı bir şey değildi.

Tanrım, ben bile kendime inanmıyordum.

Zayıf bahanelerimi daha fazla düşünmeden, her yeri maun ağacıyla süslenmiş, ay ışığıyla aydınlatılmış büyük bir yatak odasına girdik.

Aiden, şiddetli bir hareketle elini boynuma doladı. Sonra elbiseyi vücudumdan aşağı itti, dikişlerin kopmak üzere olduğu sesi sessizliği yankıladı.

Sadece sütyen ve külotla ayakta dururken ona baktım. Gözlerindeki karanlık beni yutacakmış gibi görünüyordu ve zar zor gizlenmiş kötülüğü beni titretmişti. Ama korkunç bir şekilde, bu korkudan değildi.

İç bacaklarım zonkluyordu, heyecanım külotumu ıslatıyordu.

Aiden aniden beni omuzlarımdan duvara yapıştırdı. "Bana ne yaptığının farkında mısın?"

"Ne..."

"Sana konuşma izni vermedim." Sesi korkutucu bir tona indi. "Nasıl ölümünü sahte göstermeye cüret edersin? Beni nasıl böyle bırakırsın? Bende neyi tetiklediğinin farkında mısın?"

"Bu çok fazla soru," diye kekeledim. "Ayrıca, ne bekliyordun ki? Henüz reşit olan beni seninle evlenmeye zorladın."

Sert bir nefes verdi. "Ahhh, demek artık benim karım değilmişsin gibi davranmıyoruz, ha?"

"Tanrım, çok yavaşsın." Sinirden ellerimi havaya kaldırdım. "Evliliğimiz iptal edilmeli. Bana ölüm tehditleriyle zorla

. Bana şantaj yaptın ve bunun evliliğin feshi veya boşanma için geçerli bir neden olduğuna eminim."

"Burada kurban rolünü oynamaya kalkma, Raven. Başından beri sana evliliklerimizin 'ölüm bizi ayırana kadar' süreceğini söylemiştim, yani neye bulaştığını çok iyi biliyordun." Her sözü buz gibi bir kırbaç gibiydi ve beni çığ çığ bıraktı. "Sana nezaket, adalet ve dürüstlük sunduktan sonra beni hem sırtımdan hem de göğsümden bıçakladın."

"Yapmadım!" Lanet olsun, yaptım mı? "Niyetim o değildi," diye kendimi haklı çıkardım.

"Fark etmez. Sana söyleneni yapacaksın, yoksa arkadaşların senin günahlarının bedelini ödeyecek. Gerçekten bunu mu istiyorsun?"

"Adi herif," diye bağırdım. "Onlar sana hiçbir şey yapmadı. Birazcık bile nazik ya da adil olsaydın, onları bu işin dışında bırakırdın."

O, alçak ve acı bir sesle homurdandı. "Beş yılımı suçluluk ve kederin merhametine mahkum olarak geçirdim. Adalet mi istiyorsun? Bunu sadece sen kontrol edebilirsin. Pes et. Artık *benim* merhametime mahkum olman çok normal. Senin bedenini ve ruhunu istiyorum Raven, ve sen de bana vereceksin."

"Bunu yapmak istemiyorum, Aiden," diye hırıltılı bir sesle söyledim, ancak vücudum onun ellerini üzerimde hissetme beklentisiyle titriyordu. Tanrım, neden soğukkanlı olamıyordum?

"Beni aldattığın anda, senin ne istediğin önemsiz hale geldi."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ben sana ihanet etmedim. Sen ve ailen bana ihanet ettiniz!"

Çenesi sıkıldı ve gözleri obsidiyen gibi karardı.

"Anlaşamadığınızı kabul etmeliyiz." Elini uzattı ve sütyenimin kopçalarını açtı, sonra külotumu çekti. "Bunları çıkar," diye emretti, konuyu değiştirmesiyle beni şaşkına çevirdi.

"Sütyenimi çıkarmayı başardın," dedim, sesim garip bir şekilde kısık çıkmıştı. "Neden külotumu da çıkaramıyorsun?"

"Çıkar şunu. Hemen."

Onunla bu konuda tartışmak için içgüdüsel tepkimi yuttum, ama bu tartışmayı kazanamayacağımı ve onu alt edemeyeceğimi biliyordum. Ayrıca, vücudumun tartışmamıza verdiği tepki ve alt karnıma bastırıldığı sertliği görünce, bunun bir tür sapkın ön sevişme olduğunu düşünmeye başladım.

Kulağımda kanın atışını hissederek, başparmaklarımı kumaşa takıp yavaşça bacaklarımdan aşağı kaydurdım. Ayaklarımda dibinde bir yığın halinde durdular ve

Onları sert ahşap zemine bırakarak dışarı çıktım. "Onları bana ver."

Kaşlarımı çattım, ama onun tuhaf isteğini sorgulamaktansa, ayakkabıları alıp ona uzattım.

Onları burnuna götürdü ve derin bir nefes aldı, kendini beğenmiş bir gülümseme yanaklarını gerdi.

"İğrenç," diye fısıldadım, ama bu görüntünün inanılmaz derecede erotik olduğunu inkar edemedim.

Onları cebine soktu ve bir adım geri attı. "Diz çok."

"Çökmeyeceğim."

"Benimle dalga geçme, Raven. Sonucu hoşuna gitmeyecek."

Ona inandım. Ve dişlerimi sıkarak dizlerimin üzerine çöktüm. Kığım topuklu ayakkabılarımın deri kayışlarına değiyordu, soğuk malzeme tenimi ısıırıyordu.

Bir adım geri attı, sonra bir adım daha, ta ki bacaklarının arkası bir sandalyeye değene kadar. Bunun nereye varacağını bilmeden izliyordum, o da yavaşça kemerini çözüp penisini serbest bırakmaya başladı.

Kral gibi sandalyeye oturdu ve sonra, "Bana doğru emekle" dedi.

"

Utançtan kızardım, amımın zonkladığını fark ettim. onun aşağılayıcı isteği üzerine. Dizlerim, onun istediğini yapmak için titriyordu, ama kendimi hareketsiz kalmaya zorladım.

Yutkundum, ona baktım, sonra yere baktım. "Ne oluyor, Aiden? Senin aptal oyunlarına katılmayacağım."

Gerçi, Aiden'in aklındaki son şeyin oyun oynamak olduğundan oldukça emindim.

Sessiz kaldı, ben onun oyununu oynamaya ve onu memnun etmeye can atan içimdeki sürtükle mücadele ederken sabırla bekledi.

"Sen de beni istiyorsun, Raven," dedi yavaşça. "Aksini iddia etmenin bir anlamı yok."

"Kendine güvenin çok itici." Sesim titriyordu, yalanımı ele veriyordu. Gerçek şu ki, onun kendine güvenini her zaman sevmiş ve ona direnmek zor bulmuştum.

"Birbirimize yalan söylemeyelim, çünkü buradan bile tahrik olduğunu hissedebiliyorum. Şimdi, dört ayak üstüne çok."

Yüzüm kızardı, öne doğru eğildim, avuç içlerim mermer zemine değdi, amım ağrıyor ve çaresizce acıyordu. Alt dudağımı dişlerimin arasına çektim ve yavaşça sürünmeye başladım.

"Amin şişmiş ve aç mı, karıcığım?" Donakaldım, gözlerim onun açgözlü bakışlarına kilitlendi. "Siktir, kokun tam hatırladığım gibi," dedi ve kemiklerimde onun derin homurtusunu hissettim. "Sürünmeye devam et."

Dizlerim süründü, uyluklarım birbirine sürtündü, gözlerim onun parıldayan sikine kilitlendi. Onun tadının hatırası ağzımı sulandırdı ve bunun için kendimden nefret ettim.

Aramızdaki mesafe kapandığında, "Ağzını aç" diye emretti.

Dudaklarımı ayırdım, gözlerimi ondan ayırmadan, o da penisinin ucunu dudaklarımın üzerine getirip ön sıvısını sürdü. Onu tatmak için dilim dışarı çıktı ve gözlerim kapandı.

Amım zonkluyordu ve ağzımı onun penisinin etrafında kapattım, o zonklayan başını bir santim içeri, sonra bir santim dışarı sokarak beni tahrik ederken inledim.

"Nefes alman gerekirse, bacağıma dokun." "Beni abartıyorsun..."

Tam boynunu boğazıma soktu, beni susturmak için boğazımı tıkadı. Gözlerim yaşarırken, başını geriye atarak inledi. Onu boydan boya yuttum, sonra başımı sallamaya başladım.

Bunu istemekle deli miydim? Onun hakimiyetinden tahrik olmakla deli miydim?

Eli başıma geldi ve bir avuç saçımı tuttu. Boğazımı sikerken hareketleri kontrol ediyordu, sert ve hızlı bir şekilde itiyordu.

Nefes almakta zorlanıyordum ama pes etmeyi reddettim, bunu sonuna kadar götürmeye ve kendi zevkimi kovalamaya niyetliydim.

"Siktir," diye inledi, ritmi sabitlendi ve gözlerimiz kilitlendi, ağzımın içine daldı, boğazımın arkasına çarptı.

Gözyaşları yanaklarımdan süzülürken, o beni geriye doğru yatırdı ve ağzımdan onun ucuna kadar bir salya izi kaldı. Yanık ciğerlerime derin bir nefes almamla birlikte, o tekrar boğazıma girdi.

Dilim onun şişkin damarlarını izledi ve penisi dudaklarımın arasında daha da kalınlaştı.

"Ne kadar iyi bir eşsin," diye mırıldandı, saçımı acı verecek kadar sıkı tutuyordu. "Siktir, Raven. Bana öğrettiğim gibi, her santimimi alıyorsun."

Derinlemesine itti. Sertçe. Hızlıca. İntikam peşinde bir canavar gibi boğazıma saldırıyordu ve bu beni korkutmalıydı. Bunun yerine, parmaklarımı kalçalarına gömerek onları merkezime doğru kaydırmamak için kendimi zor tuttum.

"Başka biri seni tattı mı?" diye inledim, boğazımdaki derin titreşim ondan daha fazla sperm çıkardı. Kafamı geriye doğru çekti, penisi dudaklarımdan bir patlama sesiyle kaydı. "Cevap ver." Gözlerimi kırptım, tükürük çenemden damladı ve sorduğu soruya odaklanmaya çalıştım. "Başka biri karımı tattı mı?" diye tekrarladı.

"H-hayır." Ağzımı açtım, onun sıkı tutuşuna direnerek. "Sikini emmeye devam etmek istiyorum. Lütfen."

Sertçe gülümsedi, gözlerinde acımasız bir parıltı belirdi. "Aferin kızım. Şimdi sikimi evine hoş geldin, Raven. Her santimini em."

Tekrar içeri girdi, testisleri çeneme çarptı. Boğulma seslerim homurtularla karışıyordu ve o, ağzımı kullanarak hareketlerine devam etti. Daha hızlı ve daha sert bir şekilde girip çıkıyordu, her bir itişin ıslak sesi en müstehcen senfoniye oluşturuyordu.

Elimi onun kalın penisinin etrafına doladım, ama o daha derine ittiğinde tutuşum zayıfladı. Bunun yerine, testislerine uzandım ve onları masaj yaparken, çenemden daha fazla tükürük damladı ve bacaklarımdan arasında kaygan bir heyecan toplandı.

Sonra ağzıma boşaldı. Ben öğürerek tükürmek üzereydim ki, o elini enseme bastırarak beni durdurdu.

"Yut," diye emretti. Durup, ona gözlerimi kocaman açarak baktım. "Her bir damlasını."

Yutkundum, göğsüm inip kalkarken hafif tuzlu ve tatlı sperm ağzımı doldurdu. Gözleri üzerimdeyken yavaşça yuttum.

Ödülüm, Aiden'ın boğuk sesli sözleriydi. "Aferin karıcığım."

O çekildi ve ben nefes almaya çalıştım. Çenemden yaptığımız pisliği silemeden, beni ayağa kaldırdı ve kucağına oturttu.

Elini aramıza soktu ve parmağını içime soktu. İnledim ve sırtımı kavisledim, daha fazlasını istiyordum, beni doldurmasını istiyordum

doldurmasını istiyordum.

"Çok ıslak," dedi boğuk bir sesle, parmağını kıvrarak, sıkışan amımın içine girip çıkardı. "Bu benim amım, değil mi?"

İkinci parmağını da ekledi.

"E-evet." Ona bu kadar kolay teslim olduğum için utanmam gerekirdi, ama bedenim ve zihnim zevkten o kadar kapılmıştı ki, umurumda bile değildi. Yarın yaptıklarımı yeniden düşünecektim.

"Ve bu kış... O da benim. Değil mi?" Başka bir parmak arka deliğimi buldu ve ona doğru itti, çok yavaşça içeri bastırdı. O ikisini de sikmeye başladığında nefesim kesildi ve titredim. Serbest eliyle saçımı tuttu, başımı ona bakacak şekilde eğdi. "Bu kış kimin, karıcığım?"

Kendimi ona sürttüm. "Senin," diye inledim.

Saçımı bıraktı ve kışıma bir tokat attı, acıdan amım spazm geçirdi. "Elbette senin."

Parmaklarını çıkardı, beni nefes nefese ve daha fazlasını isteyen vahşi bir halde bıraktı, duvarlarım boşluğu sıkıca kavradı.

Ağzını sert bir öpücükle ağzıma yapıştırdı.

"Aiden, ihtiyacım var..." Ona karşı inleyerek, onun penisini avuçlayıp yavaşça pompaladım. "Sana ihtiyacım var."

Başparmağım onun hassas ucunu okşadı, ben kalçalarımı onun kaslı uyluğuna sürterken, penisi elimde titredi.

"Sen çok kötü bir eş oldun Raven," diye homurdandı ve kendini elime doğru itti. "Cezalandırılman gerek."

"O zaman cezalandır beni," diye inledim. "Kışımı tokatla. Beni kullan. Beni sik."

Aman Tanrım, tüm bunlar nereden çıktı? *Zevki tattıktan sonra beş yıl boyunca cinsel perhiz yapmaktan, işte oradan.*

Bu saçmalığı sorgulamaya başlamadan önce, Aiden beni kucaklayıp koltuğuna oturttu ve pantolonunu yarıya kadar ilikleyerek kendini sakladı.

"Bacaklarını aç ve bana ihtiyacın olan amını göster," diye emretti, dizlerinin üzerine çökerek.

Parmaklarım titreyerek emrine uydum, şişmiş am dudaklarımı ayırıp ıslak, ağrıyan içimi ortaya çıkardım.

Ben kendimi açarken o ona bakakaldı, sonra avuçlarını kışımın altına kaydırıp ve kalçalarımı o kadar sert kavradı ki, keskin olmayan tırnaklarının iz bırakacağından emindim.

Çizik bırakacağından emin oldum.

Öne eğildi ve iç uyluklarıma öpücükler yağdırdı. Tutuşu sertti. Her dokunuşu sessiz bir öfkeyle yakıyordu ama aynı zamanda göğsümü ağrıtan bir yumuşaklık da taşıyordu. Bu, beş yıl önce ortadan kaybolup ölümümü sahte olarak gösterdikten sonra bile, onun bir parçası aynı kaldığının kırılğan bir kanıtıydı.

Öfkesi ve özlemi her hareketinde birbirine karışlıyordu, beni korku, kafa karışıklığı ve adını bile koyamadığım bir özlemle başımı döndürüyordu. Nasıl aynı anda hem bu kadar öfkeli hem de sevgi dolu olabilirdi?

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi, cildimi ısırdı ve sırtım kamburlaştı, onun ağzını kalbimin üzerinde hissetmek için can atıyordum. Bir sonraki nefeste, klitorisimi dişlerinin arasına aldı ve tüm düşüncelerim kayboldu.

Parmaklarımla kalın, koyu saçlarına tutundum ve kadife gibi diliyle klitorisimi yalarken ona sarıldım. Ölmüş ve cennete gitmiş olabilirdim.

"Bacaklarını omuzlarıma as."

Onun istediğı gibi yaptım ve kendimi ona daha da açtım. O homurdandı, sonra yüzünü bacaklarımla arasına gömdü ve sanki ele geçirilmiş bir adam gibi beni yalayıp yuttu. Ben utanmadan ağzına sürtündüm, o klitorisimi ısıırken, sonra dilini girişime sokarken, boşalmamı kovaladım.

"Tadını özledim, *mo cuishle*," diye içimden homurdandı. Ağzına doğru hareket ederken beni yakıcı bakışlarıyla sabit tuttu ve omurgamın dibinden kıvrılan bir sıcaklık başladı.

Ama orgazmım gelmeden önce, Aiden ayağına kalktı, beni de kendisiyle birlikte kaldırdı ve uyluklarım beline dolandı. Ağzı tekrar ağzımı buldu, ben onun penisine sürtünürken, sürtünme beni titretmeye başladı.

O yürürken ben duyularımı kaybettim, dudaklarımız birbirine yapıştı, dili ağzımın her köşesini fethetti. Elim uzattım ve yarı bağlanmış pantolonunu açarak onun penisini serbest bıraktım.

Beni tutuşunu ayarladı, sonra şişmiş başı ıslak girişime girene kadar beni aşağı çekti.

Duygularla dolu bir şekilde ağzına inledim.

"Siktir, çok darsın," dedi boğuk bir sesle.

Aiden'in ağırlığı vücudumu kapladığında sırtım yatağa çarptı.

Penisini bana sertçe soktu ve ben keskin acıdan boğuk bir çığlık attım. Hareketsiz kaldı, başını kaldırdı, gözleri sorularla doluydu.

"Hâlâ bakire misin?"

"Kendini övme," diye yalan söyledim, elim saçlarına daldı. "Sadece sik beni artık."

Başını eğdi ve o delici mavi bakışlarıyla beni inceledi, ama ona daha fazla soru sorma şansı vermedim. Gövdemizi eğdim, o penisini içeri ve dışarı kaydırırken kendimi onun pelvisine sürttüm.

Bu onun sonunu getirdi. Bacağımı omzuna kaldırdı ve bana sertçe girdi, sırtım yatakta yukarı doğru kaydı, bu açıyla bana daha derin ve daha sert vuruyordu.

O inledi. Ben nefes nefese kaldım.

Düşündüğümde daha fazla acıyordu ve Aiden'in... büyük olması da durumu kolaylaştırmıyordu. Lanet bir uzaylı gibi donanımlıydı. Nefes nefeseydim, uyluklarım titriyordu, içimdeki ona alışmaya çalışırken parmakları kalçalarımın gömüldü, kesinlikle tenimde izler bırakacaktı.

"Aiden... Yapamıyorum..." Yine de gözlerindeki saygı ve sahiplenme duygusu bacaklarımdaki nabzı hızlandırdı ve acıyı yatıştırdı.

"Beni tamamen alacaksın, karım," diye emretti, içimden çıkıp tekrar vahşice içeri girerek karnımı sıcaklıkla doldurdu.

Beş yıl önce yaşadığım nezaket artık yoktu. Acele etmiyorduk. Gözlerimi geriye doğru yuvarlayacak kadar güçlü bir şekilde içime giriyordu. Her itişinde göğüslerim zıplıyordu, beni akılsızca siktiği sırada mide boşluğumda lezzetli bir sıcaklık oluşuyordu.

"Oh... Tanrım... Oh... Tanrım," diye inledim, hiç mümkün olmadığını düşündüğüm zirvelere ulaşarak.

"Burada Tanrı falan yok. Benim adımla haykır," diye homurdandı, dirseğini başımın yanına indirerek. "Şimdi seni kim sikiyor?"

Tutunacak bir yer ararken, ellerim onun parlak teninden kaydı ve kalçalarımı ona doğru ittim, her itişine karşılık verdim.

"Aiden!" Zevk içimi kaplarken, omurgamın dibinde kıvrılırken inledim. "Oh... Ohhhh... Evet... Evet..."

Ağız ıgıllıklarımı yuttu, vücutumun her santimetresini kasıp kavuran bir sıcaklık dalgası geçti. Kalın penisi tekrar tekrar içime girdi, en hassas noktamı deldi.

Alt dudağına dişlerimi geçirdim, sonra başka bir orgazm yaklaşırken dilimle onu yatıştırdım. Beni acımasızca sikti, sanki yıldızları görmemi sağlayan baskın darbelerle varlığımın her köşesine kendini kazımaya niyetliymiş gibi.

O dudaklarıma karşı homurdanırken, duvarlarım onu mengene gibi sikti. "Bana beş yıl borçlusun, karıcığım. Bu beş yıl boyunca seni akılsızca becereceğim ve sen de buna izin vereceksin, değil mi?"

Ayak bileklerimi onun uyluklarına doladım, onu daha derine çekmek için.

"E-evet... Lütfen..." Bunu sonuna kadar götürmek için bana her şeyi yapmasına izin verirdim. "Sadece durma."

"Siktir, amın çok sıkı," diye dişlerini sıkarak, morartacak kadar sertçe kalçalarımı kavradı. "Sana kim dokundu söyle. Hepsini öldürmek istiyorum."

"Kimse." Titriyordum. "Ben... Sen ilkisin."

"Siktir." Gözlerimi tekrar karşılamadan önce, birbirimize bağlı olduğumuz yere baktı. "Gerçekten mi?" Başımı salladım. "Ama az önce, sanki..."

"Yalan söyledim." Kalplerimiz birlikte hızla atıyordu. Vücutundaki her kas gerginleşirken, ondan gerginlik yayılıyordu. "Bunu büyütme, sadece beni sik."

İki kez söylememe gerek yoktu. Beni sikti, içimdeki hissi çok yabancı ama aynı zamanda inanılmaz derecede doğruydı. Gözlerimin arkası yanıyordu ve ona sarıldım, vücutum onun vücutuna eriyordu.

"Evet, benim için ıgıllık atarken sikimi boğ." Kontrolünü kaybetmek üzereydi.

Islak ağızını çenemden boğazıma doğru sürükledi, göğüslerimi yavaşça yaladıktan sonra meme ucumu ısırdı.

Orgazmım tekrar yükseldi, bu sefer beni uzaya fırlattı. O beni sikerken uzuvlarım titredi ve gözlerimin önü yıldızlarla doldu.

Dudaklarım açıldı. "Ohhhh... A-Aid..."

O, orgazmımın zirveye ulaştığı anda başını eğerek öpücüğü derinleştirmek için ağızıma inledi.

"İçine boşalacağım," dedi Aiden, içime girip çıkmaya devam ederken.

Bir kez daha sertçe itti ve ıslak bir öpücük verdi, sonra hareketsiz kaldı, penisi içimde atarken boğazından "Siktir" diye bir ses çıkardı ve beni spermleriyle doldurdu.

İkimiz de nefes nefese kalmıştık. Kulaklarım zevkten uğuldarken, o kollarını bana doladı ve yüzümü kaslı göğsüne bastırdı.

Gözlerimi kapattığımda terli bedenlerimiz hala bir aradaydı, kalbinin benimkiyle aynı ritimde attığını dinliyordum. "Canını acıttım mı?" diye sorduğunu duydum.

Ama cevap veremeden derin bir uykuya daldım.

YİRMİ ALTI RAVEN

Şu anda utanç verici bir durumun içinde olup olmadığımı açıklığa kavuşturacak bir *"One-Night Stands for Dummies"* kitabına ihtiyacım vardı. Aiden'a sorsam, şüphesiz bunun bir ihanet olduğunu iddia ederdi. Her halükarda, bunu öğrenmek için orada kalmaya niyetim yoktu.

"Çok kafa karıştırıcı," diye mırıldandım, serin sabah havası tenimi ısıtırken.

Işıklar Şehri'nin asfalt kaldırımları, gökdelen gibi yüksek Jimmy Choo ayakkabılarımın tıklamasını karşıladı. Etrafıma bakındım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak, dağınık görünüşümden ne kadar utanmam gerektiğini düşünmeye çalıştım.

Kocamın neden olduğu yırtık sayesinde elbisenin kaymamasını sağlamak için elbiseyi düzelttim.

"Beş yıl," diye fısıldadım, sözcükler dilimde acı bir tat bırakırken tüylerim diken diken oldu. "Beş yıl boşa gitti."

Bu beş yılı, umutsuzluk ve kayıptan kurtulmak için çabalayarak, annemi ve aşık olduğum adamı kaybetmeme rağmen kendimi devam etmeye zorlayarak geçirdim. Ve Aiden'ı tekrar gördüğüm anda her şey yok oldu.

Tek bir bakışla her şey yıkıldı.

Onun hatıralarını rüyalarımın silmek yıllarımı almıştı. Ve yine de, tek bir karşılaşma ile her şeyi yeniden ortaya çıkardı.

Ve şimdi, hain kalbim yeniden atmaya başladı. Özlemle, kederle, ciğerlerimden nefesimi kesen keskin bir suçluluk duygusuyla.

O adamla gerçek bir ilişki kurmak için hala can attığımdan nefret ediyordum. Ama aşk mantıklı değildi. Dünyam etrafımda paramparça olsa bile, aşk hala devam ediyordu.

O ve ailesi, acımasız babamı doğrudan bize, doğrudan anneme yönlendirdiler. Onun lm belgesini imzalamış olsalar da olurdu. Ve beş yıl önceki olayları nasıl evirirsem çevireyim, bunu unutamıyordum, bu yüzden suçluluk duyuyordum.

Aiden benimle sadece soyadımın ona sağlayacağı erişim ve g için evlendi. Ben onun ailesi için bir aratım.

Yine de, ihanetten önce aramızda gerçek bir şeylerin geliştiği hissini bir türlü atamadım.

Belki de aramızdaki mesafeyi gittikçe artırdıkça en çok canımı yakan şey buydu. Olabilecekken asla olmayacak olan şeylerin düşüncesi.

Hızlandım, kelimenin tam anlamıyla geçmişten kaçıyordum, ta ki bakışlarım uzaktaki tanıdık bir siluete takılana kadar. Gülümsedim ve adımlarımı yavaşlattım, rahatlama o kadar belirgindi ki dilimde tadını alabiliyordum. Görünüşe göre Athena da çılgın bir gece geçirmişti. Ona doğru yöneldim, aptal gibi el sallayarak beni fark etmesini bekledim.

Beni görmediğinde, uyluklarımın ve ayaklarımın itirazını görmezden gelerek koşmaya başladım ve arkadan beline sarıldım.

"Siktir," diye tısladı, dönüp elini kalbine götürdü. Ben olduğumu fark edince içini çekti. "Beni korkuttun Raven."

Ona şakacı bir ifadeyle baktım.

"Belki de korkmalısın. Son beş dakikadır seni takip ediyorum ve sen beni fark etmedin."

"şimdi de takip etmeye mi başladık?" dedi, gözlerini kısarak beni baştan aşağı szdc. "Nereden geliyorsun bu arada?"

Omuz silktim. "Biriyle karşılaştım ve kaşıntıyı gidermeye karar verdim."

Kaşlarını kaldırdı, açıklamamı bekledi ve anladığı an, yüz hatlarının bozulduğunu gördüm.

"Aiden Callahan olmasın," diye fısıldadı, ama gözlerimdeki bakış ona cevabı verdi.

Arkadaşlarıma kısa süren kaotik evliliğimden ve onu izleyen pervasız seçimlerimden bahsetmemiştim. Ancak, New York'ta olanların bir kısmını kendime sakladığımı hep biliyorlardı. En yakın arkadaşlarımla paylaştığım şey, ortadan kaybolma ihtiyacımdı. Annemin ölümünden sonra, kendi başıma ayakta kalacak gücüm yoktu. Onlar benim can simidim oldular, zorluklarla boğuşurken bana destek olacak kadar güvendiğim tek kişilerdi.

Keder beni derinden vurduğunda, yanımda kalanlar onlardı. Nefes alamadığım, sessizliğin kendi tenimden bile daha ağır geldiği gecelerde benimle oturup beklediler. Beni düzeltmeye çalışmadılar; sadece kırılmam ve yeniden inşa etmem için bana alan açtılar.

Son beş yıldır, gerektiğinde beni korudular. Zamanla, kalp kırıklıkları, gece yarısı itirafları ve yarı yürekli kahkahalar arasında, Aiden ile geçirdiğim zamanın gerçeğinin parçalarını ağzımdan kaçırdım. Onunla bir şeyleri yeniden başlatmamın benim için çok tehlikeli olduğunu anlayacak kadarını.

Yine de, arkadaşlıklarında hiç tereddüt etmediler. Ben bir enkaz ve onlara gereksiz yük olan bir fırtına olsam bile, yanımda durdular.

Belki de onlara o bölümün daha deneysel tarafını anlatmamalıydım, ama bu kadar çılgın bir şeyi kendime saklasaydım nasıl bir arkadaş olurum? Ayrıca, onlar benim dürüstlüğüme hak etmişti. Benim dağınık, karmaşık yanıma hak etmişti.

"Tanrım, dün gece dolunay olmalı," diye mırıldandı.

Elini elime aldım ve yürümeye devam ettik. "Neden? Sen de bir mafya üyesiyle mi birlikte oldun?"

Onun alaycı bakışı cevabımdı.

"Aman Tanrım, sen çıkmışsın!"

O içini çekti. "Neden bu kadar gururlu konuşuyorsun?"

Dudaklarım gülümsemeye kıvrıldı. "Bilmiyorum. Belki kendimi daha iyi hissettiriyor."

"Vay canına, teşekkürler."

"Ee, nasıldı? Kimdi?" diye sordum, dikkatimi kendimden uzaklaştırıp en yakın arkadaşşıma çevirdim. Gerçekliğimden kaçmak bu şekilde daha kolaydı

. Ama Athena cevap vermekte çok uzun sürdü, ben de "Siktir, ayaklarım ağrıyor ve amım mahvoldu" diye patladım.

Birbirimize baktık, sonra kahkahalara boğulduk.

"Sanırım gecenin nasıl geçtiğini biliyorum," dedi gülümseyerek. "Ve daha fazla ayrıntı sormadan önce, benimki de seninkiyle hemen hemen aynıydı. Lanet mafya üyeleri. Yemin ederim, o adamlara onları dayanılmaz kılan bir şey yediyor olmalılar."

Omzumu onun omzuna çarptım. "Belki de aradığın ilham kaynağı budur."

Hüzünlü bir nefes verdi. "Hiç bilmiyorsun." Kıkırdadım.

"Hepsini okumak için sabırsızlanıyorum."

"Bu arada, Reina'dan mesaj aldın mı?"

Midemi bir ağrı sardı. Tabii ki, beni öldü sanan kocamla beklenmedik bir şekilde karşılaşmam nedeniyle mesajı görmezden gelmiştim. Ayrıca, en yakın arkadaşlarımı tehdit ettiği için Reina'nın mesajına cevap vermemenin en iyisi olacağını düşünmüştüm.

Ama kocamanın tüm arkadaşlarımı tehdit ettiğini itiraf etmenin iyi karşılanmayacağını düşündüm, bu yüzden sadece "Evet, ama sonra Aiden beni öptü ve onu tamamen unuttum. Kahretsin, o adamın hareketleri çok iyi." diye mırıldandım.

Tam olarak yalan sayılmazdı. Öpücükleri ve dokunuşları bu dünyadan değildi. Evet, onlara yalan söylemek yanlıştı, bundan nefret ediyordum, ama onları endişelendirmek neye yarardı ki? Aiden'la başa çıkabilirdim. Tehditleri bana yönelikti ve onların güvenliğini sağlamak için ne isterse yapacağımı zaten biliyordum.

"O kadar iyi mi?" diye sordu gülümseyerek.

"O kadar iyi ki, sadece diliyle orgazm olabiliyorum ve lanet olsun, onu da her türlü şekilde kullanıyor."

Sinirli bir nefes verdi.

"Şey, ne kadar utanç verici bir durum yaşadığımı inanamazsın." O konuşmaya devam ederken ona meraklı bir bakış attım. "Çok heyecanlandım ve erkeğime onu rodeo gibi sürmek istediğimi söyledim."

Gözlerimi kırptım, sözlerinin anlamı yavaş yavaş kafama dank etti ve sonra gözyaşlarım akarken kahkahalara boğuldum.

"Merak etme, ben de gülerdim," diye mırıldandı. "Bana nasıl baktığını görmeliydin."

Gözlerimden yaşları sildim ve "Üzgünüm, hayal ediyorum da..." dedim.

Göğsümde daha fazla kıkırdama kabardı ve dudaklarımdan patladı. Her durumda beni neşelendirmek için arkadaşlarıma her zaman güvenebilirdim.

"Sanırım o Amerikalı değildi," diye gülümseyerek söyledim, hala nefesimi toparlamaya çalışıyordum.

O gözlerini devirdi. "Hayır, İtalyan. Şimdi anlıyorum ki, rodeolar orada pek popüler değil galiba."

"Görünüşe göre öyle."

Athena başını eğdi, keskin bakışlarıyla beni inceledi ve muhtemelen benim istediğimden fazlasını gördü. Koluma uzandı ve hafifçe sıktı.

"Callahan mafyasının başıyla ilişki kurmanın akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu ciddi bir şekilde. "Mafya üyeleri nereye giderlerse gitsinler, başlarına bela açarlar. Ve hepimiz geçen sefer işlerin nasıl bittiğini biliyoruz."

Nasıl bittiğini tam olarak bilmiyordu, sadece kalbimin kırıldığını biliyordu. Aiden benim ilk aşkımdı, ama buna aşk diyebileceğimden pek emin değildim. Belki büyük bir sevgi? Bilmiyordum, ama tüm bunları itiraf etmemin imkânsız olduğunu biliyordum. Ve onun beni bardan onunla birlikte çıkmaya zorladığını ona kesinlikle söyleyemezdim. Ona çok direndiğimden değil, ama lanet olsun, onunla geçirdiğim seks gecesini pişman olacak kadar enerjiyi kendimde bulamıyordum.

Onu yanından dürttüm ve konuyu değiştirmek için sabırsızlanarak sıırttım. "Romantik olan sen olman gerekiyordu."

"Öyleyim, ama kendine şunu sormalısın: Aiden Callahan, bağlanmadan seks yapabileceğin bir adam mı?"

Tanrım, bunun için çok geç kalmıştım.

"Ona bir daha aşık olmayacağım," diye mırıldandım, sonra kaşlarımı oynattım. "Benim altın amcığma takıntılı olmasına engel olamıyorum."

Athena sıırttı. "Evet, bu mafya üyeleri neden bize bu kadar takıntılı?"

Dudaklarımı ısırdım, ona takılmadan duramadım. "Muhtemelen eşek sürmekle ilgili tüm konuşmalarından dolaydır."

O burun kıvırdı. "Eşek demedim."

Elimi sallayarak onun sözlerini önemsemedim. "Önemsiz bir ayrıntı."

O, burun kıvrarak güldü. "En son baktığımda, rodeoda eşek yoktu."

"Ama oraya sık sık giden bir sürü ahmak var."

Gülümsedi. "Kovboylara karşı bir şeyin olduğunu söyleme sakın."

Omuz silktim, başımı salladım ve o bana kendini beğenmiş bir bakış attı. "Sen gangsterleri tercih ediyorsun."

"Görünüşe göre sen de öyle," dedim keskin bir şekilde. "Cinsel açıdan oldukça aktif görünüşüne bakılırsa, İtalyan gangsterinle bir tur daha atlayacağına bahse girerim."

Gülüştük, ama içimden bir ses o gangsterlerin son gülenlerin onlar olacağını söylüyordu.

Phoenix, Athena ve ben, dün geceki kıyafetlerimizle kanepede toplanmış, çok eğlenceli bir gecenin ardından hayatta kalanlar gibi esniyorduk. Dün geceki kutlamalardan tek eksik olan Isla'ydı.

Yumuşak bir anahtar sesi sabahın sisini dağıttı ve hepimiz başlarımızı kapıya çevirdik, onun oturma odasında belirip Reina'nın annelik ilgisini bizden uzaklaştırmasını bekliyorduk. Ama şansımız yoktu.

Bunun yerine, yaşına göre çok sorumlu görünen ve şortu ve tişörtüne rağmen Reina kanepeden kalkıp kapıyı açmaya gitti. Kapıyı ardına kadar açıp Isla ile yüz yüze geldiğini izledik.

"Neredeydin?" diye sordu Reina, oda arkadaşımıza sert bir bakış atarak.

Reina dışında hepimizin dün gece ortadan kaybolduğu ortaya çıktı.

"Oh, merhaba." Isla'nın biraz utangaç sesi, Reina'nın endişeli ifadesinin sonucuydu.

En genç arkadaşımız ve oda arkadaşımız bize annelik yapmaya başlamıştı ve hepimiz bunu takdir ediyorduk, ama eski asi halini özölüyorduk.

Amon'la olanlardan sonra değişmişti. Kaygısız, sürekli gülümseyen Reina'nın geri döneceğini umuyorduk, ama günler, aylar ve yıllar geçtikçe, gerçeklerle yüzleşmeye karar verdim: Eski Reina sonsuza kadar gitmiş olabilirdi.

"Dün gece neden tek tek ortadan kayboldunuz ve şafak vakti tek tek geri döndünüz?"

"Phoenix de mi?" Isla'nın şaşkınlığı gözden kaçması zordu.

Belli ki bulunduğu yerden bizi göremiyordu. Ya da belki de dün gece yaşadığı mutluluğun etkisindeydi.

"Evet, o da," diye homurdandı Reina. "ok endişelendim."

Ben irkildim. Bu, hiçbirimizin yapmak istemediği son şeydi. Reina zaten çok şey yaşamıştı ve en son ihtiyaı olan şey daha fazla endişeydi. Grubumuzun en genç yesi olarak, hepimiz onu koruyorduk, ama o bir şekilde en sorumlu kişi olmayı başarmıştı.

"şimdi kendimi berbat hissediyorum," diye mırıldandı

Athena. "Ben de," diye fısıldadım. "Vicdan azabı, sanırım."

Bizi hala göremeyen Isla, boğuk bir kahkaha attıktan sonra, "Pardon. Herkes uyuyor mu?" diye sordu.

Keşke yle olsaydı, ama Reina bir aile toplantısı çağrısı yapmıştı, bu yüzden burada, azarlamayı bekliyorduk.

"Tamam, bazı kurallar koymalıyız," dedi Reina, Phoenix için konuşurken işaret diliyle de anlatıyordu. Pencerenin yanındaki yuvarlak pufa sırtını dönerek oturdu. Güneş işınları saçlarına yansıyarak altın rengi tonlar oluşturuyor ve onu kızgın bir melek gibi gösteriyordu.

"Sizi dörtlü için bütün gece uyanık kaldım. Size mesaj attım, telefonlarınızı takip etmeye çalıştım. Neredeyse polisi arayacaktım."

"Tanrım, bu ana tavukluğu biraz abartıyorsun," diye esneyerek mırıldandım, sonra tembelce işaret diliyle işaret ettim, Phoenix'in gözlerine bakarak ona acıyarak gözlerimi devirdim. "şz veriyoruz, bir dahaki sefere—eğer bir dahaki sefer olursa

—seks yaparken sana mesaj atıp güvende olduğumuzu haber vereceğiz." Reina hariç herkes boğuk bir kahkaha attı.

"Düşünebiliyor musun?" Athena esneyerek mırıldandı. "Lütfen boşalmayı bir saniye durdur, arkadaşıma mesaj atmam lazım, ölürsem bunun orgazmdan olduğunu, boğazımın kesilmesinden olmadığını söylemeliyim."

Bir başka kıkırdama dalgası daha geldi.

"Kesin şunu, hepiniz," diye Reina sert bir sesle azarladı. "O kadar da aşırı bir şey istemiyorum. Ama buluşacağınızı bana haber veren bir mesaj atsaydınız iyi olurdu. Beni tek başıma bıraktınız ve sonra gördüğüm şey..."

Sözünü kesip gözlerini biraz genişletti. Onu üzen şey dün gece olmuş olmalıydı.

"Üzgünüm, Reina." Isla dik oturdu ve hepimiz arkadaşımızı inceledik. "Bize ne olduğunu anlat. Belli ki üzgünsün. Yardım etmek istiyoruz."

Omuzları çöktü.

"Babam Dante ile benim evliliğimi ayarladı." Titreyen elleri sözlerini takip ederken sesi neredeyse bir fısıltıydı. "Amon da oradaydı."

"O... Amon... bir şey söyledi mi?" Isla sordu, benim kalbim ise Reina için acıyordu. Dante ile evlenirse, her fırsatta onun kardeşini görmek zorunda kalacaktı.

Yoğun bir sessizlik boğazlarımızı sıktı, bizi yuttu.

"Bunu yapmaya devam edecek misin?" diye sordum. "Olanları göz önünde bulundurarak?"

"Başka seçeneğim yok," dedi.

"*Bu biraz fazla değil mi?*" Phoenix işaret dilinde konuştu, pembe yanakları ağladığını ele veriyordu.

"Onu öldürmek mi istiyorsun?" diye meydan okudu Reina kız kardeşine. "Çünkü tek alternatif bu."

"*Artık öldürmek yok.*" Tanrıya şükür, çünkü son cesedi ortadan kaldırmak zorunda kaldığımızdan beri kabuslar hala beni rahatsız ediyordu.

Reina iç geçirdi. "Onu öldürmeyeceğim, Phoenix. Dante ile evleneceğim. Sana söyledim, kabul ettim."

Reina lastik banttı daha gergindi. Yüzü solgundu ve daha iyi bilmesem, şişmiş gözlerinin geç saatlere kadar uyanık kalmasından daha fazlasıyla ilgili olduğunu söyledim.

"Gerçekte neler oluyor?" Isla, benim şüphelerimi dile getirerek sordu. "Burada daha önemli bir şey var. İkinizden biri bir şey saklıyor. Ve ikiniz de bana ne olduğunu söylemeniz iyi olur, yoksa yemin ederim, sizden zorla öğrenirim."

"*Önemli bir şey değil,*" diye cevapladı Phoenix.

"Hayır, bana bunu söyleme. Biz arkadaşız. Bir aileyiz. Birlikte öldürdük ve lanet olsun, birlikte de ağlayacağız."

"Neden hepimiz birlikte mutlu olamıyoruz?" diye mırıldandım.

"Ya da birlikte yemek yiyin," diye Athena araya girdi. "Her zaman 'birlikte öldürmek' olmak zorunda, sanki tek yaptığımız şey buymuş gibi."

"*Belki de babamız gibi günahkarız,*" diye işaret diliyle konuştu Phoenix ve sözleri beni derinden etkiledi. Babam gibi günahkar mıydım? Annemin hayatım boyunca beni koruduğu kişi mi?

Reina yüzünü kapattı ve bunu izlemek zordu.

Isla ona doğru yürüdü, dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini onun omuzlarına koydu.

"Illias'ın hep ne dediğini biliyor musun?" Isla yumuşak bir sesle mırıldandı, Athena ise Phoenix'e işaret diliyle cevap verdi. "Güç sessizdir. Dayanıklılığın olağanüstü ve kararlılığını gördüm. Sen pes etmezsin, Reina Romero. Dante Leone ile evlenip evlenmemen önemli değil, o pisliğe sessizliğini göster. Kardeşim, belki de hayatında ilk kez haklı. Gücün, seni hepimizin tanıdığı kadın yapan şeydir. Seni hak etmeyen insanlara en iyi cevap, kayıtsızlıktır."

"Dante ile evlenirken aynı zamanda onun kardeşini de nasıl isteyebilirim?" Reina'nın sorusu kalbimi parçaladı.

"Kolay. Gerçekleşene kadar istemiyormuş gibi davran. Amon'a neyi kaybettiğini göster."

Bu sözler beni derinden etkiledi ve itiraf etmeye hazır olduğumdan daha fazla yankı uyandırdı.

YİRMİ YEDİ AIDEN

"Tanrım," diye homurdandı Kyran. "Üçüncü Dünya Savaşı bu boktan mahallede mi başladı?"

Uzakta, eskiden Raven'ın evi olan enkaza bakarken, frenleri gıcırdatarak durdum ve bu sırada kaldırırma çarptım.

"Burada bu kadar önemli bir şey olacağını sanmıyorum," dedi Tyran, gözlerini devirerek. Onların tartışmalarını görmezden gelerek arabadan indim, midemde bir korku hissi belirmişti.

Kargaşaya yaklaşırken kardeşlerim yanımda koşuyorlardı.

"Onunla birlikte gelmeliydim," diye mırıldandım kendi kendime.

"Stres yapma," dedi Tyran, kaşlarını çatarak sahneyi izlerken.

"Eminim Raven ve annesi iyilerdir."

O bile kendi sözlerine inanmıyordu.

"Aiden..." Kafamı yavaşça Kyran'ın yönüne çevirdim ve yüzünde şüphe ifadesini gördüm. "Jack amcanın daha önce karının annesiyle konuşmaya geldiğini bilmelisin."

Siktir. Siktir. Siktir!

Durdum.

"Neden?"

Omuz silkti. "Onu aileye kabul etmek istedi."

Onu yakasından tuttum. "Neden bana daha önce söylemedin?"

Düşmanlarımızı buraya yönlendirmiş olabilir."

"Dur, dur." Tyran elimi tutup sıktı. "Hemen sonuca varmayalım."
İkisini de itip ileriye doğru koştum.

Bu çıkmaz sokağın her köşesi kaosla doluydu. Berbat bina tanınmaz hale gelmişti, temeli Pisa Kulesi gibi eğilmişti. Ahşap döşeme ve mobilyaların kalıntıları dumanla kaplanmış, siyah ve kirliydi.

Polis arabaları ve ambulanslar kalabalıklaşmıştı, ancak manzaraya bakılırsa kurtarılacak pek bir şey kalmamıştı. İtfaiyeciler, kalan alevleri söndürmeye çalışırken emirler yağıdırıyorlardı.

Kulaklarımda çınlama doruğa ulaştı ve sanki sisle çevriliymişçesine ilerledim. İçim karmakarışık, attığım her adımda içimdeki korku büyüyordu.

Ayaklarım hareket ederken etrafımdaki herkesi gözden geçiriyordum, her an Raven'ı görmeyi umuyor, bekliyordum.

Neden onun yalnız gelmesine izin verdim? Aklım bu soruyu tekrar tekrar soruyordu.

Bunu bilmeliydim. Kahretsın!

"Bayım... Bayım..." Kısa boylu, tıknaz bir polis memuru önüme geldi, ama ben onu kenara ittiğimde yüzüme yaklaştı. "Burada mı yaşıyorsunuz, bayım?"

"Karım..." Kahretsın. İki hafta önce, birini karım olarak adlandırmak bana çok yabancı gelirdi. "Karım burada. Onu bulmam lazım."

"Üzgünüm." Kolumu tutup beni geri çekti. Gözleri arkama kaydı. "Bir cesedi teşhis etmenizi isteyebiliriz."

Göğsümde bir acı hissettim, kafasındaki kel noktaya bakarken kulaklarımda çınlayan tiz ses, onun sözlerini anlamamı imkansız hale getiriyordu. Adam yanılıyordu.

Beyaz çarşafı örtülü bir sedye taşıyan iki sağlık görevlisi gözümün ucunda belirdi ve kalbim ayaklarıma düştü. Uzunlarımda hafif bir titreme başladı ve vücuduma yayıldı.

Hayır, hayır, hayır.

Bu olamazdı.

Ter içinde uyanmıştım, nem gözlerimi yakıyordu.

O gün hayatımın en kötü günüydü. Tanınmaz hale gelmiş, kömürleşmiş bir cesedi tek bir ipucu ile teşhis etmek zorundaydım:

karımın kömürleşmiş kemiğindeki alyans. Ya da karım olduğunu sandığım kadının.

Körlemesine çarşafların arasından Raven'ı aradım, ama soğuk çarşaflardan başka bir şey bulamadım.

"Raven," diye seslendim, sesim neredeyse hiç kullanmadığım Paris'teki çatı katında yankılandı. Sessizlik. Nefes almak acı verene kadar göğsünüze baskı yapan türden bir sessizlik. "Raven!" diye bağırdım, kelime ikiye bölündü.

O lanet olasıca gitti. Nasıl tekrar gidebilirdi?

Dünyam altüst oldu, tıpkı o gün olduğu gibi. Araştırmacılar gaz kaçağı veya arızalı elektrik tesisatı olduğu sonucuna vardıklarında, geriye sadece küller ve yanmış kalıntılar kalmıştı. Sonuç olarak, kesin bir şey söylenemedi.

Böylesine küçük bir şey, masum bir hayatı silip süpürmüş ve Duncan Lyons ile beş yıl süren bir savaş başlatmıştı. Adam, ailesinin New York'ta olduğunu kendisine daha önce haber vermediğimiz için bizi suçlamıştı. Buna karşılık, Jack amca Lyons'ı sorumlu tuttu ve onu takip ettikleri için kendisi ve adamlarının suçlu olduğunu iddia etti.

Ve ben... Ben ikisini de öldürmek istedim.

O hayatta.

Aklımda pek çok soru vardı. Ama önce, Raven'ın bir daha beni asla terk edemeyeceğinden emin olacak bir plan yapmam gerekiyordu.

Bir şeyi seviyorsan, onu özgür bırakmalısın derler. Bu saçmalığı kimin uydurduğunu bilmiyorum ama ben buna hiç katılmıyorum. Bir şeyi seviyorsan, onu en yüksek kuleye kilitlemelisin ki kimse ona dokunamasın ya da onu senden alamasın.

Ve Raven'a da bunu yapmaya niyetliydim. Artık kaçmak, ortadan kaybolmak, soğuk çarşaflar ve hayaletlerle uyanmak yoktu.

Bacaklarımı yatağın kenarına salladım, telefonumu aldım ve kardeşimi aradım. Bir kez çaldı.

"Evet?" Kyran'ın sesi uyuklu ama uyanık bir şekilde geldi. "Raven hayatta."

Sessizlik uzadı ve sonra, "Emin misin?" "Evet, eminim lan," diye dişlerimi sıkarak söyledim.

"Neredesin? Enrico Marchetti'nin düzenlediği moda şovu ne oldu?"

"Onu orada gördüm. Canlı canlı." Elimi saçlarımın arasına geçirdim. "Benimle penthouse'a geldi, ama bu sabah... Gitti."

Bir süre sessizlik oldu. "Ve onun Raven olduğundan emin misin?"

"Lanet olsun, Kyran," diye homurdandım. "Eminim. Geceyi birlikte geçirdik."

Diğer uçta bir hareket sesi duydum. "Tanrım, o zaman küllerin içinde bulunan ceset kiminmiş?"

"Bilmiyorum ve umurumda da değil," dedim. "Tek bildiğim, karımın hayatta olduğu ve senin yardımına ihtiyacım olduğu."

"Anlaşıldı." Diye iç geçirdi. "Tyran ve benim her şeyi yapacağımızı biliyorsun."

"Dün geceki gösterideki tüm kadınları araştırmanı istiyorum. Raven'ın nerede saklandığını bul. Sonra onu takip et."

"Ne kadar süre?"

"Ne kadar sürerse sürsün. Ve bunu aramızda saklayalım. Kimsenin bunu duymasını istemiyorum."

"Anlaşıldı."

Telefonu kapattım ve Ghost'a bir mesaj gönderdim.

■

Ben: Sana bir fotoğraf gönderiyorum. Bu kadının yaptığı her şey, gittiği yerler... her şeyi... son beş yıl içinde. Ne pahasına olursa olsun.

Bu görevi yerine getirebilecek biri varsa, o da Kingston'dı. Cevap hemen geldi.

■

Ghost: Anlaşıldı.

Telefonu yatağa bıraktım, sonra başımı ellerimin arasına gömdüm.

Onsuz bir hayata alışmam yıllarımı almıştı, ama artık onun hayatta olduğunu bildiğim için, onsuz bir hayatı bir daha asla düşünmek istemiyordum. O benimdi ve gerekirse onu bir kuleye kilitleyip anahtarı atardım.

Dudaklarım soğuk bir gülümsemeye kıvrıldı.

Gerekirse her türlü yolu kullanırdım.

Eğer tekrar ortadan kaybolabileceğini düşünüyorsa, yanılıyordu. Onu bulacak, geri getirecek ve bana ait olduğunu anlamasını sağlayacaktım.
Bu sefer sonsuza kadar.

YİRMİ SEKİZ RAVEN

Haftalar geçmişti ve tam da kocamın beni ölüme terk etmeye karar verdiğine kendimi ikna etmeye başlamışken, Red Dog'da Callahan ikizlerini gördüm.

Onları yıllardır görmemiştim, ama gözlerimiz buluştuğu anda, bir anda tanıdık geldiğini hissettim. Ancak, şaşırtıcı bir şekilde, onların gözlerinde böyle bir şey yoktu. Bana bakmadılar, yüzlerinde hiçbir tanıma belirtisi yoktu.

Bir an için, bunun sadece bir tesadüf olup olmadığını merak ettim.

Sonuçta, Red Dog bizim sık gittiğimiz yerlerden biri değildi. Sık sık kavga eden müşterileriyle daha da sefil hale gelen, sefil bir bardı. Her zamanki mekanımız, yerel bir suşi restoranı, o gün kapalıydı. Bu seferlik burayı uygun bir seçenek olarak gördük, ayrıca burası dairemizden sadece birkaç blok uzaktaydı.

Belki de bu bir tesadüftü, dünyaların kısa süreli bir kesişmesiydi, ama bir şeylerin ters gittiği hissi içimi kemiriyordu. İkizlerin hiçbiri yüzleri unutacak türden insanlar gibi gelmemişti bana.

Soyulmuş vinil koltuklara sıkışmıştık, barmen her seferinde korkunç pahalı margaritalar sipariş ettiğimizde bize ters ters bakıyordu.

Her yudumda rahatlıyordum.

"Dante'nin seni buraya getirdiğine inanamıyorum," diye mırıldandı Isla, etrafına bakarak. "Yani, arkadaşlarla takılmak ya da

maç izlemek için uygun olabilir, ama randevu için uygun değil."

Isla, Enrico Marchetti ile mutlu bir evlilik sürdürüyordu ve onu dünyadaki en çekici erkek olarak görüyordu. Herkesin beyaz atlı prensi hak ettiğine inanıyordu. Tabii ki, İtalyan erkeğinin onu kaçırıp zorla evlendirdiği gerçeğini görmezden geliyordu, çünkü bu adam ona inanılmaz orgazmlar yaşılatıyordu.

"Lütfen, Dante Leone veya yaklaşan nişanım hakkında konuşmayabilir miyiz? Masaya kusmak istemiyorum." Reina şaka yapıyordu.

"Phoenix iyi mi?" diye patladım. Reina nişanlandığını açıkladığından beri kız kardeşinin içine kapandığını fark etmiştim. Onu neyin rahatsız ettiğini bilmiyordum ama onun için endişeleniyordum.

Reina'nın narin kaşları, benim hissettiğim endişeyle aynı şekilde çatıldı. "Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Benden kaçınıyor."

"Ona sordun mu?" diye sordu Isla. Reina'nın yaklaşan nişan partisi için uçarak gelmişti, bu yüzden olayların dışında kalmıştı.

Reina başını salladı. "Beni başından savıyor."

Masadan uzanıp elini nazikçe sıktım. "Hazır olduğunda sana söyleyecektir. Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

"Belki bir İtalyan mafya üyesi onu kaçırıp ona akıllara durgunluk veren orgazmlar yaşatabilir?" Isla, ortamı yumuşatmak için şaka yaptı.

Gözlerimi devirdim. "Açıkçası, bence bu suçlular biraz daha yaratıcı olmalı."

"Çok seçicisin," diye mırıldandı Isla. "Ne kaçırdığını bilmiyorsun."

"Athena'nın doğum günü yaklaşıyor," dedim, konuyu değiştirerek. Neyi kaçırdığımı tam olarak bildiğimi itiraf etmektense bu daha iyiydi. "Çılgınca bir şey yapmalıyız."

Reina içkisini bırakıp alaycı bir şekilde mırıldandı, "Biz deli değil miyiz sanki?"

"Aman Tanrım, belki onun için bir disko partisi düzenleyebiliriz?" diye haykırdı Isla, gözleri umutla parılayarak. "Yapay elmaslar, disko ışıkları ve kocaman bir uzaylı penisi şeklinde bir pasta!"

"Son zamanlarda uzaylı penislerine neyin var?" diye homurdandım, başımı sallayarak.

"Evet," diye onayladı Reina. "Onlara takıntılı gibisin."

Isla omuz silktili. "Peki, siz bayanlar devasa bir penis tarafından sikildiğinizde, bunu unutabilecek misiniz bakalım. Yemin ederim ki İtalyan babacığın penisi bu dünyadan değildi. Vibratörüm artık arzularımı tatmin etmiyor."

İnledim.

"Tanrım, Isla... lütfen, bizi rahat bırak. Detaylara gerçekten ihtiyacımız yok."

Bu, yan masadan pis bakışlar alacak kadar yüksek bir kahkaha patlamasına neden oldu.

Reina dirseklerini masaya dayadı, eğildi ve düşünceli bir şekilde başını eğdi. "Belki bu bizim tamamımız olabilir. Müstehcenlik ve uzaylı romantizmi."

Heyecanla ellerimi çırpıttım. "Kitapçıya gidip onun kitaplarını stoklasak nasıl olur? Apartmanımızın köşesindeki kitapçıya."

Isla yüzünü buruşturdu. "O kitapçı onun kitaplarını reddetti, unuttun mu?"

Gülümsedim ve dilimle tıkırtı sesi çıkardım. "Ama mesai saatleri dışında gidersek, itiraz edemezler."

Akıllı arkadaşlar bu fikri hemen reddederdi, ama benim iyi arkadaşlarım vardı.

"Peki," dedi Isla, margaritasının kalanını bir dikişte içerek. "Görünüşe göre bir kitapçıya gireceğiz."

Sonraki otuz dakika boyunca, yağlı patates kızartması yiyip sulandırılmış içecekleri yudumlarken, Athena'nın kitapları için bir plan ve raf alanı tasarladık. Muhtemelen bu yüzden tutuklanacaktık, ama en azından birlikte olacaktık.

Planlarımız ve tekiladan sarhoş olmuşken, hesabı masamıza getirdiklerinde her şeyi tamamlamıştık. Düşünmeden hesabı kaptım.

"Ben ısmarlıyorum," diye, kimse itiraz etmeden önce söyledim.

İki çift göz, aynı anda hem şüphe hem de öfkeyle bana kilitlendi.

"Biz böyle çalışmıyoruz," dedi Reina.

"Bu özel bir durum. Bu hafta başında iki parça sattım," dedim, her bunu söylediğimde midem biraz ters dönse de omuz silktilim. Aiden'in hesabından çektiğim para

ve annemin posta kutusunda sakladığı acil durum parası, ortadan kaybolmamı ve yeni bir hayata başlamamı kolaylaştırmıştı, ama sonunda üniversiteye giderken bir sanat galerisinde iş buldum.

Galeri sahibinin çalışmalarımı görmüş olması ve *Cuishle* takma adıyla galerisinde sergilemek istemesi büyük bir şans oldu.

Yavaş yavaş alıcılar gelmeye başladı ve benim gelir kaynağım da öyle.

Öne doğru eğildi, gözleri gururla parlıyordu. "Aman Tanrım, bu harika!"

"Hiç şaşırtıcı değil," diye ekledi Isla. "Sanatın muhteşem, Raven."

Gülümsedim, göğsümde sıcaklık hissettim. Kısa ama mükemmel bir an için her şey olması gerektiği gibiydi. Biz sadece normal kızlardık, patates kızartması yiyor, küçük entrikalar kuruyor ve gençliğimizin tadını çıkarıyorduk.

Ama kafamın arkasında bir delik açan bakışları görmezden gelemedim.

Reina ve Isla kalkıp ceketlerini giyerken ben hesabı istedim.

"Siz gidin," dedim, ön tarafta ödeme için bekleyen insanlara doğru başımı sallayarak. "Ben yetişirim."

"Emin misin?" diye sordu Isla. "Beklemekten sorun yok."

"Eminim. Evde görüşürüz."

Birbirlerine bakıştılar ve soğuk sonbahar havasına çıktılar, kapı arkalarından kapanırken kahkahaları da sönüverdi.

Elimde hesapla sıraya girdim ve hemen iki uzun boylu figürün varlığını hissettim. Callahan ikizleri olduğunu anlamak için arkama dönmeme gerek yoktu.

"Vay vay vay, bu bizim rahmetli baldızımız değil mi?" diye biri yavaşça konuştu.

"Ben de Aiden'ın aklını kaçırdığını sanmıştım," diye karşılık verdi diğeri. Kahretsin, umarım yaklaşımazlar!

Nefesim kesildi. Aiden'ın pes edeceğini düşünmemeliydim.

Yavaşça döndüm ve kayınbiraderlerimle yüz yüze geldim, hala kim kimdir ayırt edemiyordum.

"Kyran, hizmetinizdeyim." İkiz alaycı bir şekilde selam verdi ve ben gözlerimi devirme isteğiyle mücadele ettim.

Tyran'ın dudakları ürkütücü bir yarı gülümsemeye kıvrıldı. "Nasılsın, Raven? Hayatta olmanın yanı sıra."

Diğeri ise sert bir ifadeyle gözlerimi dik dik baktı. "Ona kötülük yaptın."

Onların varlığı odadaki ışığı emdi. Hayatlarında gördükleri ve yaptıkları pek çok şeyi anlatan, açıkça anlaşılır bir havaları vardı.

"Bana öyle deme." Etrafa bakındım, ödeme yapmadan kaçmayı düşündüm, ama yakalanırsam cezası ağır olurdu. Ayrıca, bir daha buraya gelemezdim. "Ne istiyorsunuz?"

"Şimdi duygularımı incitiyorsun," dedi Tyran yavaşça. "Bizi gördüğüne sevinmedin mi?"

Gözlerimi kısarak baktım. "Anladın mı?"

Kyran soğuk bir gülümsemeye, buz gibi gözlerini hiç kırpmadan baktı. "Tanrılara şükretmelisin, çünkü bize ihtiyacın var."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Kafama bir kurşun gibi."

"Bir kitapçıya girmeyi mi planlıyorsun?" diye sordu Kyran, alayımı görmezden gelerek. "Bu konuda sana yardımcı olabiliriz."

Onu şüpheyile izlerken kaşlarımı çattım. Bizi nasıl duymuştu ki? "Neden senin yardımını isteyeyim ki?"

"Senin hapse girmeni istemiyoruz."

"Benim için endişelenme," dedim, sesim fazla neşeli çıkmıştı. "Tabii ikiniz ve Aiden'in benden ne istediğinizi dürüstçe söylemeye hazır değilseniz."

Tyran sırtıttı. "Neden bir şey istediğimizi düşünüyorsun?" "Yanlış bir şey yapmadıysan ve sonuçlarından endişelenmiyorsan," diye araya girdi Kyran.

Athena'nın doğum gününden sonra ortadan kaybolmam gerektiğine karar verdim. Callahanlar kesinlikle bir şeyler planlıyorlardı ve ben ne olduğunu öğrenmek için orada kalmayacaktım.

"Yardım etmek istiyorsanız, belki de kendinizi işe yarar hale getirip, istenmeyen dikkatleri çekmeden kitapçıya girebilmemizin bir yolunu bulabilirsiniz," dedim onun yerine.

"Ne zaman?" diye sordu Tyran.

"Haftaya." Tarihi ve adresi söyledim, o da başını salladı. "Her zaman bir zevk, Raven," dediler, tam da ödeme sırası bana geldiğinde.

"Arkadaşlarının peşinden git, biz hallederiz."

İki kez söylenmesine gerek kalmadı, şeytan peşimdeymiş gibi oradan kaçtım.

Daireye vardığımda kızlara hiçbir şey söylemedim. Çünkü gerçekten, Aiden Callahan ile gizli evliliğimi nasıl açıklayabilirdim ki? Ya da onun son beş yıldır beni öldü sandığını?

Hayır, bunu kendime saklayacaktım. Zaten başlarında yeterince sorun vardı.

YİRMİ DOKUZ AIDEN

Callahan imparatorluğu kan, uyuşturucu ve görücü usulü evlilikler üzerine kurulmuştu. Raven ile evliliğim bir istisnaydı ve bu özel nişan nedeniyle imparatorluğumuz parçalanıyordu.

Amcamı suçlamaktan başka çarem yoktu.

Raven'ın Duncan'ın kızı olduğunu öğrendiğimiz anda, benim o kadınla evlenmemle sonuçlanmayacak bir anlaşma yapmalıydık. İçgüdülerimi görmezden gelmiştim ve şimdi bunun bedelini birkaç günde bir bir sevkiyat kaybederek ödüyorduk. Ancak, zoraki anlaşma ve birlikte geçirdiğimiz günler içinde birbirimizi bulduk.

Bu yüzden karım olarak kalacaktı.

Beş yıl önce Jack amcam emekli olduğundan beri, Callahan imparatorluğunun Lyonsların sürekli sevkiyat el koymaları nedeniyle çökmemesi için hesaplı hamleler yaptım. Geçen yıl Omertà ile ittifak kurmak - kız kardeşim ve kayınbiraderime yardım etmek için olsa da - bunlardan biriydi. Ashfordlar, Kian Cortes ve Sendikanın liderleriyle çalışmak da bir diğerydi.

Raven'ın benim dikkatimden kaçmayı başardığına çok şaşırdım. Tüm yeraltı dünyasının dikkatinden. Tabii ki, hiçbiri onu veya evliliğimizi bilmiyordu ve ben de onun öldüğünü düşündüğüm için onu aramıyordum.

Ama artık onun hayatta olduğunu bildiğim için, ona karşı bir kozum olmuştu ve bunu acımasızca kullanacaktım.

Şimdi, Paris'teki penthouse dairemdeki ofisimde oturmuş, Kingston'ın bana verdiği raporu elimde tutarken, sonunda onu bulmuştum.

"Bundan emin misin?" Kingston'a sordum, ancak ifadesinden anladığım kadarıyla o da emindi. Sonuçta, geçen bir ay boyunca Raven hakkında her şeyi araştırmıştı. "Kanıtın var mı?"

"Evet ve evet."

Tyran, omzumun üzerinden belgeyi okurken ısıklık çaldı. Ona hayatımla güvenmesem, onu öldürmek zorunda kalırdım.

Kingston ofisimin köşesindeki küçük bara gidip kendine bir içki hazırladı, sonra masaya geri dönüp bana bir bardak viski uzattı. Kafamı salladım, o da bardağı önümdeki bardak altlığına koydu ve kendi içkisini bir dikişte içti.

Dosyayı okudum ve karım ile arkadaşlarının paçayı kurtardığı bir cinayetin ayrıntılarını keşfettim.

"Angelo Leone'yi öldürdüklerine inanamıyorum," diye mırıldandı Tyran.

"Ben de," diye tısladım. Onun üzerinde bir koz elde etmek istiyordum, ama bu... bu çok patlayıcı bir durumdu.

"Senin istediğin buydu, değil mi?" dedi Kingston. "Bir koz istemiştin ve onu elde ettin. Ek kanıtı ihtiyacın olursa diye sana video görüntülerini de gönderiyorum."

Telefonum bip sesi çıkardı ve mesajı açtım. Grenli görüntülerde Raven ve arkadaşları bir cesedi parçalayıp apartmandan kaçırıyorlardı. Ama bu sıradan bir ceset değildi. Dante ve Amon'un babası, yaşlı Leone'nin cesedi.

Siktir!

"Bu... iğrenç." Tyran öğürerek yuttu ve sordu, "Ama zekice. Nasıl paçayı kurtardıklarını merak ediyorum."

"Görünüşe göre, Konstantin kardeşlerden biri, Isla'nın kardeşleri, tüm izleri silmiş, ama bir şekilde apartman gözetleme sistemini unutmuşlar," dedi Kingston ciddi bir ifadeyle. "Şu anda bu görüntüleri elinde bulunduran tek kişi sensin. Ben kendi veritabanım da dahil olmak üzere tüm veritabanlarından sildim."

Tyran boğazını temizledi. "Sanırım daireyi gözetleten, ölen Konstantin kardeşlerden Maxim'di, değil mi? Illias böyle acemi bir hata yapmazdı."

Kingston başını salladı. "Kimse dairedaki bu gözetleme sisteminden haberdar değildi ve Maxim'in ölümünden sonra da çalışmaya devam etti."

Illias Konstantin'in ya da yeraltı dünyasındaki diğer suçluların bunu öğrenmemiş olması gerçekten bir mucizeydi. Kingston'ı işe almak kesinlikle doğru bir karardı ve ona büyük bir borcum vardı.

"Sana ne kadar borçluyum?"

Bu noktada detaylar pek önemli değildi. Sadece kimsenin bunu görmemesini sağlamalıydık, sonra da bunu Raven'ı bana geri getirmek için kullanabilirdim.

Sessizlik uzadı ve Kingston sonunda cevap verdi: "Bu işten ben sorumluyum." Kaşları düştü. "Neden?"

Omuz silkti. "Bununla bağlantılı olmak istemiyorum ve o hasta piçi tanıdığım kadarıyla, bunu hak ettiğinden eminim."

O yanılmıyordu; Leone ailesinin reisi zalim bir adamdı ve Omertà'nın tüm üyeleri, oğulları onun yerini aldığında rahat bir nefes almıştı. On yıllar önce günahlarının bedelini ödemesi gerekirdi. Bu bilgiyi Raven'ı şantaj etmek için kullanmak neredeyse yanlış geliyordu. Neredeyse.

Şu anda vicdanımın keyfimi kaçırmamasına gerek yoktu.

"Başka biri karın hakkında bilgi toplamaya çalışırsa, muhtemelen parçaları birleştirecek, Aiden. Evini düzene sokmak isteyebilirsin. Ya da dünyanın onun öldüğünü düşünmeye devam etmesine izin ver. Lanet olsun, böyle arkadaşları ve bağlantıları varken görünmez kalmayı başarması inanılmaz."

O haklıydı.

Yıllar boyunca bu kızlar hakkında bir şekilde haberler duymuştum, ama Raven'ın adı hiç geçmemişti. Phoenix ve Reina Romero, Tomaso Romero'nun kızlarıydı ve pratikte Omertà'nın kızları olarak yetiştirilmişlerdi. Athena Kosta, Yunan mafya üyesi Lykos Costello ile dolaylı bir bağı vardı. Bir de Bratva Pakhan'ın kardeşi Illias Konstantin'in kız kardeşi Isla vardı.

Ve sonra karım vardı.

"Onu koruyacağım," diye hırıltılı bir sesle söyledim, bu sözü kendime olduğu kadar başkalarına da vermiştim. Onu mahvetmek ve yeniden düzeltmek benim görevimdi. Onu korumak da benim görevimdi.

Bugün onu gözetlemeye başlayan Kyran'a bir mesaj gönderdim.

Ben: Onu gözünün önünden ayırma. Yakında onu almaya geleceğim.

Kyran: Zamanı gelmişti. Onu ve kız arkadaşlarını bakmak gözlerimi oyup çıkarmak istememe neden oluyor.

Tyran yanımda kıkırdadı, parmakları ekranın üzerinde uçuyordu.

Tyran: Sızlanmayı kes.

Kyran: Lanet olası palyaçolar gibi giyinip Reina Romero'nun nişan partisine gidiyorlar.

"Kahretsin, biz de orada olmalıyız," diye mırıldandım, ama orası olmak istediğim son yerdi. Ama Raven de orada olacaktı ve onu kaçırmak için mükemmel bir fırsat olabilirdi.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Tyran. Meraklı bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

"Bir planım var," dedim.

Kingston başını salladı. "Sen planını paylaşmadan önce ben çıkacağım."

Tyran hüzünlü bir nefes verdi. "Keşke o seçeneğim olsaydı, ama o benim kardeşim ve ailemizin reisi olduğu için..."

Kardeşim tamamen kayıtsız bir şekilde konuştu, neredeyse sıkılmış gibi görünüyordu. Ya da belki gergindi. Bazen bunu anlamak zordu.

"İyi şanslar, Aiden." Kingston kapıdan çıkarken başımı salladım.

"Bu planı sindirmek için bir içki daha içmem gerekecek gibi hissediyorum," diye mırıldandı Tyran, Kingston'ın bana doldurduğu içkiyi alıp, bir dikişte içtikten sonra sandalyeye çöktü.

Bakışlarım, Paris silüetinin uzandığı pencereye kayd. Bu noktadan, Notre-Dame'ın çan kulelerinin çatıların üzerinde ciddiyetle yükseldiğini ve onların ötesinde, Seine Nehri'nin bu zamansız, neredeyse kutsal şehirde sonsuz yolunu izlediğini görebiliyordum.

Yine de, yapmak üzere olduğum şeyin, ne kadar zayıf olursa olsun, bu şehirde bir iz bırakacağına dair rahatsız edici bir hisse kapıldım.

Başımı çevirip kardeşimin gözlerine baktım. "Bu bilgiyi kullanıp onu benimle kalmaya zorlayacağım."

Tyran rahat bir nefes aldı. "O kadar da kötü değil. En azından onu öldürmeyeceksin."

"Neden öyle bir şey yapayım ki? O benim karım ve onu çocuklarımin annesi yapacağım."

Gözlerinde şaşkınlık belirdi. "Vay canına, hızlı ilerliyorsun. Yargılamıyorum, sadece bu kadar zamandır öldüğünü sanmana izin verdiği için onu cezalandırmayı planlamamana şaşırdım."

Acımasızca gülümsedim. "Oh, ona bedelini ödeteceğim."

O da elbette keyif alırdı, ama ben daha çok keyif alırdım.

OTUZ RAVEN

Aiden'ı son gördüğüm geceden bu yana bir ay, tam olarak altı hafta geçmişti. Beni penthouse'una götürdüğü ve ona bekaretimi verdiğim, ya da belki de o aldığım gece, neredeyse gerçek gibi gelmemiştir. Geciken adet dönemimden kaynaklanan endişem olmasaydı, bunun bir rüya olduğuna kendimi kolayca ikna edebilirdim.

Doğrusu, beni yalnız bıraktığına şaşırıyordum, ama içten içe, hikayemizin bitmediğini biliyordum çünkü en beklenmedik yerlerde kardeşlerini görüyordum ve bir iki kez Aiden'ı bile gördüğüme yemin ederdim.

Anlayamadığım şey, neden bana alan ve zaman tanıdıyordu.

Şimdi, Isla ve ailesi Reina'nın nişan partisinden sonra beni ve Athena'yı daireye bırakmıştı ve ben sessizliğe ihtiyaç duyarak doğruca yatak odama yöneldim.

Ayaklarım giydiğim topuklu ayakkabılardan ağrıyordu ve açıkçası gözlerim de öyle. Kızlarla birlikte, her türlü parlak ve rahatsız edici renkteki kıyafetleri giyerek onun evlilik düzenlemesine karşı isyan etmeye çalışmıştık. Tabii ki işe yaramadı ve palyaço gibi görünmüştük.

Reina'nın nişanlısının ısrarı, ona duyduğum sempatiyle göğsümü sıkıştırdı. Ama bu sempati hızla içime döndü, kendi kocamı düşündüm — öldüğümü düşünerek geride bıraktığım adamı.

Sadece bu düşünce bile endişemi doruğa çıkardı. Kızgındı, bunu hissedebiliyordum ve bu her neyse... bu, bana ödetme şekliydi.

Bu bir işkence miydi? Yoksa adını koyamadığım daha karanlık bir şey mi? Şimdi onunla ne yapmam gerekiyordu?

İğrenç, istenmeyen -en azından ben kendime öyle söylüyordum- görüntüler zihnimi doldururken, omurgamdan bir titreme geçti.

"Topla kendini, Raven," diye mırıldandım ve topuklu ayakkabılarımı çıkardım. Yatak odamın etrafında dolaşmaya başladığımda, ayakkabılarım yere sönük bir sesle çarptı.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum, ama beş gündür erteliyordum, bedenimin her şeyi kendi kendine düzelterek umarak ve dua ederek. Beş gün boyunca bahaneler uydurdum.

Stresin, heyecanın, gerçeğin dışında her şeyin suçlusu olarak gördüm. Kocam ve ben.

Lanet olsun Aiden.

Kontrolümü kaybetmeme neden olduğu için onu lanetliyorum.

Onu, o muhteşem orgazmları ve korunmasız seksi lanet olsun.

Nasıl bu kadar aptal olup korunmayı untabildim? Yine de, göğsümdeki sıkı çekişi veya midemde kıvranan hafif mide bulantısını görmezden gelemedim.

Kendimi vazgeçirmeden önce hızlıca banyoya doğru yöneldim. Sert tavan ışığı vızıldayarak fayanslara keskin açılar çiziyordu. Aynadaki yansımam solgun ve kararsız bir şekilde bana bakıyordu.

Lavabonun altındaki ilk yardım çantasını karıştırdım ve kızlarla birlikte stokladığımız ince kutuyu buldum. Başlangıçta şaka olarak başlamıştı, ama birkaç ayda bir yeniden stoklanması gerekiyordu. Artık, "sorma" durumu haline gelmişti.

Kutuyu açarken midem düğümlendi, buruşuk talimatları açtım ve sanki kaderimi belirleyecek bir yasal belgeymiş gibi her satırı okumaya zorladım kendimi.

"Tamam," diye mırıldandım, adımları harfiyen uygularken, sakın kalmaya çalışmama rağmen ellerim titriyordu.

Bir dakika sonra, çubuğun kapağını kapatarak içindeki gerçeği sakladım ve yatak odasına geri döndüm. Testi, atmayı düşündüğüm eski bir tuvalet çantasına attım.

"Beş dakika," diye fısıldadım sessiz odada, sanki beni kişisel olarak ihanet etmiş gibi o şeye dik dik bakarak. "Beş dakika içinde ne kadar aptal olduğumu göreceğiz, Raven."

Endişeli adımlarla yürümeye devam ettim, çıplak ayaklarım döşeme tahtalarına fısıldıyordu. Kalbim sessiz odada çok yüksek sesle çarpıyordu. Derin nefesler alarak odaklanmaya çalıştım, ama pek işe yaramadı.

Olumlu düşün. Hayır, olumsuz düşün. Keskin bir kahkaha attım. "Tamam. Olumsuz. Kesinlikle olumsuz."

Bekaretimi kaybettiğim gece hamile kalma ihtimalim ne kadardı?

Bir dakika geçti. Dört dakika kaldı.

Dakikalar uzadı, çok fazla bilinmeyenle doluydu.

Belki de kaçmalıyım. İçgüdülerim Aiden'in bir şeyler çevirdiğini söylüyordu ve daha da kötüsü, libidomun da buna ortak olabileceğinden korkuyordum. Ve bu kesinlikle kabul edilemezdi.

Çeşitli felaket senaryoları üzerinde düşünürken, hafif bir gürültü duydum. Donakaldım, dinledim ve başımı hafifçe salladım. *Şimdi de paranoyak mı oldun, Raven?*

Ama sonra sesi tekrar duydum.

Ses pencereden geliyordu. Akıllı bir insan ters yönde koşardı, ama ben aptal gibi pencereye doğru yürüdüm, kalbim göğsümde çarpıyordu. Orada durup Fransız kapısında beliren gölgenin silüetini izledim.

Kaçmak için hızla döndüm, ama çok geçti. Cam kapılar gürültüyle açıldı, duvara çarptı ve bir el belimi sıktı.

Nefesim kesildi, boğazımdan bir çığlık yükseldi.

"Bunu tavsiye etmem," diye mırıldandı Aiden.

"Ne yapıyorsun?" diye soluk soluğa sordum, sesim çatallanmıştı. "Benim olanı geri alıyorum."

Donakaldım, onu hayalarına tekmeleme içgüdümü görmezden geldim.

Aiden beni yavaşça döndürdü, bakışları sabit ve belimi sıkıca tutuyordu.

Patlamadan hemen önce birlikte geçirdiğimiz o son tatlı gece gözlerimin önüne geldi, bir dizi hayal edilemez olay yüzünden kaybedilen onca "olabilirdi" ve "sonsuz kadar mutlu"lar.

Annemin ölümü beni çok etkiledi ve son beş yılımı sürekli arkamı kollayarak geçirmek kolay olmadı. Evet, en yakın arkadaşlarımla birlikte birçok pervasız ve aptalca olay yaşadık. Ama zihnimin bir köşesinde, hayaletlerden kaçmaya çalıştığım korkusu hala vardı.

Annemin ölümünün bıraktığı boşluk açılmak üzereydi. Baskı, ciğerlerimdeki oksijeni sıkıştırarak beni boğmak üzereydi. Kaygı boğazımı sıkıştırdı ve onu, içimi kemiren acı ve dehşetin yaşadığı ruhumun karanlık bir köşesine itmek zorunda kaldım.

"Ben senin değilim," dedim, kulaklarım adrenaline çınılıyordu. "Hiçbir zaman senin olmadım."

Aiden'ın dudakları acımasız bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Evlilik cüzdanımız aksini söylüyor."

"Beni seninle evlenmeye zorladın," diye tısladım. "Sen... benim için çok yaşlıydın. Aslında, şu anda neredeyse bir ihtiyarsın. Ortak hiçbir yanımız yok. Biz birbirimiz için yaratılmadık."

"Bak, sana katılmıyorum, çünkü vücudun bana kaderimizde birbirimize ait olduğumuzdan daha fazlası olduğunu söylüyor."

"Sen hayal görüyorsun."

"Ne dersen de. Her halükarda, sen benimsin."

Sıcak nefesi yüzüme çarptı ve bacaklarım titremeye başladı.

Bu sadece beni kızdırdı.

"Yapışkan olma, Aiden," dedim. "Hiç hoş değil."

Çenesi sıkıldı, dişlerini gıcırdatma sesi gerginliği bozdu. "Ben yapışkan değilim. Sadece seni evime kilitleyip yatağa bağlamak istiyorum, çünkü seni en son yalnız başına bir yere bıraktığımda, beş yıl boyunca ortadan kayboldun."

Sesindeki kırılmanlık ve yüzüne kazınmış ihanet karşısında içim sızladı. Ama bu ne cüret? Beni ihanet eden oydu. Sevdiği birini kaybetmemişti. Oysa ben, sahip olduğum tek ailemi kaybetmiştim.

Aiden elini cebine soktu ve telefonunu çıkardı. Şifresini girdi, sonra ekranı bana gösterdi. Bir video oynatıldı, kız arkadaşlarım ve ben Angelo Leone'nin cesedinin yanında, onu parçalayıp daireden dışarı çıkarıyorduk.

"Nasıl..." Ne diyeceğimi bilemedim ve onun dairemizden böyle bir şeyi nasıl ele geçirdiğini anlayamadım.

Telefonunu cebine koydu. "Benimle gel, o zaman endişelenmene gerek kalmaz."

"Bunu kimseye gösteremezsin," diye fısıldadım. Angelo Leone'yi benim öldürdüğümü mü düşünüyordu, yoksa başka görüntüler de var mıydı ve Reina olduğunu biliyor muydu? Tanrım, bunu Amon veya Dante Leone'ye gösterirse... Ne olacağını düşünmeye cesaret edemedim. "Aiden, bana söz ver, bu görüntüleri başka kimseye göstermeyeceksin."

Beni dikkatle inceledi, gözleri sabit ve soğuktu. "Bu görüntüye sahip olan tek kişi benim ve benimle gelersen bu böyle kalacak."

OTUZ BİR AIDEN

Raven akıllıydı ve benimle gelmekten başka seçeneği olmadığını biliyordu. Onu zorladığım için suçluluk duymalı mıyım? Belki, ama duymuyordum. Hiç de bile.

"Sen ve ben, *mo cuishle*," diye ekledim kendini beğenmiş bir şekilde. "Özgürlüğün tadını çıkardın, ama şimdi eve dönüyoruz."

Omuzları çöktü ve yutkunduğunda boğazındaki narin derinin titrediğini gördüm. "Evimiz nerede?"

"New York, ama önce... balayımızı yapacağız."

Çenesi sıkıldı ve gözleri kısıldı. "Lanet olası balayı istemiyorum."

"Yine de balayına çıkacağız. Senin de dediğin gibi, ben yaşlıyım ve artık bana bir varis vermenin zamanı geldi."

Yüzünde bir anlık tedirginlik belirdi, sonra ifadesiz bir maske takındı.

"Tanrım, bir insan nasıl bu kadar çekici ve aynı zamanda bu kadar deli olabilir?" diye mırıldandı.

Garip bir şekilde memnun olarak gülümsedim. En azından beni çekici buluyordu. Bu, devam etmek için bir sebepti. Belki onu unutulmaz bir şekilde becerirsem, tüm yeteneklerime sahip olduğuma onu ikna edebilirim.

"Bu daireden ayrılacağız," dedim ve elimi uzattım. "İsteksizce değil, hevesle geleceksin ve söz veriyorum, kimse o videoyu görmeyecek. Bana karşı gelmeye kalkarsan..."

Elimi itip kakmasından anladığım kadarıyla, ne demek istediğimi çok iyi anlamıştı.

"Çıkmadan önce en azından tuvalete gidebilir miyim?" diye tersledi.

Gözlerimi kısarak onu şüpheyle inceledim. Tuvaletten yeni çıkmıştı.

"Hayır," dedim sonunda, onun parmaklarımın arasından kayıp gitme riskini göze alamazdım. "*Tuvaletten* yeni çıktığına göre, benim evime varana kadar bekleyebileceğinden eminim."

Bana öfkeyle baktı ve "Bunu pişman olacaksın, Aiden" diye tısladı.

Sonra başını dik tutarak yanımdan geçti. Gülümsedim ve yatak odasından çıkarken adımlarını takip ettim. Giydiği çirkin elbiseye rağmen, gözlerim onun güzel kalçalarının kıvrımlarında takıldı. Giysilerinin, özellikle bel ve kalçalarının kıvrımlarını sarma şeklini hayranlıkla izlememek imkansızdı.

Bu benim sikimi titretmişti ve onu sikmek için sabırsızlanıyordum. Onu her türlü şekilde sikip, dilim ve sikimle onu yoracak, sonra da benim ona takıntılı olduğum kadar onun da bana takıntılı olana kadar inlemelerini dinleyecektim.

Onu kazanmak için birçok yöntem bulurdum, hepsi de son derece müstehcen yöntemlerdi.

Neyse ki kimseye rastlamadık ve binanın önüne park ettiğim SUV'uma ulaştığımızda kardeşlerim araçtan indi.

"Sonunda," Tyran homurdandı. " orada ne yapıyordunuz? Muhtemelen hayatındaki seçimlerini ve kötü kararlarını düşünüyordur."

"Muhtemelen hızlı bir seks yaptılar," diye Kyran, Raven'a kapıyı açıp bir beyefendi gibi elini uzatarak zekice bir cevap verdi.

"Ha ha... komik," diye mırıldandı Raven, ona sert bir bakış atarak.

"Sürücü koltuğuna o t u r , " diye emrettim, Raven içeri girmeden önce elini itip kapıyı kapattım.

Sonra arka koltuğun kapısını açtım ve Raven'a binmesini işaret ettim.

"Gerçekten mi?" Bana öfkeli bir bakış attı, sonra koltuğa kaydı. Onun arkasından gittim ve onun olabildiğince uzağa kaymasını izledim.

benden mümkün olan her şeyi yaptım. Sanki tekrar tekrar déjà vu yaşıyordum ve bunun, benden alacağı son şey olacağına yemin ettim.

Bizi daireme bıraktıklarında, kardeşlerimi Raven'ın dairesine geri gönderip tüm eşyalarını toplamalarını söyledim ve çalıştığı galeriye de uğrayıp resim malzemelerini almalarını istedim. Onun tutkusunun önünde engel olmak istemiyordum, ama oraya geri dönmesine izin vermem mümkün değildi.

Altı hafta önce birlikte geçirdiğimiz geceden beri, burada onun için bir stüdyo hazırlamıştım. Hâlâ New York'taki penthouse'umda bir stüdyosu vardı. Patlamadan sonra tamamlanmıştı, ama onu başka bir şeye dönüştürmeye gönlüm el vermedi. Ve şimdi bunu yapmadığım için mutluydum.

Onlar ayrılır ayrılmaz, karımı kollarıma aldım. "Ne yapıyorsun?" diye bağırdı, elini göğsüme koyarak. "Yatak odası," diye dişlerimi sıkarak söyledim.

Aramızda yanan bu ateşli yoğunluğu doyurmak istiyordum. Benim altımda parçalanırken dudaklarından adımı tekrar tekrar duymak istiyordum. Ya da üstümde, umurumda değildi.

Tek bildiğim, hızla bir girdap içinde olduğum ve onun da benimle birlikte bu girdapta olmasını istediğimdi. Lanet olsun, onun sevgisini istiyordum çünkü bu işte tek başıma kalmak istemiyordum. Kendimi onun içine o kadar derine gömecektim ki, beni terk etmek bir daha aklımdan bile geçmeyecekti.

Onu nazikçe yatağa yatırdım, göğsümde şiddetli duygular kıvrılıyordu, gözleri ise bana kilitlenmişti. Ellerim her yerine dokunmak için kaşınıyordu.

Dayanamayıp, parmak uçlarımla ince boynunu okşadım ve başımı eğip, nabzının attığı yere bir öpücük kondurdum.

Derin bir nefes alıp, kadınsı kokusunu ciğerlerime çektim, o sırada vücudu titremeye başladı. Ama hareketsiz yatıyordu.

Ağzımı kulağına sürttüm, dişlerim boğazının yanını sıyırdı.

"Seni becereceğim," diye karanlık bir sesle fısıldadım. "Ve seni tekrar tekrar orgazm olana kadar becereceğim. Sen yalvarana kadar durmayacağım."

Titredi, sessizlikte düşük inlemesi kulakları sağır ediyordu. Tanrım, çıkardığı sesler beni öldürecekti.

"Asla yalvarmayacağım."

Kıkırdadım. "Göreceğiz."

Hızlı bir hareketle, iğrenç elbisesini yırttım ve onu sadece külotuyla bıraktım. Elim vücudunda aşağı kayd, çıplak göğsünü avuçladı ve o yataktan kalktı. Vücudunun görüntüsü görülmeye değirdi.

Yumuşak karnından aşağı doğru yoluma devam ettim ve külotunu çıkardım. Madonna'nın resmedilmeye hazır bir tablo gibi çıplak bir şekilde yataкта uzanıyordu. Onu çıplak resmetmeye cesaret eden herhangi bir sanatçıyı öldürürdüm, ne yazık ki.

"Bu am benim," diye fısıldadım boynuna, parmaklarımı ıslak kıvrımlarının arasında gezdirerek. "Vücudun benim."

Parmaklarımı onun sıcak amının içinde kıvırdım ve başı yastığa çarptı.

"Senin benim için parçalanmanı izlemek istiyorum," diye mırıldandım, parmaklarımı onun içine sokup çıkarırken şişmiş klitorisini ovuşturdum.

"Unutma," diye inledi, dudaklarını yalayarak, "Ben sadece sen... bana şantaj yaptığın için buradayım."

Onun sözlerini görmezden geldim, ağzına odaklandım. Dolgun dudaklarının benim sikimi sarmalamasını istedim, ama onun muhteşem göğüslerine karşı koyamadım. Ayrıca, onu çığlık attırıp rahatlamak için yalvarmak niyetindeydim.

Ağzımı vücuduna doğru indirerek, gergin bir meme ucunu ağızıma aldım ve emmeye başladım, sertleşmiş meme ucunu dişlerimle okşadım. İnemeleri odada yankılandı.

"Sadece benim için orgazm olacaksın," emrettim. "Vücudun benimdir, istediğim gibi kullanırım."

Tatlı amcığı parmaklarımın etrafında sıkılaşıarak açgözlülükle titredi ve cildi kıpkırmızı oldu. Soluk teninde yayılan kızarıklığı büyülenmişçesine izledim.

"Aiden," diye nefes nefese, çarşafı sıkıca tuttu. "Ben... Sen..."

Sesinde bir arzu tonu vardı ve içimdeki piç kurusu bundan zevk aldı. Üçüncü parmağımı da ekledim, dar duvarlarını benim sikimi alabilecek şekilde genişlettim.

Ama önce, benim için parçalanmasını istedim.

"Beni bekledin mi?" Soru birdenbire çıktı ve kapüşonlu, şehvetli gözleri benimkilerle kilitlendi. "Bu yüzden mi hala bakireydin?"

Kahretsin, onun evet demesini o kadar çok istiyordum ki, daha da kötüsü, son beş yıldır beni hayal ettiğini söylemesini umuyordum.

Ama demedi.

Bunun yerine, bacaklarını genişçe açarken alt karnı yukarı doğru kıvrıldı ve bana heyecanla ıslanan uyluklarını gösterdi.

"Karım," diye homurdandım, parmaklarımı içeri ve dışarı sokarak. Nefesi gittikçe hızlandı, hareketleri parmaklarımın ritmine uyum sağlarken sarsıntılı hale geldi. "Benim için kırılacaksın ve sonra durmam için yalvarana kadar seni sikeceğim."

Bu işe yaradı. Dudakları O şeklinde açıldı, vücudu gerildi ve çığlık attı. Orgazm dalgaları vücudunu sararken boynunu geriye doğru uzattı ve tatlı dudaklarından kesik kesik çığlıklar döküldü, dudaklarında sadece benim adım vardı. Parmaklarımı dışarı çıkardım ve onları temizlerken gözlerine baktım. Dudaklarında küçük bir titreme oldu ve gözlerinde şehvet parladı.

Ayağa kalktım ve kıyafetlerimi çıkarmaya başladım, o da "Daha yavaş" diye fısıldadı. Kaşlarımı sorgulayıcı bir şekilde kaldırdım. "Soyunacaksan, benim de zevk alabileceğim şekilde yap."

Dudaklarım kendini beğenmiş, memnun bir gülümsemeye dönüştü. Onu şantajla buraya getirdiğim için burada olduğum iddiası suya düştü. Ancak, bunu şimdi belirtmek aptallık olurdu. Bunun yerine, isteğini yerine getirdim ve tişörtümü, sonra kot pantolonumu yavaşça çıkardım, hatta her bir çorabımı bile sinir bozucu derecede yavaşça çıkardım.

Ama o açgözlü bakışlarla beni izlerken, dudağını ısırırken, durmamın imkanı yoktu.

Çıplak kaldıktan sonra, vücudunu yukarı doğru hareket ettirdim.

"Bacaklarını aç" diye emrettim, ağrıyan ve sızan sikimi okşarken. O tereddüt etmeden itaat etti. "Şimdi parmaklarını kullan ve o güzel pembe amını aç, kadının ne kadar ıslak olduğunu göster bana."

Dudaklarından yumuşak bir inilti çıktı, boynundan göğsüne kadar kızardı. Parmakları titreyerek talimatlarımı yerine getirdi ve karımın bana bu kadar açık, bu kadar hazır olduğunu görmekten daha tahrik edici bir şey yoktu.

"Ne kadar iyi bir eşsin," diye övdüm, gözlerim onun şişmiş, parıldayan amına dikilmişti. Ellerimi kalçalarına koyup onu kendime doğru çektim. Sanki direnemiymiş gibi kalçalarını kaldırdı.

"Benim açgözlü kadınım," diye mırıldandım.

Sikimi yumrukladım, onu kaygan amına yönlendirdim ve sadece ucunu onun sıcak girişine ittim. Onun sıcaklığı beni inlettirdi. Henüz çok az girmiştim ama tüm kontrolümü kaybetmeye hazırdım.

"Lütfen, Aiden," diye hıçkırdı, nefes nefese. "Sana ihtiyacım var."

"Seni sertçe sikmeliyim," diye dişlerimi sıkarak söyledim, sıkı amına girip onu sonuna kadar doldururken kendimi tutma gücüm azalıyordu. Sonra geri çekildim ve ucunu onun sıkı girişine bastırarak bıraktım.

"Aman Tanrım," diye inledi, başını yastıklara vurarak kalçalarını yataktan kaldırdı. "Ver bana. Sertçe."

Daha önceki tüm kibirim buharlaşmış, geriye sadece vahşi bir özlem ve kontrolsüz bir arzu kalmıştı. Parmaklarım onun derisine gömüldü ve onu sert bir hamlede deldim. Onun sıcaklığı ve ıslaklığı beni sardığında neredeyse aklımı kaçıracaktım. İkimiz de yoğun bir zevkle haykırdık.

"Seni kim sikiyor?" Bir sonraki hamlem daha sertti.

"S-sen!"

"Adımı söyle," diye sertçe emrettim. "Kim?"

"Aiden," diye inledi.

Dilimi dişlerinin arasından zorla soktum, aynı anda hem ağzını hem de amını sikiyordum. İçimdeki canavar onu sertçe ele geçirmemi istiyordu, böylece beni terk etme arzusunun hiçbir izi kalmayacaktı.

Onu tekrar tekrar sertçe sikerek, vücudunu yatağa bastırdım.

"Aiden... *Aiden...* *Aiden!*" diye bağırdı, inlemeleri her darbemle uyumluydu.

"Ah, siktir!"

"Evet... evet... evet... Sakın durma," diye bağırdı, arzuyla aklını kaçırmış bir halde.

Beni ona karşı çılgınca bir arzuya sürükledi. Sırtı kavis yaptı ve bacaklarını bana doladı. Tüm vücudu altımda titreyene kadar daha da derine girdim ve bir sonraki hamlemlle

onu derinlemesine içime aldığımda. Bu yeterli değildi. Onu ne kadar sert sikersem sikeyim, asla yeterli olmayacaktı. Ağzımı boynuna yapıştırdım ve dişlerimi yumuşak teninde gezdirdim.

Bu sefer, tüm dünya onun benim olduğunu bilecekti çünkü onun her santimini işaretleyecektim.

Raven Callahan tamamen benimdi. Onu düşüncesizce becerirken, bir hayvan gibi onu sahiplenirken kalçalarını sımsıkı tuttum.

"Aiden," diye inledi. "Oh... Tanrım... Ben..."

"Benim için boşal!" diye bağırdım, ağzımı ondan ayırarak.

O, benim adımı haykırarak, içini parçalayan orgazmın gücüyle çırpınıp titredi.

O benim etrafımda parçalanırken, ben onun sıkı vajinasına giriyordum, alnım alnına bastırılmıştı, kendi orgazmım beni boşluğa sürüklüyordu, orada bizden başka hiçbir şey yoktu. Karım ve ben.

Hiç olmadığı kadar sert boşaldım, onun içine fışkırarak onu tohumumla doldurdum.

Tanıdık olmayan bir huzur beni sardı, hazırlıksız yakaladı ve ben yanıma onu da alarak yuvarlandım. Nefesi ağırdı ve biz birbirimize sarılıp kaldık, kalplerimiz deli gibi atıyordu. Onun vücudu yumuşak ve esnekti, ben de nazıkçe içinden çıktım.

Sevgiyle boynunu ısırırken, göğsü inip kalkıyordu ve kendimi sertleşirken hissedebiliyordum.

"Yine mi?" diye sordu şaşkınlıkla, yüzünü boynuma gömerek. "Yaşlı erkeklerin dayanıklılıklarını kaybettiklerini sanıyordum."

Kıkırdadım, o tırnaklarını saçlarımin ve kafa derimin üzerinde gezdirirken inledim. "Bunun bedelini ödeyeceksin."

Penisim sertleşmişti, ona olan susuzluğum bastırılamazdı. Beş yıldır onu hayal ettiğim, onun yasını tuttuğum ve şimdi... onun burada olduğu gerçeği olmalıydı. Çok canlı ve kendini bana teslim etmeye çok hazırды.

"Onu yapmadan önce, duş alabilir miyim?" diye mırıldandı, gözleri kapalı, doymuş bir ifadeyle.

Bir parçam, benim kokumu alması için duş almasını yasaklamak istiyordu. Tanrım, kendimi kaybediyordum.

"Harika fikir," dedim hemen. "Birlikte duş alalım."

Hafifçe kayarak, ayağa kalkmadan önce ipeksi krem rengi çarşafı etrafına sardığını izleyerek güldüm.

Bana sert bir bakış attı. "Ne komik?"

"Seni çıplak gördüm, Raven. Benden vücudunu saklamana gerek yok ."

Gözlerini devirdi. "Sen imkansızsın."

Oda içinde dolaşarak, baş belası kocası ve cilt bakımına olan ihtiyacı hakkında mırıldanıyordu.

ve cilt bakımına ihtiyacı olduğunu mırıldanarak odada dolaştı.

"Kardeşlerin eşyalarımı getirmesi ne kadar sürer?" diye sordu, yeşil gözleri arzuyla kararan bir şekilde etrafında dönerek. Gözleri vücudumda dolaşırken ben hareketsiz kaldım. Raven ahlaksız bir kadındı ve ben bundan çok memnundum.

"Akıllıysalar, bu gece geri gelmezler," dedim. "Aksi takdirde, onları öldürmek zorunda kalırım, çünkü senden henüz doymadım."

"Belki de istediğimi yapıp *seninle* kötü fantezilerimi gerçekleştiririm," diye karşılık verdi, kızarak.

Karımın bana olan açlığı yüzünden sarsıldığını görmekten büyük keyif aldım. Ne yazık ki, kötü niyetli davranışlarına devam etmek yerine, banyoya doğru yürüdü.

Göz açıp kapayıncaya kadar yataktan kalkıp onun arkasına geçtim.

"Aiden," diye inledi, sırtı hala bana dönüktü. "Bir kızın mahremiyeti olamaz mı?"

"Bir kız olabilir. Karım olamaz," diye homurdandım, bileğini tutup bana dönmesini sağladım.

"Peki," diye tısladı. "O zaman duş almamı izle, seni ucube."

Onun bileğini tutan elim gevşedi ve diğer elini, göğsüne bastırdığı çarşafı tutan elini tuttum ve parmaklarını çarşaftan ayırdım, çarşafın vücudundan kayıp karo zemine düşmesini izledim.

Onu tekrar becerecektim.

"Aiden, yapamazsın..."

Dudaklarımı dudaklarına bastırarak onu susturdum ve kalçalarını avuçladım. Bacaklarını bana doladı ve duşa doğru yürüdüm. Hareket sensörü duşu çalıştırdı ve oda sıcaklığındaki su üzerimize damlamaya başladı.

Dillerimiz birbirine dolandı, her şeyi tüketen bir ihtiyaç. Onu fayanslara doğru iterek, başını geriye doğru eğip bana daha iyi erişim sağlarken, dudaklarımı boynuna doğru kaydırđım.

Onun boyun eğme gösterisi karşısında penisim zonkladı.

Yumuşak tenini ısırdım, bir elim hala kıcını destekliyordu. Dürtüyle, diğer boş elimi ağzına götürdüm, parmağım dolgun dudaklarını okşadı. Sanki içgüdüsel olarak, dudakları açıldı ve ağzı parmağımı kapattı, dili parmağımın ucunda kaydı.

"Dizlerinin üzerine çök." Sert bir emir ağzımdan çıktı ve o öfkelenmek yerine karo zemine kaydı. Lanet olsun, bu beni ne kadar memnun etti.

"Beni memnun ediyorsun, karıcığım," diye övdüm onu, o da bana hayranlıkla bakarken, gözleri şehvetle parıldıyordu. "O dudaklarını benim sikime sar."

"Ağzımı sikmek mi istiyorsun, efendim?" diye fısıldadı, teni yeniden kızardı. Bu çok tahrik ediciydi. Küfürlü konuştuğum sürece karımın bütün gün onu sikmeme izin vereceğı sonucuna varmışım.

"Evet, istiyorum. Artık konuşma," diye hırıltılı bir sesle söyledim. "Sikimi istediğın gibi al."

"Evet, efendim." Dudaklarım hafifçe kıvrıldı. Son sözü söylemek zorundaydı, değil mi? Ama onu cezalandıramadan, eli penisimin tabanını kavradı ve dokunuşuyla penisim seğırdi.

Beni sıcak ağzının derinliklerine aldı ve boğazının arkasına kaydırırken, yumuşak eliyle penisimi yukarı aşağı pompalarken içimden bir inilti çıktı. Gözlerimi ondan ayıramadım, her saniyesini böyle ezberledim: penisimi yalayıp emirken başını ileri geri sallıyordu.

Diğer seferki gibi, uzun süre dayanabileceğimi sanmıyordum.

Elimi ensesine doladım ve parmaklarımı saçlarına sokup yumrukladım. Nazikçe çektim, emdiği sırada gözlerinin bana bakmasını sağladım.

Penisim ağzından kaydı ve gözleri yukarı kalktı, karanlık bakışlarında tereddüt vardı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu, yüzünü saklayarak sırtıma su damlaları düşerken.

"Hayır, her şey mükemmel," diye mırıldandım. "Ağzın çok iyi hissettiriyor."

Elleri uyluklarıma geldi ve ben de sikimi tekrar ağzına soktum. Dili ucunda dönüyordu ve ben kalçalarımı öne doğru ittim.

"Evet, aynen böyle. Ne kadar iyi bir eşsin," diye övdüm.

O da zevk alıyormuş gibi hafif bir *mmmm* sesi çıkardı ve bu benim için daha da iyi oldu. Başını sallama hızı yavaşladı ve ben uzandım, parmaklarım ipeksi siyah saçlarına dolandı.

"Durma. Ben söylemeden sakın durma."

Gözleri bana kilitlendi ve inlemeleri omurgamdan yukarı doğru titreşimler gönderdi.

"Aynen öyle, *mo cuishle*," diye hırıltılı bir sesle söyledim. "Siktir... Aynen öyle. Beni tamamen al."

Dilinin üzerine ve boğazına boşalmadan önce sikimi ağzından çıkarmak istedim. Aslında tam da yapmak istediğim şey buydu, spermimi onun her yerine sürmek istiyordum.

Ama Raven, sikimin dudaklarından kaymasına izin vermedi, boğazına boşalana kadar daha sert emdi, yaladı. Onun yutmakta zorlandığını izledim ve sonra dili dudaklarının üzerinde dolaşarak her damlayı aldı.

Onu ayağa kaldırdım ve dudaklarımı dudaklarına bastırarak kendimi tattım.

"Güzel ağzını sikmemi sevdin mi?" "Evet, efendim."

"Ağzın cennet gibi. Tekrar yapmak için sabırsızlanıyorum..."

O inledi, basıyordu bacaklarını bacaklarını birbirine ve bana yaslandı.

"Bunu isterim," diye fısıldadı.

Ve sonra onu tekrar tekrar siktim. Ufukta güneş doğarken, bana bir mola vermemi yalvardı.

OTUZ İKİ KUZGUN

Aiden'in sıcaklığını hissederek uyandım, vücudum ona yaslanmış, yüzüm göğsüne gömülmüştü, yanaklarımın altında onun düzenli kalp atışları hissediliyordu. Ona yapışmış tanıdık deri kokusu, topraksı ve rahatlatıcıydı, ben de ciğerlerimi doldurmak için daha da ona sokuldum.

Yumuşak sabah ışığında, yüz hatları savunmasızdı ve on yıl daha genç görünüyordu. Genellikle yüz hatlarını buruşturan sert çizgiler kaybolmuş, yerini kalbimi biraz acıtan nadir bir sükunet almıştı.

Bir an için hareketsiz kaldım, onu bu haliyle hafızama kazımaya çalıştım. Ya da belki de hayatımın o patlamayla sonsuza dek değişmeden önceki halini hatırlamaya çalıştım.

Son beş yıldır kaçtığım hayaletleri tekrar görmek istemediğimden, onu uyandırmamaya dikkat ederek kendimi santim santim hareket etmeye zorladım. Bu sefer kaçmak yoktu, arkadaşlarımın hayatını tehlikeye atmadan olmazdı.

Vücudumu çarşafların altından çıkardım. Yatak, sessizlikte yüksek sesle gıcırdadı ama ben durmadım. Onun attığı gömleği ve külotumu almak için uzanırken ayaklarım soğuk zemine sürtündü.

Giyindikten sonra yatak odasından çıktım ve iki tanıdık yüzle karşılaştım.

"Günaydın, yenge," dedi Tyran, bu saatte çok fazla memnun olan bir gülümsemeyle.

Gözlerimdeki uykuyu silerek iç geçirdim. "Siz ikiniz öylece orada mı duruyorsunuz? Bu gerçekten ürkütücü."

İkizler kıkırdamadı. Koridorda yan yana durup beni izliyorlardı. Tişörtümü dizlerime kadar indirdim ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordum. "Az önce döndük," diye cevapladı Kyran.

Tamam, sanırım bu bir artıydı. Hareket etmediklerinde, sinirli bir nefes verdim. "Peki, burada koridorda öylece duracak mıyız, ne yapacağız?"

İkizler birbirlerine baktılar, sonra kıkırdadılar.

"Bu kadar huysuz olduğuna bakılırsa, pek uyumamış olmalısın," dedi Tyran kaşlarını kaldırarak.

Gözlerimi devirdim. "Siz ikiniz tuhaf davranmayı mı çalışıyorsunuz, yoksa bu size doğal mı geliyor?"

Onları elimden geldiğince görmezden gelerek, utançtan yanaklarım kızararak, yanlarından geçip oturma odasına doğru yöneldim. Kaçmak, ya da en azından nefes alabileceğim bir alan bulmak için can atıyordum.

Ama kemerden geçtiğim anda donakaldım.

Yüksek tavanlı ve ışıltılı avizeli büyük oturma odası tamamen değişmişti. Konfeti, cilalı zeminde küçük yıldızlar gibi parıldayarak ışığı yakalıyordu. Odanın ortasında, bembeyaz keten örtülü yuvarlak bir masa duruyordu ve masanın ortasında nefes kesici bir kırmızı gül aranjmanı vardı. Sarmaşık, vazoyu nazikçe sararak, sanki çiçekleri nazikçe kucaklıyor gibi yukarı doğru kıvrılıyordu.

Havada yumuşak bir müzik dolaşıyordu — klasik müzik ya da ona yakın bir şey — ve odayı beklemediğim bir sıcaklıkla dolduruyordu.

Gözlerimi kırıştırdım ve tereddütle bir adım attım.

"Bu... bu da ne?" diye fısıldadım, gözlerimi kocaman açarak her şeyi içime çekmeye çalıştım. Kyran omuz silkti. "Kocana sor."

"O uyuyor, o yüzden sana soruyorum," diye fısıldadım, gözlerimi o manzaradan ayıramadan.

"Aiden sana sürpriz yapmak istedi," dedi Tyran, ses tonu alışılmadık bir şekilde sıcak.

"Sanırım o buna 'yeni bir başlangıç' diyordu," diye mırıldandı Kyran, kollarını kavuşturarak. "Ama sen benim karım olsaydın, yeni bir başlangıç olmazdı. Seni boğardım."

"Kyran," diye bağırdı Tyran, kardeşine keskin bir bakış atarak.

"Ne?" diye karşılık verdi Kyran, masumiyet taklidi yaparak ellerini kaldırdı. "Yasal olarak, o zaten öldü."

Gözlerimi ona dikerek baktım. "Adi herif."

"Kesinlikle öyleyim," dedi hiç duraksamadan, yüzü sertleşerek. "Senin ölümünün" —son kelimeyi parmaklarıyla tırnak işareti yaparak— "onu parçaladığını görmedin. Kendini suçladı, kendini yarı ölüme içti ve her gün kendini tehlikeli durumlara attı."

"Ve unutmayalım," diye ekledi Tyran sessizce, "senin ortadan kaybolmanla ailelerimiz arasında çıkan savaşı."

İtiraz etmek için ağzımı açtım, ama Tyran elini kaldırdı.

"Bize kendini savunmana gerek yok," dedi çabucak. "Aiden yeni bir başlangıç yapmak istiyor ve biz de onun kararını destekliyoruz, ama şunu açıkça belirtelim: kardeşimize bir daha zarar verirsen, bizimle uğraşmak zorunda kalırsın."

Yutkundum, suçluluk ve belki de kardeşlerine olan sevgi ve sadakatlerine duyduğum hayranlık göğsümü doldurdu.

"O benden daha iyi bir adam," diye mırıldandı Kyran, gözlerini kaçırarak. "Ama peki. Yeni bir başlangıç ve eskisinden daha iyi bir başlangıç."

İki adama da baktım, sözler boğazımda takıldı. Bunda "daha iyi" olan hiçbir şey yoktu ve bunun geçen seferkinden daha kötü sonuçlanacağından korkuyordum.

Ama bu sözleri kendime sakladım, topuklarımı döndürdüm, oturma odasına girdim ve kendimi kanepeye attım. Yastıklar altımda çöktü, ama üzerimdeki ağırlığı hafifletmedi.

OTUZ ÜÇ AIDEN

Uyandım, karımın yumuşak vücudunun yokluğunda kalbim göğsümde çarpıyordu.

Bir an için, korku boğazımı o kadar sıkı kavradı ki, zar zor yutkunabildim. Ama sonra sesler duyulmaya başladı. Tyran'ın düşük sesli gürültüsünü, Kyran'ın alaycı sesini ve Raven'in yumuşak kahkahasını duydum. Bir nefes aldım ve yüzümü ovuşturdum.

Oda karımın ve seksin kokusuyla doluydu. Gömleğim yoktu, ama Raven'in elbisesi yerde buruşuk bir yığın halinde duruyordu ve kot pantolonum striptizimden sonra sandalyenin üzerine atılmıştı.

Kot pantolonumu giyip oturma odasına çıktım.

Raven'dan önce uyanmalıydım, ilk göz açışında sürprizi görmesini sağlamalıydım. O uyuduktan sonra, oturma odasını ve yemek odasını onun hoşuna gideceğini düşündüğüm şekilde düzenlemiştim. Dekorasyon konusunda pek iyi değildim, ama YouTube'daki eğitim videolarını izleyerek denedim ve iyi bir iş çıkardığımı düşündüm.

Önemli olan niyetti ve bu, hiç yapmadığımız düğün kahvaltısı kutlaması olacaktı. İlk seferinde yapmam gereken bir şeydi.

Çok geç değildi, buna inanmak zorundaydım. Kızların hoşlandığı romantik şeyleri okumuştum, işte buradaydık.

Oturma odasının eşiğinden geçerek manzarayı içime çektim.

Avize, karımın üzerine sıcak bir hale oluşturunuyordu, o hareket ettikçe ayaklarının altında konfeti çıtırdıyordu. Yuvarlak masada oturuyordu, parmakları gül yapraklarını okşarken, beş yıl önce olduğu gibi gülümsüyordu: yumuşak, utangaç, ısıt ısıt.

Bu manzara nefesimi kesti. Bunun sebebi kardeşlerim olduğu gerçeğı ise aklımı kaçırdı. Onu nasıl böyle gülümsetmeye cüret ederler? Bütün gece uyanık kalan bendim, onlar değil.

Onlar aptallar gibi etrafında dolanıyorlardı. Kyran, hem eğlenen hem de sinirlenen birinin ifadesini takınmıştı. Ya da belki de eğlendiğı için sinirlenmişti. Tyran'ın ifadesi daha ölçülüydü, ama gözlerinde eğlence parıldıyordu.

Raven'ın gözleri benimkilerle buluştu ve iri iri açıldı, fildişi teninde bir kızarıklık belirdi. Kahretsin, bu gidişle yatak odasında çok fazla zaman geçirecektik ve benim için sorun olmasa da, konuşup bazı şeyleri netleştirmemiz gerekiyordu.

Kardeşlerime hor gören bir bakış attım — ve belki biraz da kıskançlık. Doğal olarak, beni görmezden geldiler.

"Siz ikiniz," dedim, sesim alçak ve sert. "Umarım uslu durmuşsunuzdur."

"Oh, öyle davrandık," dedi Kyran. Ona güvenmek istemiyordum, ama Raven pek üzgün görünmüyordu, bu yüzden bu seferlik görmezden gelmeye karar verdim.

Tyran kollarını kavuşturdu. "Sen uyumaya karar verdiğın için, biz de karına eşlik ettik."

"Ne tür bir damat düğün kahvaltısında uyur ki?" diye sordu Kyran. "Bana sorarsan, pek iyi bir damat değil."

Kardeşlerimi görmezden gelerek, son birkaç adımı attım ve onun gülümsemesini korumaktan başka bir şey düşünmeden, onu sandalyeden kaldırıp kucağıma oturtum.

Şaşkınlıkla ciyaktı. "Ne yapıyorsun?" "Karımı kucağıma alıyorum," diye karşılık verdim.

"Kardeşlerin burada," diye itiraz etti, yüzündeki kızarıklık vazodaki güllerle aynı renkteydi.

"Eğer bu onları rahatsız ediyorsa, gitsinler." Parmaklarım sırtının alt kısmını buldu ve gömleğimin kumaşını bükerek oynadı. Saçları gül ve yağmur gibi kokuyordu, beş yıldır beni rahatsız eden bir koku. "Her zaman benim gömleklerimi giymelisin."

Kyran alaycı bir ses çıkardı. "Ugh. Bizi rahat bırak."

Tyran gözlerini devirdi ama gülümsemesi samimiydi. "Bunu mahvetme. Aiden bunu unutmayacak ve intikamın acı olduğunu biliyorsun."

Raven başını kaldırıp beni inceledi. "Bütün bunlar... Çok fazla."

"Öyle değil," dedim, başparmağımla omurgasının tabanında tembel bir daire çizerek. "Çoktan geç kalındı."

Suçluluk ve başka bir duygu yüzünde bir anlık parladı, ama ortaya çıktığı kadar çabuk kayboldu. Bu hoşuma gitmedi, ama ikimizin konuşacak çok şeyi olduğunu - beş yıllık birikimi - doğruladı.

Kyran alaycı bir şekilde bir kez alkışladı. "Aww. Artık hepimiz kusabilir miyiz?" Tyran adım attı ve alkışladı beni omzuma destek için sıktılar.

"Onu boş ver. Son yirmi dört saattir düğün dekorasyonundan başka bir şey konuşmadı."

"Doğru değil," diye itiraz etti Kyran. "Her neyse, tartışılacak daha önemli bir konu var."

Kaşlarım havaya kalktı. "Mesela?"

Gözleri Raven'a odaklandı. "Dairenin durumu."

Raven gerginleşti, sırtı dikleşti. "Ne demek istiyorsun?"

Ben çıktığımda her şey yolundaydı."

Kyran omuz silkti. "Sanki bir kasırga geçip gitmiş gibi görünüyordu." Raven'ın gözleri kardeşlerime dikildi. "Arkadaşlarımı gördünüz mü?" Tyran başını salladı. "Daire boştu."

"Aman Tanrım, ya onlara bir şey olduysa?" Raven, arkadaşları için açıkça endişelenerek dışarı koştu. Gözleri kardeşlerimle benim arasında gidip geldi. "Gidip bakabilir miyiz?"

"Eminim iyilerdir," diye düşündüm ve telefonuma uzanarak Kingston'a mesaj yazmaya başladım. "Arkadaşlarını kontrol edeceğim."

"Eminim iyilerdir," dedi Tyran. "Hiçbir yerde kan izi yoktu."

Raven'ın gözleri benimkilere çevrildi ve Angelo Leone'yi düşündüğünü anladım. Kızlar yaptıklarının izlerini silmek konusunda oldukça başarılıydılar.

Telefonum bip sesi çıkardı ve onu açıp mesajı okudum.

"Bütün kızlar hayatta ve iyiler," dedim ona, belirsiz bir şekilde. Reina'nın kaçırıldığını, Phoenix'in ortadan kaybolduğunu ve Athena'nın görünüşe göre Manuel Marchetti ile birlikte olduğunu ona söylememin imkanı yoktu

Marchetti ile birlikte olduğu gerçeğini ona söylemem mümkün değildi, bunun gönüllü olup olmadığı tartışmaya açık olsa da.

"Tamam, bu konuyu hallettiğimize göre, biz gidiyoruz," dedi Kyran. "Karınla yeterince vakit geçirdik, Aiden. Artık ikiniz kendi sorunlarınızı çözebilirsiniz. Sanırım bunun için bize ihtiyacınız yok."

"Doğru tahmin ettin," diye kuru bir şekilde cevap verdim.

Konfeti, onlar dönüp giderken botlarının altında çıtırdadı, ikisi de bize veda etmek için bir bakış bile atmadı.

Karımı ve bana sarılmış halini, ihtiyatlı ifadesini izledim. Küçük avuç içleri göğsüme bastırılmıştı, kalbimin düzenli atışları yeniden onun kalp atışlarıyla uyum sağlamayı öğreniyordu.

Ve tüm bu süre boyunca, onun aklından neler geçtiğini merak etmekten kendimi alamadım. Sessizce bir sonraki hamlesini mi planlıyordu, yoksa bu evliliği sessizce sorguluyor muydu?

OTUZ DÖRT RAVEN

Çok fazla şey çok hızlı geliyordu.

Hala dairemde duran, okunmamış hamilelik testi. Arkadaşlarım ortadan kaybolmuştu, ya da belki de ben kaybolmuştum, karar veremiyordum. Düşüncelerim hızla akıyordu ve ben yetismeye çalışıyordum. Nefes almak ve tüm bu olanların içinde nerede durduğumu anlamak için sakin bir ana ihtiyacım vardı.

Ortak geçmişimizin ağırlığı üzerimde büyük bir yük oluşturuyordu ve ne kadar silkelemeye çalışsam da anneme verdiğim sözü unutamıyordum. Ama sonra dün gece oldu. İçimdeki büyük bir direnç ortadan kalkmıştı, ya da daha doğrusu sikilmişti.

Bundan sonra ne yapacağımı bilmiyordum.

Kuralların geçerli olmadığı ve duyguların ön planda olduğu alternatif bir evrene düşmüş gibi hissediyordum.

"Şimdi ne olacak?" diye fısıldadım.

Onun kafasında daha fazlası olduğunu anlayabiliyordum. "Düğün kahvaltımız ve balayımız var."

Gözlerimi kırdım. "O tren çoktan kaçmadı mı sence?"

Sanki gökyüzünün mavi olduğunu söylemiş gibi omuz silkti. "Asla geç değildir ve gemiyi ben yönetiyorum. Bunu iyi niyetimin bir göstergesi olarak kabul et. Yeni bir başlangıç."

Asla geç değildir mi? Yeni bir başlangıç mı? Delirmiş olmalı.

"Aiden, bana şantaj yaptın ve beni buraya zorla getirdin. Yine. Bunda yeni bir şey yok."

"Ne yaparsak o olur," diye ısrar etti. "Geçmişe bakmaya devam edip içinde kaybolabiliriz. Ya da ileriye bakmayı seçebiliriz."

"Geçmiş i unutmak için ikimizi de çok fazla yük altında tutan şeyler var," dedim sessizce.

O başını salladı.

"Sanmıyorum. İkimiz de sadık kaldık. Sen, beni bir daha asla göremeyeceğini düşünerek, ben de senin öldüğünü düşünerek. Başlangıcımız zorluydu, hatta belki zorla yapılmış tı, ama elimizden gelenin en iyisini yaptık. Öyle değil mi?"

"Belki," diye belirsiz bir cevap verdim, annemin ölümünden ve onu öldüren patlamadan bir türlü kurtulamamış tım. Her şey, acımasız babamı bize getiren Callahan'larla başlamış ve bitmiş ti. Bunun affedilip unutulabilecek bir şey olduğunu düşünmüyordum, ama aptal kalbim *onu* affetmek istiyordu. *Onu* geri almak istiyordu.

Zihnim bunu kavramaya çalışıyordu, ama ne kadar çok düşünürsem, o kadar çok çelişkiler içinde boğuluyormuş um gibi hissediyordum. Aramızdaki ilişki son bulduğ unda annemi kaybetmiş tım, bunu nasıl kabul edebilirdim ki? Bir de arkadaşlarımı ve beni tehdit ettiğ i gerçeğ i vardı. Evet, bu yeni bir başlangıç gibi değil, eskisinin tekrarı gibi geliyordu.

Onun kucağında dönerek yüzünü görebilecek şekilde oturdum.

"Aiden..." Daha fazla kaos yaratmadan ne söyleyeceğ imi bilemeden sözlerim kesildi. Beni istediğ i yöne ittiğ i için onu suçlamak istemedim.

"Bunu daha önce de yaşadık. Bu dansı yaptık ve iş e yaramadı. Sence de biz sadece..."

Vücudu altımda gerginleşince donakaldım, enerjisindeki değ iş im o kadar ani oldu ki, aramızda ölümcül bir akım varmış gibi hissettim.

"Sakın 'bitir' deme, Raven," diye homurdandı, sesi alçak ve tehlikeliydi, bakışlarındaki yoğunluk kanımı dondurdu. Gözlerindeki uyarıdan ş üphe yoktu. "Yemin ederim, ondan sonra olacaklardan sorumlu olmayacağ ım."

Sözleri havada asılı kaldı, ama beni tedirgin eden sadece sesi değ ildi. Ses tonundaki sertlik, kalbimin atış ını hızlandıran ve vücudumu yakıp kavuran karanlık bir şeyin kenarıydı.

Ve lanet olsun, onun az önce söylediğim şeyi unutmasını sağlayacak tek şeye geri döndüm.

Reddedilmeye hazır olarak dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırdım, ama asıl beni şaşırtan olan, bundan sonra olanlardı.

Aiden sanki ölmek üzereymiş gibi beni öptü ve onu hayatta tutabilecek tek şey benmişim gibi. Kollarımı boynuna doladım ama o hemen kontrolü ele aldı.

Öpücüğü derinleştirdi, dilimi yavaşça diline kaydırmam için beni ikna etti ve vücudum onun karşısında eridi.

Beli etrafındaki kolunu sıkılaştırarak beni kendine çekti ve ne kadar sert olduğunu hissettim. Penisinin ne kadar iyi hissettirdiğinin hatırası beni açgözlü yaptı. Ya da belki deli. Çünkü... onun beni sikmesini *istedim*.

Uyluklarına oturdum ve o da karşılık olarak inledi, alt dudağımı ısırdı, uzun vücudum onun geniş, kaslı vücuduna uyum sağladı.

Aiden her yerinden sert bir adamdı ve güçlü, geniş elleri bana büyük zevk verebilirken, aynı zamanda öldürebileceğini de biliyordum. Beni öldürmek isteyecek noktaya gelebilir miydi? Bunu öğrenmek istemiyordum.

Bu, şiddet dolu bir ortamda büyümüş şiddet dolu bir adamdı ve ben onun merhametine kalmıştım.

Aiden endişemi hissetmiş olmalıydı, çünkü başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi kavradı ve başımı eğdi, böylece öpücüğümüz şehvetli, romantik ve belki de duygusal bir hale geldi.

Dikkatlice hareket ettim, bacaklarımı ona doladım ve üzerine oturdum, kendimi tamamen açarak onun ereksiyonuna doğru ittim.

Sanki yavaşça baştan çıkarmaya çalışıyor, bunu bir sonraki seviyeye taşıyor gibi hissettim, ki bu saçma bir düşünceydi çünkü ben onun karısıydım. Yine de, bu çaba beni etkiliyor, duvarlarımı aşıyor ve zihnimin derinliklerinde bir uyarı zili çalışıyordu.

Kollarını tuttum ve tırnaklarımı pazılarına geçirdim. Belki cezalandırmak için, belki de iz bırakmak için.

Aiden gömleğimi yırtarak çıkardı ve dudakları boynumdan aşağı doğru kaydı. "Hey," diye zayıf bir şekilde itiraz ettim.

"O benim," diye homurdandı, başını daha da eğerek göğüslerime uzandı. "Başka birçok tane var."

Ağzının dokunduğu her yerde cildim yanıyordu. Ellerimi yukarı kaldırdım, parmaklarımı kalın saçlarında gezdirdim, dudakları göğüslerimin kıvrımlarını okşarken.

"Beni sikmeni istiyorum," diye hırıltılı bir sesle söyledim. Akıllıca mıydı? Muhtemelen hayır. Sorunlarımızı çözecek miydi? Yine hayır. Ama o anda umurumda değildi.

Sadece onun söndürebileceği bir ihtiyaçla titriyordum ve bugün, durumu tersine çevirmeye karar verdim.

"Kocamın sikini içimde istiyorum," diye inledim.

Doğru şeyi söylemiş olmalıyım, çünkü Aiden sırıttı. "Karımı memnun etmekten mutluluk duyarım."

Beni ayağa kaldırdı, sonra külotumu bacaklarımdan aşağı çekerek çıplak ayaklarımın etrafında bir yığın oluşturdu. Onlardan çıkıp, tekmelerek uzaklaştırdım. Ama sonra Aiden beni şaşırttı. Beni sandalyeye oturturken kendisi dizlerinin üzerine çöktü.

Bir bacağımı omzuna attı ve kıvrımlarımı koklayarak derin bir nefes aldı.

"Benim için sırlıslık olmuştun." "Hepsi senin için," diye mırıldandım.

Onun sıcak dili zaten hassas olan klitorisimi yaladığında nefesim kesildi, sonra klitorisimi tekrar yalarken iki parmağını içime soktu.

"Oh tanrım... Aiden," diye inledim, sesim hıçkırığa dönüştü. Onun sertliğini ve parmaklarıyla beni gerip içime girmesini seviyordum.

Parmaklarını içeri ve dışarı pompalarken, dili klitorisimde yıldızlar görmemi sağlayan desenler çiziyordu. Omurgamda gerginlik oluştu ve bacaklarım titredi, zevk her an patlamak üzereydi.

Parmaklarını kıvrarak beni çığlık attıracak doğru açığı bulduğunda görüşüm bulanıklaştı. Kendimi doruğa doğru hızla ilerlerken hissettiğimde saçlarını tuttum.

Ama tam doruğa ulaşmak üzereyken, parmaklarını ve ağzını benden çekti.

"Hayır," diye sızlandım. "Çok yakındım."

Karanlık bir gülümsemeye, "Sen benim sikimle boşalacaksın," dedi.

Pantolonunu açtı ve kalın, sert penisini görünce ağzım sulandı. Beni kucakladı ve tekrar üzerine oturmam için pozisyonumu ayarladı

Tek bir sert hamlede içime girdi. "Şimdi,
karıcığım, adımı haykır."
Ve Tanrı yardımcım olsun, yaptım.

OTUZ BEŞ AIDEN

Raven kanepede uyuyordu, yastıklara kıvrılmış, yine benim gömleklerimden birini giymişti ve lanet olsun, buna bayıldım. Doğru gelmişti, sanki onun bana ait olduğunu söylemeden kabul etmiş gibi.

Onu bir battaniyeyle örttüm, sonra karşısındaki sandalyeye oturdum, yavaş ve derin nefeslerini dinledim, kolları sanki kalkanıymış gibi kendini sarıyordu.

Gözlerimi ondan ayıramıyordum, sabahın geç saatlerinin ışığı onun tenini kaplıyordu.

Karım.

Buradaydı, benim evimde ve benim korumam altındaydı, huzur içinde uyuyordu ve onu asla bırakmayacaktım.

Beş yıl önce neden kaçtığıyla başlayarak, konuşmamız gereken birçok şey olduğunu biliyordum.

Raven daha önce seks yapmaya başlayarak dikkatimi dağıttı ve ben ona direnecek kadar güçlü değildim. Sanki beni nasıl çekeceğini, ağzını ağzıma bastıracağını, parmaklarını saçlarıma dolayacağını tam olarak biliyormuş gibiydi, sanki o da benim ona duyduğum kadar bana duyduğu kadar çaresizmiş gibi. Sanki bana ihtiyacı varmış gibi. Belki de vardı, ama benim sorularımın hiçbirine cevap verecek şekilde değil.

Telefonum mutfak tezgahında titredi, ekranı yanıp sönüyordu. Onu rahatsız etmeden önce hızlıca susturdum.

O hiç kıpırdamadı bile.

Ona bir kez daha baktım ve balkona çıktım. Sonbahar havası cildimi ısıırıyordu, keskin ve sert, uzaktaki baca dumanının hafif kokusu ve düşen yaprakların nemli hışırtısı vardı.

"Beni şimdiden özledin mi?" dedim, sesim alçaktı.

"Keşke," diye cevapladı Tyran, her zamanki gibi kuru bir şekilde. "Aslında sana bir şey söylemek istiyordum. Raven'ın odasında gördüğüm bir şey."

Hareketsiz kaldım, elim korkuluğu sıkıca kavradı. "Neymiş?"

"Kyran'ın gözünden kaçmış, ki bu başlı başına bir mucize. Ama ben gördüm." Sessizliği uzatmak için yeterince uzun bir ara verdi ve midem burkuldu. "Hamilelik testi," dedi. "Pozitif."

Tek bir kelimeyle, tüm dünyam durdu. Kulaklarımda bir dua gibi yankılandı. *Pozitif*.

Korkuluğa yaslandım, nefesim kesildi, konuşamadım.

"Beni duydun mu?" diye dikkatlice sordu.

"Evet," diye mırıldandım.

Bunun Raven'a ait olduğundan emin miydi? Sonuçta, o dairede beş kız yaşıyordu. Ama kardeşim onu Raven'ın odasında bulunduğunu söylemişti. Başkasının hamilelik testini odasında bulundurmazdı...

Bana söyleyecek miydi? Şimdiye kadar söylememiştir.

Belki tekrar kaçmayı planlıyordur, diye düşündüm, ağaçların ve ötesindeki şehrin bulanık görüntüsüne bakarken.

Kalbim hızla atıyor, avuçları terliyordu. Bir bebek. Sevinç ve umutla doluyordum, ama aynı zamanda dehşet de duyuyordum. Özellikle de o lanet videonun içeriği sızarsa, onun ve bebeğimizin başının belaya gireceğini bildiğim için.

Hayır. Onu, onları kaybetmek söz konusu olamazdı. Benimle kalmanın güvenlik ve koruma anlamına geldiğini ona gösterecektim. Belki bu, onu sonsuza kadar bana bağlayacak bir şey olurdu. Bebeğimiz, evliliğimizi bitirme konusundaki tüm konuşmaları sona erdirecekti. Bebeğimiz onu benim yapacaktı, sadece anlık olarak değil, tamamen, sonsuza kadar.

"Bana haber verdiğin için teşekkürler," dedim kardeşim. "Şimdilik aramızda kalsın, tamam mı?"

"Tabii ki."

Hat kesildi ve videoyu sakladığım sıkıştırılmış dosyayı inceledim, hiç kimse tarafından bir daha bulunmaması için tüm dijital izlerini sildim.

Bu bu benim ilk adım adım sağlamak
ailemin ailemin güvenliğini Soru şuydu: Raven'ın
adımı ne olacaktı?

Sessiz daireye geri döndüm, o hala kanepede uyuyordu, içimde
kopan fırtınadan habersiz.

OTUZ ALTI RAVEN

Gözlerimi açtım ve tavan netleşti — pahalı olmaktan başka bir şey olamayacak kadar karmaşık taç pervazlı, tonozlu beyaz bir kubbe. Aiden'in çatı katında bulunuyordum.

Uzanarak, Fransız pencerelerinden içeri giren kör edici sabah ışığıyla odayı taradım.

Büyükbaba saatine baktım ve nefesim kesildi.

"Tanrım, günün çoğunu uyuyarak geçirmişim," diye fısıldadım, şaşkın bir şekilde. Birden dik bir pozisyona geçtim ve etrafıma öfkeyle bakındım.

"Aiden?" diye seslendim, ayağa kalkarken belimde hafif bir ağrı hissettim. Battaniye üzerimden kayarak yere düştü ve kaşmir bir yığın haline geldi.

"Aiden," diye tekrar denedim, karnım belirsizlikten sıkışmıştı.

Cevap yoktu.

Oturma odasını dolaşarak her köşeyi aradım, sonra mutfığa geçtim. Çalışma odasını, sonra da boş odalardan birini denedim, sonunda Aiden'in yatak odasına vardım.

Ondan hiçbir iz yoktu. Yalnızdım.

Ağırlık beni sardı, ama bunu görmezden gelerek ön kapıya doğru ilerledim, cildimde bir ürperti, muhtemelen endişe hissettim. Aiden'in büyük beden tişörtünün yakasını çektim, deri kokusunda rahatlık buldum. Onun kokusu gibiydi.

Ön kapıya ulaştım ve onu açmaya çalıştım ama dirençle karşılaştım.

Bir konsol masası fark ettim ve çekmeceleri ve üstündeki sepeti karıştırdım, ama anahtar hiçbir yerde yoktu.

Beni dışarıdan kilitlemiş olmalıydı.

Adi herif.

Biraz volta attım, yanağımın içini ısırarak.

Böyle olmamalıydı. Kulağıma fısıldamış, bana dokunmuş, hatta beni terk etmek için büyük bir jest bile yapmıştı. Ne oluyordu böyle?

Bir yanımda minnettar olmam gerektiğini haykırıyordu, ama diğer yanımda biraz... hayal kırıklığına uğramıştı. Tanrım, benim neyim vardı böyle?

Biraz yalnız kalmak, kafamı boşaltmak için tam da ihtiyacım olan şey olabilirdi.

Daireme dönmenin bir yolunu bulmalıyım.

Kalarak annemin son isteğini ihanet edemezdim. Bu, ona ve anısına borçlu olduğum en az şeydi. Benim için *her şeyini* feda etmişti. Her şeyi mahvetmiştim. Annem birçok açıdan benden hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Duvarlar üzerime çöküyor, yüzleşmeye hazır olmadığım olasılıklara baskı yapıyor gibi hissediyordum: hamilelik testi.

Hâlâ dairemde duruyordu, okunmamış ve sessizce bekliyordu... ama herhangi bir çığlıktan daha yüksek sesle. Midem endişe ve korkuya yakın bir duygu ile kıvrıldı. Buna hazır değildim. Hayatımın enkazına bir çocuk getirmek için hazır değildim. Masum birinin bu kaosa doğması hak etmiyordu. Annem ve ben bunun neden kötü bir fikir olduğunun mükemmel bir örneği idi.

Sonra, kafamdaki o acımasız küçük ses fısıldadı: "*O zaman neden dün gece korunmadın?*"

Geri çekildim.

Cevabım yoktu.

Belki bir parçam pervasız davranmıştı. Belki bir parçam tehlikeli ve rahatlatıcı bir şeye tutunmuştu. Kocam. Belki onun gücü ve kuvveti bir şekilde beni sonuçlardan koruyabilirdi. O babamdan daha iyi bir adamdı.

Kahretsin, Őimdi kafam karıŐmıŐtı, suçluluk, korku ve adını koymaya korktuĐum bir Őeyin karıŐık bir dűĐuműyle boĐulmuŐtum.

Zihnim bir kasırga gibi dűnűp dururken, titrek ellerimle karnımı sıktım. Zaten hamile olma ihtimalim neredeyse sıfırdı. Őyle olmak zorundaydı. Ele almam gereken daha bűyűk sorunlar vardı, yani en yakın arkadaŐlarımın ve benim Angelo Leone'nin ۆlűműne doĐrudan karıŐtıĐımızda dair kanıtlar.

"ArkadaŐlarımınla birlikte Angelo Leone'yi parŐaladıĐımız video ortaya őkarsa, tűm korumaya ihtiyacımız olacak," diye mırıldandım, ancak o videonun asla ortaya őkıkmaması iŐin elimden gelen her Őeyi yapacaktım. Dűnya yaptığımızı ۆĐrenmemeliydi. Bir plana ihtiyacım vardı, ama hangi yolu seŐersem seŐeyim, birinin zarar gűreceĐinden endiŐeleniyordum.

Dosya bulup silmemi saĐlayacak bir dizűstű bilgisayar veya masaűstű bilgisayar bulmak umuduyla ofisine geri dűndűm. Kűtű bir plandı, ama elimden gelen tek Őey buydu.

Bűyűk maun masaya yaklaŐtım ve őkekmeceleri karıŐtırmaya baŐladım, ama bir Őey bulamadım. Masanın arkasındaki raflarda deri ciltli kitaplar diziliydi, ama őkűĐu dekoratif klasik kitaplar gibi gűrűnűyordu.

Buradan nereye gideceĐimi bilemeden dururken, bir zil sesi beni irkitti. GűrűnűŐe gűre Aiden telefonumu Őarj etmiŐ.

Sesi takip ederek mutfak tezgahında buldum.

Ekranda Athena'nın adı yanıp sűndű ve ben hemen cevap verdim. "Neredesin sen?" diye baĐırdı, selamlaŐmayı atlayarak.

Tezgahın kenarına yaslanıp Őakaklarımı ovuşturdum.

"Asıl soru, dűn gece sen neredeydin?" diye karŐılık verdim. "Ve Phoenix nerede?"

Bir duraklama oldu ve kűtű haber bekleyerek midem dűĐűmlendi.

"KaÇtı," dedi Athena sonunda. "Ne?"

Neden?"

"Sanırım Reina'yı aramaya gitti. Amon onu kaÇırdı."

Nefesim kesildi.

"Tanrım." Bu lanet olası gangsterler her zaman kaŐırmaya baŐvuruyorlardı. Her Őeyin őkűlűmeye baŐladıĐını hissettim. ArkadaŐ grubumuz, akıl saĐlıĐımız, tűm lanet dűnyamız.

Ama Athena'nın sesi beni geri getirdi. "Dün gece neredeydin?"

Kahretsin. Ona verecek bir cevabım yoktu. Sorularından kaçınmam gerekecekti. "Nereye gittin?" diye sordum, gözlerimi kısarak pencereye baktım. "Ve daire neden bu kadar dağınıktı?"

"Orada değilsin, değil mi?"

"Hayır. Ben..." Tereddüt ettim, gerçeği saklayarak. "Bir arkadaşım da kalıyorum." Bir süre durakladıktan sonra ekledim, "Peki sen neredesin, Athena? İtalyan babanla mı?"

O çapkın bir kız değildi, yani bir erkekle birlikteyse, o sabah ikimizin de utanç yürüyüşünü yaşadığımızda bahsettiği adamla birlikte olacaktı.

"İtalyan bir babadan hamile kaldım," diye patladı.

Donakaldım. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Keşke."

Şoktan ağzım açık kaldı. "Tanrım, Athena. Bu nasıl oldu?"

Cevap vermeden önce içini çekti, "Sanırım cevabı biliyorsun."

Onu yargılamak ya da sorgulamak hakkım yoktu. Sonuçta, kendi hamilelik testim hala bizim çöp toplama dairemizde duruyordu. Lanet olsun, ikimizin de hamile olma ihtimali ne kadardı ki?

Titredim ve bu düşüncüyü kafamdan attım, tıpkı son yirmi dört saattir yaptığım gibi.

"Yani... bebeği doğuracak mısın?" Cevabı tahmin etmeme rağmen yavaşça sordum. "Bebeğin babasıyla evlenecek misin?"

Deri bar taburesine oturdum ve dirseğimi soğuk tezgaha dayadım.

"Dostum, sır saklayan biri için çok fazla soru soruyorsun."

Burun kıvırdım. "Pfft. Senin durumun daha heyecanlı. Balon gibi şişeceksin."

Neyim var benim?

O inledi. "Tanrım, teşekkürler. Desteğin için teşekkürler. Gitmem gitmeliyim."

"Neden?" diye alay ettim. "Çılgın, korunmasız seks mi yapacaksın? Oh, bekle, sen bunu zaten yeterince yaptın."

Böyle sözler kaderi kışkırtıp ters tepmeye mahkumdu. Sonunda balon gibi şişirilirdim. Evet, karma acımasızdı. Ya da belki de vicdan azabım beni mahvediyordu.

"Öyle mi?" diye karşılık verdi, sesi keskinleşmişti. "Dur tahmin edeyim, Aiden Callahan mı?" Donakaldım, göğsümde duygularım çalkalanıyordu ve aniden ağlamak istedim. Arkadaşlarım ve bu acımasız, boktan dünya için. Beni sonsuza dek değiştiren adam için. Ve artık hiçbir şeyin basit olmaması için.

"Dinle, özür dilerim..."

"Beni penthouse'unda kilitli tutuyor," diye patladım. Bu onu etkiledi.

"Ne? Ne dedin?"

Derin bir nefes alıp, bir tutam saçımı kulağımın arkasına ittim.

"Dün gece Aiden'la karşılaştım." Bu masum bir yalandı. Ona, odama girip Angelo Leone'nin cinayetinin suç ortağı olduğumuzu gösteren bir video ile bana şantaj yaptığını söylemek istemedim. Athena bunu İtalyan mafya babasına söylerse, işler sarpa sarardı. Ara sıra beyaz yalanlar söylemek sorun değildi. "Ve şimdi... beni esir tutuyor. Daireyi bilmemin tek nedeni, eşyalarımı almak için birini göndermiş olması."

"Polisi aramamı ister misin?"

"Ne diyeyim? Bu çılgın İrlandalı gangster arkadaşımı kaçırdı, ama bununla ilgili hiçbir kanıt yok mu?" Acı bir kahkaha attım. Bu, yasal olarak onun karısı olduğum gerçeğini bile örtbas etmiyordu. "Ve bir kanıt bulsalar bile, ona asla yaklaşamayacaklar."

Karnım guruldadı ve sessizce inleyerek başımı geriye attım. Şimdi *hem* sinirliydim *hem* de açtım. Her şey çok iyi gidiyordu. Dünyadan kopmuştum. Arkadaşlarım, özgürlüğüm vardı, kariyerim yükselişe geçmişti ve maddi olarak bağımsızdım. Sonra gidip arkadaşlarımın gangster ailelerinin etrafında dolaşarak aptallık ettim. Dikkatsiz oldum ve kendimi yenilmez sanmaya başladım.

Ve şimdi her şey karmaşık ve tehlikeli hale geldi. Her şeyin başladığı noktaya geri dönmüştüm.

"Tanrım, şimdi daha iyi bir anlaşma yaptığımı düşünüyorum," diye mırıldandı Athena.

"Ben de öyle düşünüyorum." Korkarım ki, burnumu çekerek cevap verdim. Bu duygular kontrolden çıkmaya başlamıştı ve ben bunlara alışkın değildim. Genelde, grubumuzda duyarlı olan kişi ben değildim. "Peki, Athena?"

"Evet?"

"En güzel hamile kadın sen olacaksın," dedim yumuşak bir sesle.

"Teşekkürler. Yapabileceğim bir şey var mı?"

Kafamı salladım, sonra onun beni göremediğini hatırladım.

"Hayır. Bu karmaşadan kendim çıkmam gerekecek."

"Emin misin? Belki Manuel'i Aiden'la dövüştürürüm."

Gülerek, videodan bahsetmediğim için içten içe sevindim. Bu *kesinlikle* aralarında bir savaş başlatırdı.

"İkisini birbirlerini öldürsünler. Fena bir plan değil." Aiden'ın öldüğünü düşünmek göğsümü ağrıtıyordu, bu yüzden bu plan berbat bir fikirdi. "Hayır, ben iyiyim," dedim çabucak. "Aiden'la olan bu mesele çoktan çözülmeliydi. Bundan kaçmaya devam edemem."

"Bu sefer ona cehennemi yaşat," dedi Athena, her zamanki gibi destekleyici arkadaşım.

"Oh, kesinlikle yapacağım. Onunla işim bittiğinde, adam bana gitmem için yalvaracak."

Asıl soru, onunla işim bittiğinde ne yapacağımdı, ama semantikle uğraşacak durumda değildim. Arkadaşlarımla kendi sorunları ve endişeleri vardı. Onları benim sorunlarımla yüklemek istemedim.

"Aferin kızıma," diye övdü. Biraz daha sohbet ettikten sonra telefonu kapattık ve sessizlik geri döndü.

Saatlerce tek başıma oturdum, ilk yıldızlar görünmeye başladığında gökyüzünün soluk maviden koyu kobalt mavisine dönüşmesini izledim. O ana kadar her dolabı, her masayı, her çekmeceyi, her dolabı, her şeyi aramıştım ama hiçbir şey bulamamıştım.

Sonra ön kapı açıldı ve ben kalbim çarparak kapıya koştum.

Aiden içeri girdi, kolları tasarımcı alışveriş çantalarıyla doluydu —Givenchy Baby, Kenzo Baby, Chloé Baby, Billieblush—ve neredeyse küçük bir araba büyüklüğünde dev bir peluş ayıcıkla içeri girdi.

"Bunlar da ne böyle?" diye sordum, gözlerimi kırpıştırarak. Athena'nın hamile olduğunu duyup, bebek partisi hediyeleriyle çılgına mı dönmüştü? Bebek partileri hakkında pek bir şey bilmiyordum, ama bu biraz... aşırı görünüyordu.

Aiden bana bariz bir bakış attı. "Bebeğimiz için." Kaşlarım o kadar yukarı kalktı ki, neredeyse saç çizgimle birleşti.

"Pardon, ne?"

"Hamilesin," dedi, sanki bu dünyadaki en sıradan şey gibi.

Ve bir anda, oda yana doğru eğildi.

OTUZ YEDİ AIDEN

Raven bana geniş gözlerle baktı, yüzünde çeşitli duygular belirirken aramızda sessizlik uzadı.

"Hayır," dedi sonunda düz bir sesle. "Bu olamaz... hayır. Hayır, hayır, hayır." Benden çok kendini ikna etmeye çalıştığını hissettim. "Bu kadar çabuk olamaz. Hayır, hayır, hamile değilim."

"Hamilelik testini görmek ister misin?" diye sordum. "Ya da testi tekrar yapabiliriz. Durup üç farklı test aldım."

"Kendi işine bakmayı öğrenmelisin, Aiden," diye tersledi. "Ayrıca, blöf yapıyorsun. Biliyorum."

Oturma odasına girdim ve çantaları kanepeye sertçe bıraktım. Oyuncak ayı, burada istenmiyormuş gibi öne doğru eğildi.

Çenemi sıktım. "Raven. Dairede bıraktığın hamilelik testinin pozitif çıktığını gördüm."

Göz bebekleri büyüdü ve bana bakmaya devam etti.

"Özel eşyalarımı mı karıştırdın?"

"Kardeşim eşyalarını toplarken buldu," dedim sakın bir şekilde. Açıkça şok olmuştu ve benim de sinirlenmeme gerek yoktu.

"Yani, evet, eşyalarımı karıştırdılar mı?"

"Bu casusluk değildi. Onların senin dairenize gidip eşyalarını buraya getirmek için topladıklarını biliyordun. Neden benden

benden sakladın?"

Ağzını açtı ama hiçbir şey çıkmadı. Bir bahane bulmaya çalışırken zihninde çarkların döndüğünü neredeyse duyabiliyordum.

"Raven," diye homurdandım, öfke içimi kemiriyordu.

"Ben görmedim," dedi tiz bir sesle, ellerini saçlarının arasına sokup sanki akıl sağlığını korumak için onları sıkıca tuttu. "Sen odama daldığında yeni almıştım. Sonucu bile görmedim."

"En başta test yaptığını bana söylemeliydin," diye itiraz ettim, mantıksız davrandığımı bilerek.

"Sonuç pozitif miydi?" diye fısıldadı, sanki bu sonucu değiştirebilecekmiş gibi başını sallayarak. "Yanlış pozitif sonuçlar olabilir."

Ona yaklaştım. O iki adım geri çekildi, elleri titriyordu.

"Korunmadık," diye hatırlattım ona, sesim alçaktı, aramızdaki yoğun sessizlikte neredeyse boğuluyordu. "İlk seferinde de, dün gece de."

Gözleri büyüdü, cam gibi ve odaklanmamış, farlara yakalanmış bir geyik gibi. Yüzündeki renk kayboldu, loş ışıkta neredeyse saydam görünüyordu. "Belki de... senin değildir," diye fısıldadı, her kelime dudaklarında titriyordu.

Yavaşça nefes aldım, sesimin titrememesine çalışarak.

"Biz yatmadan önce bakireydin," dedim nazıkçe ama kararlı bir şekilde. "Ve o zamandan beri sana dokunan tek erkek benim."

Kafasını salladı, saçları gözlerine düştü.

"Hayır, hayır, hayır... Olamaz." Elleri titreyerek ağzına gitti. "Bunu istemiyorum." Son kelimedede sesi çatladı, çığ ve kırılgan bir sesle. "Şimdi değil. Böyle değil."

Aramızdaki hava yoğunlaştı — çok ağır, ikimizin de yüzleşmeye hazır olmadığı şeylerle doluydu. Dışarıda bir yerlerde rüzgâr yön değiştirdi, kaçınılmaz bir şeyin fısıltısı gibi pencere camına çarptı.

Kalbim durdu, panik duyularımı kapladı. Önce beni ölü sanmam için terk etti, şimdi de bu mu? Lanet olsun, nasıl bu kadar kalpsiz olabilirdi? Yoksa beni gerçekten bu kadar mı nefret ediyordu...

"Bunu seks yapmadan önce düşünmeliydin." Sesim çok keskin çıktı. Sanki ona tokat atmışım gibi başını geriye attı. "Vay canına."

"Hayır, beni 'vay' diye şaşırtma," diye tersledim. "Korunmasız seks yapmanın sonuçları vardır ve beş yıl önce bile sonunda mirasçı istediğimi biliyordun."

O öfkeleni. "Şu anda ciddi misin?" "Son derece ciddiym," diye bağırdım.

Çenesini sıkı. "Bana seçim şansı vermedin. Beni yataklarına sürükledin resmen!"

Geri adım attım, parmaklarım yanlarımda uyuşmaya başladı. "Anlamadım?"

"Duydun beni. Sen hayatıma girmeden önce her şey yolundaydı," dedi, sesi öfkeden titriyordu. "Ama sen zorla hayatıma girip, hem huzurumu hem de anneme verdiğim sözü mahvettin."

Göğsüm boşaldı. "Yani hepsi benim suçum mu?" "Öyle demedim."

"Öyle ima ettin," diye dişlerimi sıkı. "Ne sözü?"

O irkildi. "Kurban rolünü oynayamazsın, Aiden." "Oh, bunu senin söylemen çok komik."

Sessizlik bıçak gibi aramızı kesti.

"Söz verdiğim için bebek sahibi olamam. Ayrıca, bunun ne kadar kötü sonuçlanabileceğinin canlı kanıtıym."

Sesi kesildi.

Ben durakladım, onun sözleri kafamda yeni yeni yer ediniyordu.

"Tekrar soruyorum, hangi sözün ardından?"

"Boş ver."

"Söyle bana."

"Hayır."

"Söyle!" diye bağırdım.

O irkildi, gözleri çılgınca parladı, ama sonra omuzlarını dikleştirdi ve bana sertçe baktı.

"Anneme verdiğim sözden sonra!" diye patladı. "Patlama senin ve ailen yüzünden oldu. Hepiniz

onu hayatımıza geri getirdiniz. Annem bana hamile kaldığında onu terk etmesinin bir nedeni vardı."

Her kelimeyle sesinin tonu yükseliyordu ve yanakları kızarmıştı, ama bu öfkeli bir kızarıklık ve kalbimi donduruyordu.

"Sen ve ailen onun ölümünün sebebisiniz." "O mu?" diye sordum, ne demek istediğini anlamadan.

"Evet, senin yüzünden öldü," diye bağırdı.

Odanın ışıkları birdenbire çok parlak geldi. Beni aldattıktan sonra bana kızmaya hakkı yoktu. Evet, son beş yıldır suçluluk duygusuyla yaşamıştım ve Duncan Lyons'a karşı aceleci davrandığı için amcamı suçlamıştım, ama o da hatalar yapmıştı. Ben bunu aşabildiysem, karım da aşabilmeliydi.

"Amcan Jack o gün annemi ziyaret etti... o gün..." diye devam etti, birkaç nefes aldı, hala göğsünü tutarak kelimeleri çıkarmaya çalışıyordu. "Patlamadan ve annemin ölümünden Callahanları sorumlu tutuyorum."

Ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı.

"Ailen, anneme yaptığın gibi beni de mahvedemez," diye tükürdü. "Son beş yıldır, o patlamayı defalarca tekrar yaşadım. Ölmüş gibi davranmak ve annenin cenazesine bile katılamamak nasıl bir şey bilmiyorsun."

Ona doğru adım attım, gölgem fırtına bulutu gibi üzerine çöktü. O geri çekilmedi. Bunun yerine başını geriye eğdi ve bana öfkeyle baktı.

"Annen," dedim yavaşça. "O patlamada ölmedi." Raven donakaldı, yüzünün rengi soldu.

"Ne dedin?"

"Annen beş yıl önceki patlamada ölmedi. O hayatta."

Dudakları açıldı ama ses çıkmadı. Sonra derin bir nefes aldı, dudakları titreyerek açıldı.

"Bu olamaz..." Sesi çatladı. "Bu senin için bile acımasızca. Nasıl böyle bir yalan söyleyebilirsin?"

"Yalan söylemiyorum. O hayatta, Raven." Boğazım düğümlendi. "Patlamadan sonra baban oradaydı ve Blair onunla birlikte İskoçya'ya gitti. Son beş yıldır Duncan Lyons ile birlikte yaşıyor."

Nefesi kesildi ve gözlerine dehşet çöktü.

"Hayır..." diye fısıldadı, başını şiddetle sallayarak. "Bu mümkün değil. Bu daha da kötü."

Kaşlarım çatıldı.

"Kardeşlerimin hayatları üzerine yemin ederim," dedim, sesim kısılmıştı. "Sana doğruyu söylüyorum."

"Yalan söylüyorsun," diye tekrarladı. Gözleri yüzümde dolaştı ve bunun bir yalan mı yoksa gerçek mi olduğunu umduğunu anlayamadım. "Öyle olmalı. Beş yıl... Bu korkunç... Yalancı..."

"Bana bak, Raven," dedim, çenelerini avuçlarımla kavrayarak. Başparmaklarımın altında nabzının titremesini hissedebiliyordum. "Annen hayatta."

Ardından ağır bir sessizlik çöktü. Göz bebekleri büyüdü, odaklanamadı. Bir kez, iki kez gözlerini kırptı.

"Raven," diye fısıldadım. "Bir şey söyle."

Vücudu sallandı, dizleri büküldü ve yere yığıldı.

Vücudu yere çarpmadan onu yakaladım, kollarımda gevşek bir şekilde duruyordu ve ölülerin hayata dönmesinin şokuyla hava ağırlaşmıştı.

OTUZ SEKİZ RAVEN

Sessiz bir ses etrafımda dolaşıyor, beynimdeki sis perdesini yarıp geçiyordu.

Göz kapaklarım ağırlaşmış, açılmak istemiyordu. Rüya mı görüyorum yoksa uçuyor muyum bilmiyordum. Düşüncelerim karmakarışık.

Hamile. Aiden. *Anne*.

Bu kelimeler kafamda yankılanarak beni paramparça etti.

Duman, patlama ve kanla dolu anılarla dünya başıma yıkılmış gibi hissettim. İkinci patlama gerçekleşmeden hemen önce beni kenara ittiğini hatırladım. Duman ve kül kokusunu, ağızımdaki demir tadını hatırladım.

Bu suçluluk duygusuyla yaşamak zordu ve tüm bunlardan sonra hayatıma devam etmek daha da yürek parçalayıcıydı, ama şimdi Aiden onun hayatta olduğunu söylüyordu.

Hayır, bu olamaz.

Gözlerim yanıyordu, gözyaşları gözlerimde yanıyordu. Aiden acımasız davranıyordu.

Bu onun hastalıklı intikamı olmalıydı, benden öç almak için bir yol. "Raven, hadi. Gözlerini aç."

Göz kapaklarımı zorla açtım ve oda odaklanıp odaklanamıyordu.

Aiden yerde diz çökmüş, bir kolunu sırtıma dolamış, diğer eliyle yüzümü tutuyordu. Göz bebekleri büyümüş, göğsü inip kalkıyordu.

"Tanrıya şükür," dedi boğuk bir sesle. Vücudumu dikleştirmeye çalıştım ama beni durdurdu. "Hayır, kıpırdama. Bir dakika bekle."

"Ne... ne oldu?" Sesim zımpara kağıdı gibi çıkıyordu.

Yutkundum. "Bayıldın. Seni... seni üzmemeliydim."

Hayal görmedim. Bana annemin hayatta olduğunu söyledi.

"Nasıl bunu olabilirsin ol bu zalim Dudaklarım
dudaklarım titredi ve gözyaşları yüzümden akıyordu.

Beni saran kollarını daha da sıktı. "Çok üzgünüm, *mo cuishle*.
Seni yavaş yavaş hazırlamalıydim."

Onun göğsünü ittim. "Hayır, bana bu kadar acımasız bir yalan söylememeliydin."

Donakaldı ama beni bırakmadı. "Raven, yalan söylemedim."

"Yalan söylüyorsun," diye fısıldadım, daha çok kendime değil, ona. "Öyle olmak zorundasın. Onu izledim..."

Sesim kısıldı, o kelimeleri yüksek sesle söyleyemedim. Sanki patlamanın olduğu güne geri dönmüş gibi hissettim. Annemi yeniden kaybediyormuşum gibi hissettim.

Ondan kurtuldum ve sürünerek ilerledim. Boşluğa ihtiyacım vardı, ama kısa süre sonra dünya eğildi, görüşümde siyah noktalar belirdi.

Aiden yıkılmış bir ifadeyle bana baktı. "Hayatım üzerine yemin ederim Raven. O hayatta kaldı. Duncan'la birlikte İskoçya'da yaşıyor."

Boğazımda histerik bir kahkaha patladı. "İskoçya'da o pislikle mi? O, onunla oraya dönmektense ölmeyi tercih ederdi."

Hemen cevap vermedi, sessizlik uzadı, onun kasvetli ifadesi ve samimiyeti beni daha da kötü hissettirdi. Annem hayattaysa ve babamla birlikteyse, acı çekiyor olmalıydı.

"Neden onunla geri döndüğünü bilmiyorum," dedi kararlı bir sesle. "Ama sana yemin ederim, patlamadan kurtuldu ve onunla İskoçya'ya gitti. Belki de senin öldüğünü düşünerek gitti."

Kafamı salladım. "Hayır, beni itti. O biliyordu..." Tüm bunlar başımı döndürüyordu. "Senden ve mafyadan uzak durmamı, Duncan

Lyons'tan saklanmamı söz verdirdi." "Raven, onun hastaneden ayrılışını gördüm. Onunla

Eğer gitmeseydi, ben müdahale ederdim."

"İyi niyetinin her şeyi yoluna koyacağını mı sanıyorsun?" diye bağırdım. "Onun neler çektiğini bilmiyorsun. Hiçbirimiz bilmiyoruz. Neden bu kadar sık taşındığımızı sanıyorsun? Neden çoğu gün kendini sarhoş etti? O adam onu bu hale getirdi."

Nefesim hızlandı, düzensizleşti. Duvarlar üzerime çöküyormuş gibi hissettim

"Nasıl yardım edebileceğimi söyle, Raven." Sesi sert, yalvarışı samimiydi. "Lanet olsun, ben burada doğru olanı yapmaya çalışıyorum. Yardım etmek istiyorum."

"Artık neyin gerçek olduğunu bile bilmiyorum," diye fısıldadım. "Sen, o, bu..." Titreyen elimle karnıma bastırdım.

Yutkundum, sonunda konuşmaya başladığında sesi kısılmıştı. "Ben gerçeğim. Güven bana. Beni istediğin kadar nefret edebilirsin Raven, ama tek istediğim sana doğru olanı yapmaktı."

Kıçımın üstüne çöktüm ve titreyen elimle ağzımı kapattım. "Kafam çok karışık. Bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum."

Tek görebildiğim annemin yüzü, acısı, alkolle boğulmaya çalışması, sonra da... yangın. Ama hayatta kalmıştı. Acı çekiyor muydu? Tanrım, nasıl fark edemedim? Onun beni kurtardığı gibi ben de onu kurtarmalıyım.

Hızla ve sert bir şekilde dağılmaya başlamıştım, az önce öğrendiğim her şeyi kabullenemiyordum.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldayarak tekrarlardım, kollarımı kendime dolayarak ileri geri sallanıyordum.

Aiden yanıma geldi, beni kucağına oturtup kollarıyla sardı. "O zaman sana yardım edeyim. Sen parçalanırken sana sarılayım, sonra seni yeniden bir araya getireyim."

Gözyaşları içinde ona baktım, göğsüm o kadar ağrıyordu ki nefes almakta zorlanıyordum.

"Bilmiyordum," dedim, sesim titriyordu. "Onu kurtarmam gerekirken o canavarın yanında bıraktım."

Aiden beni tekrar kollarına ve bu suç dünyasına zorla geri getirmiş olabilir, ama gün ilerledikçe, neden buna direnmek istediğimi tam olarak anlayamadım.

Beni nazikçe yıkadı, sonra besledi ve yanıma oturdu, kollarıyla beni sıkıca sarıp, çöküşümü engelledi. Sıcaklığı tenime işledi, ama yaşayanların dünyasına geri dönen hayaletlerin bıraktığı soğuğu silemedi. Suçluluk duygusu beni kemiriyordu: annem için, Aiden'a verdiğim zarar için ve bencilce, kendim için bile.

Aiden konuşmadı, ama sırtımda onun düzenli kalp atışlarını hissedebiliyordum, bu beni sakinleştiriyor ve nefes almamı hatırlatıyordu.

Onun gücüne güvenmek ve onu emmek bencilce miydi? Muhtemelen. Ama bunu kendi başıma halledecek kadar güçlü değildim. Ve şimdi hamileydim ve lanet olsun, onun korumasını istiyordum, ihtiyacım vardı. Bunu tek başıma yapamazdım ve yapmam da gerekmiyordu.

Kocamın babam kadar acımasız olduğunu düşünmüyordum. Hayır, öyle olmadığını biliyordum. Beş yıl önceki ilk karşılaşmamızdan beri, o her zaman dikkate alınması gereken bir güç olmuştu ama asla acımasız olmamıştı. Aslında, her zaman düşünceli davranır ve işleri benim için kolaylaştırmaya çalışırdı.

Başımı eğdiğimde, güçlü parmaklarının alt karnımda yayıldığını gördüm, sanki bebeği şimdiden koruyormuş gibi.

Tanrım, kafam çok karıştı.

Evet, orada bir çekim vardı, her zaman olmuştu. Ama ayrılmadan önce, Callahanlar ve Lyonslar benim öldüğümü sanırken, ona aşık olmanın eşiğindeydim. Bunu kabul etmemek aptallık olurdu.

Titrek, soğuk parmaklarım onun sıcak parmaklarını buldu ve nazikçe parmaklarımı onun parmaklarına doladım. O da nazikçe sıktı, sessizce benim için burada olduğunu hatırlattı.

Tanrım, o başından beri benim için orada olmaya çalışırken ben beş yılımızı boşa mı harcadım? Bu düşünceyle göğsüme ağır bir yük çöktü, çünkü bunun doğru olduğunu biliyordum. Hem annemi hem de kocamı hayal kırıklığına uğrattım.

"Çok fazla hata yaptım," diye fısıldadım, suçluluk duygusu beni yiyip bitiriyordu.

"Hepimiz hata yaparız." Aiden çok anlayışlı ve nazikti. Ben bunu hak etmiyordum.

Hayal kırıklığıyla iç geçirdim. "Bunun gibi hatalar değil."

"Şaşıracaksın." Sesi alçak ve duygu doluydu. "Sana bir kız kardeşim olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?" Başımı salladım ve o devam etti. "Bir adamla evlendi, çocuk doğurdu ve sonra çocukla birlikte yıllarca ortadan kayboldu. O benim kız kardeşim ve her zaman onun tarafında olacağım, ama kocası kızının ilk yıllarından mahrum kalmayı hak etmiyordu."

Başımı çevirip ifadesini incelediğimde, sadece samimiyet gördüm. "Onu affetti mi?"

"Evet, yaptı." Aiden'in yüzündeki karanlık ifadeyi görünce yutkundum. "Ama ben yapmazdım, bu yüzden sana yalvarıyorum Raven, bana bunu yapma. Seni ve çocuğumu bulmak için bu dünyanın her köşesini yakıp yıkarım ve sonra... Seni öldürmem ama affetmem de."

"Söz veriyorum, senin... bizim bebeğimizi alıp gitmeyeceğim," diye yemin ettim. "Her şey çok hızlı geliyor ve ben hala olanları sindirmeye çalışıyorum, ama sana bunu söz verebilirim. Bebeğimizin benim gibi yalnız büyümesi istemiyorum ve annemin ikimizin de hayatta kalması için bunu yapmak zorunda olduğunu anlasam da, benim o yolu izlemem gerektiğini biliyorum."

Bu sözleri yüksek sesle söylerken, bunların doğru olduğunu biliyordum. Aiden babam gibi değildi ve çocuğunu her zaman koruyacaktı.

"Güzel," dedi Aiden, gözlerinde bir anlık rahatlama belirdi. "O zaman buradan başlarız. Mükemmel bir koca veya baba olacağıma söz veremem, ama Tanrı'ya yemin ederim, elimden gelen her şeyi yapacağım."

Önemli olan yemin buydu. Annemin eski püskü dairesinin daracık oturma odasında dururken vermemiz gereken yemin. O zamanlar aşkımız yoktu, ama belki daha kalıcı bir şeyimiz vardı.

Kalbim bir acı ile sızladı, gençlik hayallerim paramparça olmuştu, ama pişmanlık içinde boğulmanın bir anlamı yoktu. Tutku ve saygı ile yetinmek zorundaydık.

Kahretsin, o zaman neden hepsini istedim ki?

"Ne merak ediyorum biliyor musun?" dedi Aiden düşünceli bir şekilde. "Tanımlamam gereken ceset senin değildiyse, kimin cesedi idi?"

"Her zaman annem olduğunu düşündüm," itiraf ettim. "Gazete, patlamanın gaz kaçağından kaynaklandığını yazmıştı, ama bu olamaz. Annem gazla yemek yapmaktan nefret ederdi ve evin hiçbir yerinde gaz tankı bulundurmayı reddederdi."

Aiden, sanki onun şüphelerini doğruluyormuşum gibi başını salladı. "Duncan'ın bunu ayarladığını sanıyorum ve bunu söylemekten üzüntü duyuyorum ama Jack amca muhtemelen onu doğrudan annenin evine götürmüştür. Ancak babanın yaptığı bir hata vardı."

"Nedir o?" diye sordum. "Ve lütfen ona babam deme. Sadece Duncan ya da pislik deyin."

"Göt herif Duncan," diye başladı ve ben ona minnettar bir gülümseme attım, "o gün anneni ziyaret edeceğini hesaba katmamıştı."

Derin bir nefes aldım.

"Enkazın yanına geri dönmeliydim," diye mırıldandım.

"Geçmiş pişmanlık duymak anlamsız. Değiştirilemez."

Başparmağı, sakinleştirici bir hareketle elimin arkasını okşadı ve annemin Duncan'ın elinde olduğu düşüncesiyle içim acı içinde kıvrılırken bile onun varlığının istikrarını hissettim.

Durumun ağırlığını kavrayarak başımı salladım. "Onu kurtarmak istiyorum, Aiden. Beş yıl onu değiştirmiş olabilir, ama denemeden kendimi affedemem."

Aiden'in eli hafifçe sıkıştı, çenesi başımın üstüne yaslandı.

Uzun süre sessiz kaldı, ama sonra söylediği sözler kalbimi coşturdu. "O zaman onu kurtaralım."

OTUZ DOKUZ RAVEN

Beş Yıl Önce

Hava hala ateş gibi kokuyordu, her nefes aldığımda dudaklarım boğazımı yakıyordu. Annemin elime tutuşturduğu küçük çanta, körü körüne arka pencereye doğru sürünürken yerde sürükleniyordu, kollarım titriyordu ve dizlerim kırık sıva parçalarına takılıyordu.

Daire tanınmaz hale gelmişti. Mutfak duvarı yok olmuştu ve gaz kokusu metalik bir kokuyla karışmıştı.

"Anne!" diye bağırmaya çalıştım, ama sesim boğuk çıktı. Kulaklarım hala çınlıyordu.

"Devam et," diye bir yerlerden inledi, sesi zayıftı, tam da tavan bir kez daha titreyerek inlediğinde ve dünya kendi üzerine çöktüğünde.

Geri dönmek istedim. Tanrım, ne kadar da istedim. Ama ısı beni ileriye itti, duman ciğerlerimi tırmaladı, görmezdim, nefes alamazdım. Bu yüzden ilerlemeye devam ettim.

Eskiden pencere olan yerdeki pürüzlü delikten sürünerek geçtim, kendimi oradan dışarıya sürükledim ve sert, sıcak kaldırıma düştüm. Sessizlik, içerideki kargaşayla tam bir tezat oluşturuyordu ve bir an için, kafam karışmış bir şekilde, panik içinde etrafa bakındım.

Dışarıda gökyüzü maviydi ve hava nemliydi, sıcaklığı binanın içindeki hava kadar yakıcıydı. Gözlerimi

annemin hemen arkamda olmasını umarak yukarı doğru kaydı, ama o orada değildi. Orada durdum, ayaklarım yere yapışmış, onsuz gitmeye korkarak.

Ama sonra uzaktan siren sesleri duyuldu.

"Arkana bakma, Raven. Bana söz ver," bana söylediği son sözlerdi, gözleri etrafımdaki kaos için fazla sakindi.

Ona söz verdim, ama bu sözü tutabileceğimi bilmiyordum.

Pencereye son bir kez baktım, orada onun silüetini görmeyi umuyordum, ama boş olduğunu gördüm. Dönüp uzaklaşırken göğsüm ağrıyor, ciğerlerim yanıyordu. Dar arka sokaklarda sendeleyerek yürüdüm, her adımda omzumun üzerinden arkama bakarak, ta ki şehir beni tamamen yutana ve ben milyonlarca gölgeden biri olana kadar.

İşte buradaydım, sokaklarda yürüyordum, saçımda hala duman, cildimde kül vardı. İnsanlar büyük şehirlerde sık sık yaptıkları gibi, beni görmemiş gibi davranarak önlerine bakıyorlardı. Bu, bugün benim amacımı hizmet ediyordu.

O binadan uzaklaştığım her adım bir ihanet gibi geliyordu. Annemin yüzünü görmeye devam ediyordum, beni pencereye ve özgürlüğe doğru ittiğini, ama kendisi gelmediğini. Suçluluk duygusu içimde yaşayan, ağır ve keskin bir şeydi. Onu da yanımda götürmeliydim. Daha fazla mücadele etmeliydim.

Hayatım boyunca, ne zaman kaçmak gerektiğini bir şekilde bilmişti ve şimdi ben kaçmaya devam etmek zorundaydım.

Postaneye vardım, kapıdaki yansımam beni selamladı. Yansımamda, yanaklarında kül lekeleri olan, gözleri çukurlaşmış ve dehşete kapılmış bir yabancı vardı.

Parmaklarım o kadar titriyordu ki, çantamın içindeki posta kutusu anahtarını zar zor bulabildim. Anahtarı kilit deliğine sokmak ise daha da zordu.

Sonunda kilit açıldı ve kutuyu açtım.

İlk gördüğüm şey, annemin el yazısıyla adımın yazıldığı kahverengi bir zarftı. Boğazım o kadar sıkıştı ki nefes alamadım.

Zarfı çıkardım ve titrek parmaklarla notu açtım. İçinde belgeler, para ve katlanmış bir kağıt vardı.

Bunu okuyorsan, baban bizi bulmuş ve ben gitmişim demektir. Yalnız başına devam etmek zorundasın. Seni bulmalarına izin verme.

Bu kutuda, ortadan kaybolman için ihtiyacın olan her şeyi bulacaksın: para, belgeler, yeni hayatın için gerekli kişiler.

Kime güvendiğine dikkat et.

Göz önünde saklan.

Sandığından daha güçlüsün.

Lütfen beni çok gururlandırdığını bil.

Düşündüğünden daha fazla.

Seni çok seviyorum.

Annen

Gözyaşlarım mürekkebe damlayınca kağıt bulanıklaştı. Notu göğsüme bastırdım, annemin ellerinden gelen sıcaklığı hâlâ hissedebilmeyi diledim.

Uzun bir süre orada durup notu izledim. Yıkılmak, yere çökmek ve her şeyin ağırlığının beni ezmesine izin vermek istedim. Ama yapamadım. Bunun için daha sonra zaman olacaktı.

Mektubu ve içindekileri çantama koydum ve dışarı çıktım.

Bu, görünmez olmaya doğru attığım ilk adımdı.

KIRK RAVEN

Şimdiki

Yemin ederim, bir gün yemek pişirmek beni öldürecek. Ocağa koyduğum her şey intikam almaya kararlı gibi görünüyordu.

"Neden tekrar denemeye karar verdim ki?" diye mırıldandım, dumanın acısını gözlerimi kırıştıtararak. Duman, tencereden hayalet gibi gri şeritler halinde yükseliyordu, mutfak penceresinden içeri sızan öğleden sonra ışığını bulanıklaştıracak kadar yoğundu. Boğazım yandı ve gözlerim sulandı, ta ki dünya parıldamaya başlayana kadar. Birkaç dakika önce erittiğim tereyağı çoktan yok olmuştu ve altın rengi vaadi, kömürleşmiş, yapışkan siyah bir kabuk haline gelmişti.

Tahta kaşığı kapıp, sanki yeniden canlanacakmış gibi karışıklığı karıştırmaya başladım. Karşılık olarak tısladı, beni irkiltten kötü niyetli bir ses. Duman dedektörünün altında çılgınca elimi salladım, umarım çalışmaz diye dua ederek...

"Paris mi, New York mu?" arkamdan tanıdık bir ses geldi, sakın ve eğlenceli bir ses. "Bazı şeyler asla değişmez."

Döndüğümde, Aiden mutfağı oturma odasından ayıran sütuna yaslanmış duruyordu — kolları dirseklerine kadar sıyrılmış, kollarını kavuşturmuş ve ağzında alaycı bir gülümseme vardı. Arkasında televizyonun soluk mavisi titriyordu, burada yaşanan kaosla sessiz bir tezat oluşturuyordu.

Sanki onun kayıtsızlığından rahatsız olmuş gibi, duman dedektörü kulakları sağır eden bir çığlık atarak çalışmaya başladı ve ben irkildim.

"Oh, hadi ama!" diye bağırdım gürültünün üstüne, bir havlu kapıp beyaz bir teslim bayrağı gibi çılgınca salladım. "Denememeliydim."

Tava aniden çıtırdadı, tereyağı minyatür havai fişekler gibi patladı. Alev yükseldi, tavanın kenarını yaladı. Ben çığlık attım ve geriye doğru sendeledim, bir şekilde yere düşen spatulaya takılıp neredeyse düşüyordum. Yanık yağın keskin kokusu havayı doldurdu, ağır ve keskin.

Aiden iç geçirdi, sonra duvardan itti ve sinir bozucu bir sakinlikle bana doğru ilerledi.

"Önce ocağı kapatmak yardımcı olur," dedi.

Ona keskin bir bakış attım. "Ona da gelecektim."

Cevap verme zahmetine girmedim. Hızlı bir hareketle ocağı kapattı, tavayı aldı ve içindekileri lavaboya döktü. Suyun sıcak metale değmesiyle çıkan tıslama sesi havayı doldurdu ve buhar bulutu yükseldi.

Tezgaha yaslandım, göğsüm inip kalkıyordu, saçlarım alnıma yapışmıştı, mutfak artık yanmış tereyağı ve aşağılanma kokuyordu. Oda kalan ısıyla parılıyordu.

"Felaket önlendi," dedi Aiden, tavayı yıkayarak. "Ama lütfen, Tanrı aşkına, bir daha yemek yapma Raven."

"Seve seve." Titrek bir kahkaha attım ve dolabın kenarından kayarak serin karo zemine oturdum. "Ama tereyağı eritmek gibi basit bir şeyi bile beceremiyorsam, bebeği nasıl besleyeceğim bilmiyorum."

Yanımda çömeldi, omuzlarıma kolunu dolarken yüzündeki eğlence yumuşadı. Onun sıcaklığı, altımızdaki serin fayansla tezat oluşturuyordu.

"Bebek ilk altı ay sadece süte ihtiyaç duyar," dedi hafifçe. "Yemek pişirmek gerekmez."

Kalan azıcık haysiyetimle koluna vurdum. "Bunu biliyorum."

"Güzel," diye mırıldandı ve şakağıma bir öpücük kondurdu. "Ondan sonra da ikinize yemek yapacağım."

Duman dedektörü son bir kez daha meydan okurcasına cıvıladıktan sonra merhametli bir şekilde sessizliğe büründü ve ben gülmekten kendimi alamadım. Mutfak tam bir

felaketti, ben de öyleydim, ama nedense o orada olduğu için durum o kadar da kötü gelmiyordu.

Tamamen yanıma oturdu, sırtı alt dolaplara yaslandı. Kollarını bana doladı ve ikimiz de mutfak zemininde bacaklarımızı uzatmış, sırtlarımızı ahşaba yaslamış otururken, yanmış tereyağı kokusu yavaşça havadan kayboldu.

Uzun bir süre ikimiz de konuşmadık, ta ki o dizimle dizime hafifçe dokunana kadar.

"Biliyor musun," dedi rahat ve alçak bir sesle, "sanatın için kullandığın *Cuishle* takma adını gerçekten çok seviyorum."

Nefesim kesildi. "Bunu nasıl öğrendin?"

Yüzümü inceledi, ifadesi yumuşaktı. "Seni bulduğuma göre, son beş yılda kaçırdığım her şeyi öğrenmeye niyetliyim."

Yutkundum. "Hoşuna gitmeyecek şeyler de olabilir." Omuz silkti.

"Belki, ama bu sana olan hislerimi değiştirmeyecek." Tereddüt ettim, sonra hafifçe omzuna yaslandım ve kolunu bana daha sıkı sardı. "Artık saklanmadığın için takma adını değiştirmeyeceğini umuyorum."

"Değiştirmeyeceğim."

Gülümsedi. "Neden onu seçtin?"

Ona utangaç bir gülümseme attım. "Senin aklıma geldi. Ya da belki de ortadan kaybolmadan önce hesabından çektiğim büyük meblağı geri ödemenin bir yoluydu."

"Benim param senin. Evlendiğimiz andan itibaren senin oldu."

Kıkırdadım. "Her kadının duymayı sevdiği sözler."

"Diğer kadınlar ya da onların ne düşündükleri umurumda değil," dedi ciddi bir ifadeyle. "Sadece sen."

Başımı çevirip yüzünü ve ifadesini daha iyi görebilmek için. "Aiden?"

"Hmmm."

"O zaman sana güvenmediğim için özür dilerim," diye mırıldandım. "Kaybolup senin beni öldüğümü düşünmene izin vermek yerine, annemi ve beni güvende tutacağına güvenmeliydim. Bu çok acımasızcaydı ve sen daha iyisini hak ediyorsun."

Kafasını salladı, sonraki sözlerini sert bir sesle söyledi.

"Yalan söylemeyeceğim, bu beni üzdü, ama kızgın değilim. Artık değilim. Neden yaptığını anlıyorum." Omuzlarım rahatlamayla düştü. "Anlamadığım şey, normal bir hayat sürerken nasıl görünmez kalmayı başardığın?"

Derin bir nefes aldım ve yavaşça bıraktım.

"Duncan'ın on yıl hapis yatmasının sebebi annemdi, biliyorsun." O da başını salladı, gözleri bana sabitlenmişti.

"İnanılmaz bir şekilde, işler kötüye giderse diye tüm hayatımızı planlamıştı," diye devam ettim. "Meğer DEA'nın koruma programı ile bir tür acil durum anlaşması yapmış. Duncan peşimize düşerse, verilerimizi, dijital izlerimizi, her şeyi silmek için bir protokolü devreye sokacaklardı. Sanki hiç var olmamışız gibi."

"Ne?" Şok olmuş ya da belki de etkilenmiş gibiydi. "Nico Morrelli'nin yazılımını mı kullandılar?"

Omuz silktim.

"Detayları gerçekten bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Annem bana bir dizi talimat bıraktı. Ben de onları uyguladım. Bir numarayı aradım ve ondan sonra gerisini onlar halletti."

"Vay canına, çok etkilendim."

Dudaklarım gülümsemeye kıvrıldı. "Her şeyi annem halletti, bu yüzden tüm övgüyü o hak ediyor."

"Beni şaşırttı," diye mırıldandı. "Seni yüzüstü bıraktığını sanmıştım, ama aslında başından beri seni korumuş."

"Evet. O harika bir kadın, ama Duncan onu incitti."

En kötüsü, göğsümü parçalayan korkuydu. *Şu anda* da ona zarar verdiği düşüncesi. Bu, içimi boşaltmaya, beni canlı canlı parçalamaya yetiyordu. Ama umutsuzluğa kapılamazdım. Aiden'in onu geri getireceğine güveniyordum ve kardeşleri ve benim bitmek bilmeyen sorularım sayesinde, onun zaten bir plan hazırladığını biliyordum.

"Onu geri getireceğiz, Raven," diye yemin etti Aiden ve ben ona inandım. Bir süre sonra, doğrulup ayağa kalktı ve elini uzattı.

"Hadi, dışarıda yemek yiyelim."

"Seninle tartışmayacağım," diye karşılık verdim ve elini tuttum.

"Duman yok, patlama yok... Bunu ben de önermeliydim."

AIDEN

Dışarıda, hava blokun bir yerinden gelen akordeonun hafif uğultusunu taşıyordu. Le Petit Chardon'un içinde, sohbetler, kahkahalar ve çatal bıçakların yumuşak tıkırtıları mum ışığının sıcak sisinde birbirine karışıyordu.

Bistroda kavrulmuş sarımsak ve taze ekmek kokusu vardı, rahatlatıcı, tanıdık ve penthouse mutfağında bıraktığımız kaostan bloklarca uzaktaydı. Raven içeri girdiğimizde nefesini verdi, omuzları nihayet gevşedi, altın rengi ışıklar koyu saçlarında yansıyor.

"Beni böyle yerlere götüreceksen, her gün yemeği yakarım," dedi, bana yan gözle bakarak. "Burada nasıl masa buldun? Burası bir yıl öncesinden dolmuş."

Gülümsedim ve onu masamıza götürdüm. Sandalyesini çekerek, "Sahibi bir arkadaşım" dedim.

"Tanrıya şükür," diye mırıldandı, koltuğa çökerek. "Restoranlar yemeği yakmadan servis ediyorlar. Benim aksime."

Masadan uzanıp yanağından bir tutam saçını çektim.

"Yanmış yemeğini seve seve yerim," dedim yumuşak bir sesle, "çünkü bu, onu yapmak için burada olduğun anlamına geliyor."

Gülümsemesi, yüzünden geçen bir gölgeyle sönükleşti, omuzları tekrar çöktü.

"Ne oldu?" diye sordum.

Yutkundu, boğazı kelimeleri çıkarmak için çalışıyordu. "Öldüğümü sandığımda ne kadar acı verdiğimi anlamaya başlıyorum."

O sırada garson, nazik tavırları ve bembeyaz önlüğüyle ortaya çıktı, içeceklerimizi masaya koydu ve siparişimizi aldı. O gidene kadar cevap vermek için bekledim.

"Şu anda buradasın," dedim. "Önemli olan bu."

"Öylece mi?" diye fısıldadı. "Geçmiş unutulacak mıyız?" Yavaşça başımı salladım.

"Geçmiş bizim bir parçamız, ama bizi tanımlaması gerekmez. Sen ve ben... Hikayemiz zorlu başladı. Ama nadir bulunan, paha biçilmez bir şey bulduk."

paha biçilmez bir şey bulduk. Sen içimdeki bir şeyi uyandırırıyorsun, Raven. Her zaman öyle oldu. Çünkü sen bana aitsin, ben de sana aitim."

Kaşları çatıldı, ağzının köşesi inanamama ifadesiyle yukarı kalktı. "Öylece mi?"

"Aynen öyle." Hafifçe omuz silktilim. "Babam tek bir kadını sevdi. Ben de aynısını yapmak zorundayım."

Gözleri büyüdü, belirsizlik parladı. Belki de benim gibi acımasız bir suçlu olan bir erkeğin böyle bir şey söylemesi kolay değildi. Ama aksini iddia etmenin ne anlamı vardı ki?

"Aileniz birbirini çok seviyor muydu?" diye sordu, sesi tereddütlüydü.

Çenemi sıktım ve yüzüm sertleşti.

"Annem babamı aldattı," dedim sessizce, "ve bu ona hayatına mal oldu."

Gözleri yumuşadı. "Üzgünüm."

Kafamı salladım. "Bu onların hikayesi. Bizim değil."

Hafifçe gülümsedi, ama soru hala havada asılı kalmıştı. "Yine de endişelenmiyor musun? Onlar gibi olabileceğimiz konusunda? İkimizin de ebeveynlerinin hikayeleri trajedi. Gerçek ruh eşini bulmak zor, hatta imkansız bile denebilir."

"Ruh eşlerinin doğuştan geldiğini sanmıyorum," dedim bir süre sonra. "Bence insanlar zamanla, yaptıkları seçimlerle ruh eşleri olurlar. Önemli olan ortaya çıkmak, birbirini seçmek, ne olursa olsun birlikte durmaktır."

Sesi fısıltıya dönüştü. "Ama ben yapmadım. Seni terk ettim... ve annemi."

"O geçmişte kaldı," dedim, bu sefer daha kararlı bir sesle. "Önümüzde hayatımızın geri kalanı var. Tek soru şu: bunun için birlikte duracak mıyız?"

Küçük eli masanın üzerinde kayarak benim elime kondu. "Evet," dedi basitçe ve tereddüt etmeden.

İçimde bir şey kıvrıldı. Onun eli — küçük, çıplak, yüzüksüz — benimkinin üzerinde duruyordu ve göğsüm, Raven'ı korkutacağını düşünmeseydim, seve seve yüksek sesle itiraf edeceğim bir duygu ile ağrıyordu. Tanrım, yaşlandıkça duygusal bir aptal mı oluyordum?

Evet. Öyleydim.

Göğüs cebime uzandım ve cesetten aldığım alyansı çıkardım. Onun yüzüğü.

"O zaman bunu ait olduğu yere geri koyayım," dedim boğuk bir sesle ve onu son beş yıldır olması gereken yere geri koydum. "Dünyanın senin benim olduğunu bilmesini istiyorum."

Dudakları aralandı, gözleri fal taşı gibi açıldı, mum ışığında gözyaşları parladı.

"Ne... nerede..." Hızla gözlerini kırıştırarak kelimeler aradı. "Bana ne oluyor bilmiyorum. Birdenbire çok duygusal hissediyorum."

"Çünkü hamileyiz," dedim, ağzımda kendini beğenmiş bir gülümsemeyle.

O güldü, yanağından bir damla gözyaşı süzüldü.

"Bunca zaman sakladın mı?" diye sordu, beş yıl önce ona verdiğim yüzüğü parmağıyla hafifçe okşayarak.

"Ondan ayrılamadım," diye itiraf ettim.

Gözleri benimkilere kilitlendi, yumuşak ve pişmanlık dolu. "Bu beni kalpsiz bir kaltak gibi hissettiriyor. Sen yas tutuyordun... ve ben yaşıyordum."

"Sen yaşıyordun," diye tekrarladım. "Ama aynı zamanda hayatta kalıyordun. İkimiz de öyleydik. Ve belki de böyle olması gerekiyordu. Büyüdün, güçlendin, uçmayı öğrendin. Ayrıca," diye sesimi alçaltarak ona yaklaştım, "yine de benim için bir şey sakladın."

Kaşları karışık bir şekilde çatıldı. "Ne?"

Dudaklarımla kulağına dokundum. "Bekaretin. Tüm ilklerin benim."

Yanakları kıpkırmızı oldu, ama cevap veremedi. Garson yemeklerimizi getirerek büyüü bozdu.

Yedik, konuştuk ve güldük. Bir süreliğine dünya sadece ikimize daraldı — lezzetli yemekler, mum ışığı, dışarıdan gelen Paris'in yumuşak uğultusu. Ve sonra...

"Aiden?"

Ses, keskin ve tanıdık bir şekilde restoranın içini yırttı.

Raven nefesini keserek donakaldı, çatalı tabağının üzerinde asılı kaldı. Omuzlarım gerildi, aramızdaki sıcaklık bir anda yok oldu.

Yavaşça başımı çevirdim, bakışlarım onunla buluştuğunda çenemdeki kaslar gerildi.

Jack amca.

Paris'te karşılaşabileceğim onca insan arasından.

"Aiden," dedi, her zaman nefret ettiğim o kendini beğenmiş, tembel özgüveniyle masamıza doğru yavaşça yürüdü. "Seni hala Paris'te bulmayı beklemiyordum."

Bardağıma kasıtlı bir sakinlikle masaya koydum. "Burada ne işin var?"

Elini dikkatsizce salladı, altın kol düğmeleri ışığı yansıtıyordu. "Yıldönümümüzü kutluyoruz. Yirmi yıllık mutlu evlilik."

Odanın diğer ucunda, teyzem bize nazik, neredeyse özür dilercesine el salladıktan sonra şarabına geri döndü — bu durumun ne olduğunu anlamaya çalışmamak için yeterince nazikti.

Jack'in gözleri sonunda Raven'a kaydı ve hayatında ilk kez donakaldı. Tanıdığı ya da inanmadığı için yüzünün rengi attı.

"Ne oluyor lan..." diye fısıldadı, sesi alçaldı. Bakışları ikimiz arasında gidip geldi. "Bu... bu da kim?"

Raven hiç kıpırdamadı. Çenesi gerildi, elleri masada kıvrıldı, ama bakışları camı kesebilecek kadar keskinleşti.

Sandalyeye yaslandım, sesim aldatıcı bir sakinlikteydi. "Bir olay çıkarmadan önce masana dönsen iyi olur."

Masamızın kenarında durdu, sanki ayaklarının altındaki dünya bir anda parçalanmış gibi Raven ile benim aramda bakışlarını gezdirdi.

"Tanrım," diye mırıldandı. "Onun ölmüş olması gerekiyordu."

Raven'ın yüzündeki ifade okunamazdı, ama gözlerinin arkasında bir fırtına kopmakta olduğunu görebiliyordum. Her hareketi bilinçli, sakin bir şekilde peçetesini masanın üzerine koydu.

"Görünüşe göre değil," dedi sessizce.

Jack'in ağzı açıldı, sonra tekrar kapandı. Bir kez olsun, hazır bir espri yapamadı. Onu daha önce hiç bu kadar şaşkın görmemiştim. Neredeyse tatmin ediciydi.

"Bu ne, Aiden?" diye sordu sonunda, ikimizi işaret ederek. "Bir tür hastalıklı şaka mı? Duncan'a sensiz gittiğim için intikam mı alıyorsun, yeğenim?"

"Ben senin gibi kindar değilim," diye dişlerimi sıktım.

"Sen... sen ne yaptığının farkında değilsin." Parmağını karıma doğrulttu, tam ona dokunmak üzereyken bileğini tuttum

ve sandalyemden kalktım. Gözleri benimkilere dikildi. "Sen biliyordun," diye suçladı. "Onun hayatta olduğunu biliyordun."

"Bu seni ilgilendirmez," dedim basitçe. "Ve Raven'dan kimseye bahsetmeyeceksin. Anladın mı?"

"O küçük sürtük..."

"Sözlerine dikkat et, amca," dedim, sesimi alçak ama kararlı tutarak. "Kendi yıldönümü yemeğini mahvetmek üzeresin."

Jack bir adım yaklaştı, sesi sertleşmişti. "Onun ortadan kaybolmasının işimize ne yaptığını biliyor musun? Duncan beş yıldır bizi hedef alıyor."

"Bu artık senin işin değil," diye işaret ettim.

"Peki ya ben?" Ses tonu öfkeyle yükseldi. "Stres yüzünden kalp krizi geçirdim."

Etrafımızda sohbetler devam ediyordu, garsonlar masalar arasında dolaşıyor, olan bitenden habersizdi. Ama Le Petit Chardon'un bizim köşesinde hava keskinleşmişti.

"Amca, seni uyarıyorum."

"Onun ölümü işimizi mahvetti. Bana kalp krizi geçirttirdi!" Raven ayağa kalktı, sandalyesi yere hafifçe sürtündü. "Sakın bunu kendine mal etmeye kalkışma," diye tısladı. "Ve ben kalbin ya da aptal işin umurumda bile değil, seni açgözlü pislik. Annemin hayatını mahvettin."

"Annen bir ispiyoncu ve..." "Yapma," diye uyardım.

Jack amca bana öfkeyle baktı, ama şimdi gözlerinde belirsizlik görebiliyordum.

"Annemin bunu neden yaptığını bilmiyorsun," diye karşılık verdi Raven.

"Kendi ailen yerine bu veledin tarafını mı tutuyorsun?" diye bağırdı. "Evet. Ve bu son uyarın, amca." Onları ayırdım aralarına girdim, daha fazla ileri gitmeden, geçmiş bu restoranın ortasında patlamadan önce. Elim onun beline gitti, onu sabit tuttu. "Karımla nasıl konuştuğuna dikkat et."

Jack'in eli, yanımızdaki boş sandalyenin arkasını sıktı.

"İkinizin de kendinizi öldüreceğinizi görebiliyorum. Tanrı ikinize de yardım etsin,"

dedi. "Çünkü başka kimse yardım etmeyecek."

"Yeter," dedim, sesim alçak ve kesindi.

Raven restorandan çıktı ve ben amcamın karşısına geçtim. "Sana masana dönmeni söylemedim mi lan?"

"Ama..."

"Ama yok lan."

Cüzdanımdan kalın bir deste banknot çıkardım ve masanın üzerine attım. Ses, gergin havayı bir noktalamış gibi yırttı.

"Karım dışarıda ağlıyorsa, Tanrı yardımcın olsun," dedim, sesim onu irkiltecek kadar alçaktı.

Sonra döndüm ve restorandan çıktım, öfke ve adrenalin beni mantığımı yetiştirmeden ileriye itiyordu.

Gece, farkında olmadan tuttuğum nefes gibi bana çarptı — serin, keskin, yağmur kokusu ve şehrin uzaktaki uğultusu ile canlı.

Ve işte oradaydı.

Le Petit Chardon'un hemen önünde, tentenin altın ışığı altında duruyordu, kollarını kendine dolamıştı. Onu görmek - zarar görmemiş, bekliyordu - ciğerlerimdeki havayı boşalttı.

Rahatlama hissi o kadar hızlı yayıldı ki, neredeyse acıyıyordu.

Yavaşça nefes verdim, nefesimin keskinliğini gidermeye çalıştım, sonra manşetlerimi düzelttim ve ona doğru yürüdüm.

"Raven," dedim, bu sefer daha yumuşak bir sesle.

Başını kaldırdı ve gözlerinde gecenin kaosu hâlâ yanıyordu, bir parça acı ve meydan okuma.

"Özür dilerim," dedi sessizce. "Olay çıkarmak istemedim."

"Çıkarmadın," dedim, elini tutarak. "O çıkardı."

Bunun üzerine omuzları gevşedi, içindeki öfke yavaş yavaş kayboldu. Alnını göğsüme dayayacak kadar bana doğru küçük bir adım attı, nefesinin sıcaklığı gömleğimin kumaşından geçiyordu.

"Ya amcan..." diye başladı.

"Amcam hiçbir şey yapmayacak," diye nazikçe sözünü kestim. "Callahan ailesinin reisi o değil. Benim."

Bana yaslandı, ama ben devam ettim, elim kolundan aşağı kaydı ve parmaklarım onun parmaklarını buldu.

"Artık annemin hayatta olduğunu bildiğim için, bir şeyler ters gidip ona ulaşmadan onu kaybedeceğimden korkuyorum. Ve geçen sefer amcan ona korunmayacağını açıkça söyledi."

"Annen benim korumam altında olacak."

"Amcan kabul etmeyecek."

"Önemli değil. Ayrıca amcam, çizgiyi aşarsa ne olacağını biliyor." Bir an durdum, sonra ses tonumu yumuşattım. "Ama çizgiyi aşmayacak. Ben bunu sağlayacağım."

Raven başını kaldırdı, gözleri benimkileri aradı, orada gerçeği okumaya çalıştı. Uzun, sessiz bir duraklamadan sonra başını salladı. "Sana güveniyorum."

Başparmağımı yavaşça onun parmak eklemleri üzerinde gezdirdim. "Anneni kurtaracağız," dedim. "Ve bundan sonra ne olursa olsun, birlikte yüzleşeceğiz."

Dudakları hafifçe kıvrıldı, sesinde bir inanç fısıltısı vardı. "Her zaman birlikte."

Eğildim, aramızdaki son mesafeyi kapattım ve onu öptüm. Şehir, trafiğin uğultusu, restorandan gelen kahkahalar, geceye yayılan hafif müzikle birlikte kayboldu.

Sadece o vardı: nefesi, sıcaklığı ve dudaklarındaki söz.

KIRK BİR AIDEN

Geçen hafta Raven ile aramızdaki ilişkiler daha iyiye gitti, kardeşlerimle birlikte Duncan Lyons'ın Glasgow'daki kalesine gizlice sızmayı planlarken bile.

New York'a dönme isteğine rağmen, henüz ayrılmamız mümkün değildi. Raven'a bir söz vermiştim ve bu sözümü tutmaya kararlıydım. Bu, bizim için çok önemli bir an ve birlikte geleceğimize doğru attığımız önemli bir ilk adım gibi geliyordu.

Aramızda sabit ve rahatlatıcı bir ritim oluştu. Her sabah, ona gerek olmadığını kaç kez söylesem de benimle birlikte kalkardı. Doktor ona günde bir fincan kahve içmesine izin vermişti ve o da bunu zevkle yapar, giyinmemi izlerken keyfini uzatmak için yavaşça yudumlardı. Ben gömleğimi iliklerken veya ayakkabılarımı bağlarken, o günkü planları hakkında yumuşak bir sesle sohbet ederdi.

Sonrasını biliyordum ve doğrulduğumda, bana uzattığı kahve fincanını görünce gülümsedim. Hala sıcak olan fincanı ondan aldım ve ikimiz yatak odamızdan, kardeşlerimin beklediği ev ofisine doğru yürüdük.

"Öğle yemeğinde görüşürüz," diye mırıldandı, ayak parmaklarının ucuna yükselip dudaklarıma hafif bir öpücük kondururken kızardı. Aptalca bir şeydi, ama o öpücüğü başlattığında kendimi lanet olası bir süper kahraman gibi hissettim.

Elimi beline doladım ve onu sertçe öptüm. Nefes nefese kaldığında onu bıraktım. "Resim yaparken eğlenmene bak."

Onun renkler ve tuvaleriyle dolu dünyasına doğru yol almasını izledim. Kardeşlerimle birlikte misafir odalarından birini onun için geçici bir sanat stüdyosuna dönüştürmüştük. Işığı ve havalandırması çok iyiydi. Evimdeki çatı katındaki stüdyo kadar lüks değildi ama bunu ona söylemedim. Annesini kurtarıp eve döndüğümüzde ona sürpriz yapmaya karar vermiştim.

O stüdyosuna girince kapıyı kapattım ve masama yöneldim.

"Sizi izlemek romantik komedi izlemek gibi," diye mırıldandı Kyran, ama sözlerinde sertlik yoktu. "Midemi bulandırıyor."

"En azından patlamış mısır verebilir misin?" diye Tyran alaycı bir şekilde önerdi.

Onların alaycı sözlerini görmezden gelerek masanın arkasına oturdum. "Kalenin planı var mı?"

O başını salladı. "Kolay olmayacak."

"Ama eğlenceli olacak," dedi Kyran alaycı bir şekilde. "Belki bir iki odayı bombalayabiliriz bile."

Gözlerimi devirdim. "Patlayıcı yok. Orada başka kimlerin yaşadığını bilmiyoruz ve kayıpları en aza indirmek istiyorum."

Kyran alaycı bir şekilde güldü. "Duncan, Raven'ın annesinin dairesini havaya uçurduğunda bu tür şeyleri umursamamıştı."

Kardeşlerim onun ölümünü sahte gösterme nedenini öğrendikten sonra, ona karşı tutumları değişti ve yavaş yavaş onu aileden biri olarak kabul ettiler. Sonuçta, karım olarak o da ailemizin bir parçasıydı ve kardeşlerimin onu canlarını vererek koruyacaklarını biliyordum.

"Biz o değiliz," dedim. "Şimdi, onu uyandırmadan İskoçya'ya girmemize yardım edecek bağlantılar bulabildik mi?"

"Evet, gelecek hafta için her şeyi ayarladık. Luca yardım etmeyi teklif etti."

Kafamı salladım. "Hayır, bunu kendimiz yapmamız en iyisi. Ayrıca, onun ve Margaret'in bunun dışında halletmeleri gereken bir sürü iş var."

"Ben de ona öyle söyledim," diye araya girdi Kyran. "O zaman sadece üçümüz yapalım."

"Üç silahşörler gibi," diye mırıldandım.

"Oh, ne güzel," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi Tyran. "Birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için. Fransa'da olmamız iyi."

"İskoçya'ya indiğimizde bu işe yaramayacak," diye alaycı bir şekilde dedi Kyran.

"Tanrım, bu ikinizle başa çıkmama yardım et." Elimi saçlarımla arasına sokup sandalyeye yaslandım. "Tyran, kale planını ve rota kesinleştğinde bana gönder. Kyran, kayıp sevkiyatı takip ettin mi?"

Bana sinirli bir bakış attı. "Neyin yanlış gittiğini iki kez tahmin etmen için sana şans vereceğim."

Sadece bir taneye ihtiyacımız vardı ve Tyran ile ben aynı anda "Lyons" dedik.

"Suçluyu yakaladık ve hayatta," diye devam etti Kyran. "Ve eski korsan mağaralarını kullanarak kaleye fark edilmeden girmemize yardım edecek."

Dik oturdum. "Neden baştan söylemedin?" O sırtıttı.

"Pastanın üzerine krema gibi."

Sonraki birkaç saat boyunca, A ve B planlarını hazırladık, ama ben A planının işe yarayacağına dair büyük umutlar besliyordum.

Tyran saate baktı ve birden ayağa kalktı. "Öğle yemeği zamanı."

Bizi beklemeden kapıya doğru yöneldi. Bu bir ritüel haline gelmişti. Raven, kardeşlerim ve ben her gün öğle yemeği için mutfakta buluşmak için zaman ayırırdık.

Ama en sevdiğim zamanlar akşamlardı.

Penthouse, Paris'in nabzından uzaklaşarak sessizliğe büründü. Şehir, titreyen ışıklarla parıldarken, Eyfel Kulesi çatıların üzerinde yükseliyordu ve biz de tüm bunları oturma odasının pencerelerinden izleme keyfini yaşıyorduk.

O saatlerde dünya yavaşlıyordu ve Raven ile ben sessizlikte birbirimizi yeniden keşfediyorduk.

Bu bana başlangıcı hatırlattı, ama karıma söylediğim gibi, geçmişte yaşamak bir anlam ifade etmiyordu. İlerlememiz gerekiyordu.

Her gün hayatından küçük parçalar paylaşırdı. Onu dinlemek ve hakkında daha fazla şey öğrenmek çok kolaydı. Mutfak tezgahında yan yana otururduk ya da bazen kanepede kıvrılır, bacaklarını benim bacaklarımla üzerine atar, başını geriye yaslayıp gülerdi. Bu gece olduğu gibi.

Arkadaşı Athena'nın doğum günü için romantik romanlarının ön plana çıkması için bir kitapçıya girip rafları yeniden düzenledikleri kaotik bir macerayı anlatıyordu.

Konuşurken gözleri parlıyor, elleri hareketli bir şekilde konuşuyordu.

"Ve başardık," dedi gururla. "Tabii ki kutuları dışarıda unuttuk, ama Kyran onları ön kapıdan içeri getirdi. Erotik kitap rafına kuyruk kemiğini çarptığını sana söyledi mi?"

O sahneyi hayal ederek güldüm.

"Bana hiç söylemedi," dedim, başımı sallayarak. "Egosu için çok büyük bir darbe olmuş olmalı."

Bana doğru eğilerek gülümsedi. "Gerçekten çok güzel bir gündü." "Keşke orada olabilseydim."

"Söz veriyorum, bundan sonra o anları paylaşacağız. Ya da en azından, beni beladan kurtarmak için orada olacaksın."

Kolumu ona doladım ve başının üstüne bir öpücük kondurdum.

"Anlaştık."

O içini çekti. "Ama küçük bebek yolda olduğu için, çılgın günlerimin geride kaldığını düşünüyorum. Umarım o da sana benzer."

Gülümseyerek, "Öyle olmazsa, onu da kurtarmak için yanında olacağım. Ne de olsa bu benim işim." dedim.

KIRK İKİ RAVEN

Her geçen gün, parça parça çözülüyordu. Her saat, kopan bir iplik gibi geliyordu ve kendimi kenarlarından yıpranmış hissediyordum.

Aiden ve kardeşleri, Duncan'ın malikanesine nasıl sızacaklarını ve annemi içinde sıkışıp kaldığı kabustan nasıl kurtaracaklarını planlıyorlardı. Ama ayrıntıları benimle paylaşmadılar ve bu beni çok rahatsız etti.

Onlara güvenmediğimden değil, güveniyordum. Ama kemiklerimin derinliklerinde bir korku beni rahat bırakmıyordu.

Sorular sordum ve onlar cevapladı, ama gizli, anlamlı bakışları benim tedirginliğimi ve korkumu daha da artırdı.

Neyin ters gidebileceğinden, birinin zarar görebileceğinden, ama aynı zamanda keşfedebileceğimiz şeylerden de korkuyordum. Annem beş yıldır Duncan'ın elindeydi. Beş lanet yıl!

Hayatımın ilk on dokuz yılında onun hakkında pek konuşmamıştı, ama paylaştığı azıcık bilgi bile beni rahatsız etmeye yetmişti.

Ya Duncan onu tamamen kırmışsa? Ya Aiden ve kardeşleri benim yüzümden zarar görmüşse?

Aiden ve ben daha da yakınlaşmıştık. Sık sık konuşuyorduk, yatakta daha fazla zaman geçiriyorduk, ama gitmediğimiz yerler vardı. Kaçındığımız konuşmalar vardı. Duygularımız gibi ya da Glasgow'a vardığımızda karşılaşabileceğimiz şeyler gibi.

Günler gittikçe soğuyor ve kısalıyordu. Aiden ve kardeşleri öğle yemeğinden sonra ayrılmışlardı ve daire her zamankinden daha boş hissettiriyordu. Uzun süredir en iyi arkadaşlarımla aynı daireyi paylaştıktan sonra, sürekli gürültüye alışmıştım. Şimdi ise, bu yalnızlık bir şekilde daha da yalnız hissettiriyordu.

Alacakaranlık şehri kaplamış, yatak odasının duvarlarına uzun gölgeler düşmüştü. Pencere pervazına kıvrılmış oturmuş, Kindle'ımda Athena'nın son kitabını açmıştım.

Okumak benim için hiç kolay olmamıştı, ancak Athena'nın kitaplarını okumaya her zaman özen gösterirdim. Nasıl okumayabilirdim ki? Arkadaşlar birbirlerini destekler. Ama şu anda, bir saat geçmesine rağmen hala ikinci sayfada takılıp kalmıştım ve odaklanamıyordum. Sonunda vazgeçip bakışlarımı aşağıdaki sokaklara yönelttim.

Altımda, Paris adrenalinle doluydu ve insanlar evlerine, barlara ya da başka yerlere koşuşturuyorlardı. Kızlar ve ben de eskiden o insanlardandık, ama son birkaç ayda, tek tek tamamen farklı hayatlara sürüklendik.

Athena veya Isla'yı arayıp Phoenix ve Reina hakkında herhangi bir haber olup olmadığını sormayı düşündüm, ama kendimi durdurdum. Çok fazla soru soracaklardı ve ben onlara cevap vermeye hazır değildim. Dikkatlerini bana çekme riskini almak istemedim.

Phoenix ve Reina nerede olursa olsun, güvende olmaları için dua ettim. Onlar cesurdu ve fırtınaya dayanabilirlerdi. Sanki bir işaretmiş gibi, Angelo Leone ile geçirdiğim o kader gecesi aklıma geldi.

Anahtarlar, koridorun sessizliğinde keskin bir ses çıkararak çınladı. Isla kilitle uğraşırken nefeslerimiz havayı buğulandırırdı. Yeni yıl kutlaması yeterince iyi geçmişti, ama Reina olmadan aynı olmadığı için kahkahalar hala boş geliyordu.

Isla sonunda kapıyı açmayı başardığında kıkırdadık ve mutfığa doğru ilerledik, ancak önümüzdeki manzara karşısında aniden durduk. Mutfak savaş alanı gibiydi. Reina kanla lekelenmiş fayans zeminde oturuyordu, yüzü morluklarla kaplıydı ve önünde bir ceset kan gölünde yatıyordu.

Isla sessizliği bozana kadar, uğursuz ve kötüye işaret eden bir sessizlik hakimdi. "Ne... lanet..."

Reina'nın ölümcül solgun ifadesi değişti ve fısıldadı, "Onu öldürdüm." Sonra gözleri kız kardeşininkilere takıldı. "Üzgün değilim."

"Bu kim lan?" diye bağırdım, gözlerim yerde yatan cesede sabitlenmişken, zihnimde başka bir cesedin görüntüleri canlanıyordu. Annemin cesedini görmemiştim. Bu kadar korkunç ve ürkütücü müydü?

"O..." Phoenix, ellerini titreyerek işaret dilinde konuşurken, duyulabilir bir yutkunma yaptı. "Sana dokundu mu?"

Reina başını salladı.

"İçeri nasıl girdi?" Athena, farlara bakmış geyik gibi görünüyordu.

"Kapıyı ben açtım. Kapıyı kapatamadan içeri girdi," diye cevapladı Reina. Garip bir şekilde sakın görünüyordu, ya da belki şok halindeydi.

Isla, dehşet dolu bir ifadeyle cesede baktıktan sonra bana döndü.

"O kim?" diye sordu Isla, benim daha önceki sorumu tekrarlayarak.

"Angelo Leone," diye cevapladı Phoenix. "Dante ve Amon'un babası."

Bu isim havada asılı kaldı, daire her saniye daha da küçülüyor gibiydi. Dante ve Amon'un babası, Omertà'da Leone ailesini temsil ediyordu. Annem bana gözlerden uzak durmamı söylemişti, ama bu... Aman Tanrım, bu saklanmak sayılmazdı.

Omurgamdan bir titreme geçerken başımı salladım.

Panikleyecek zaman yoktu. Oda arkadaşlarım ihtiyacım olduğunda yanımda olmuştu, şimdi de onların bana ihtiyacı vardı. Reina'nın bize ihtiyacı vardı. Akıllıca davranırsak, bu durumdan kurtulabilir ve ben yeraltı dünyası için görünmez kalabilirdim.

Hepimizi güvende tutacak bir plan düşünmeye çalışırken, onların konuşmalarını dinlemedim.

"Önce önemli olan şeylerden başlayalım," içimde bir kargaşa hüküm sürerken sakın ve soğukkanlı bir ses tonuyla konuşmaya başladım. Parmağımı Reina'ya doğrulttum. "Duş alman lazım. Sonra bu cesetle ne yapacağımıza dair fikirler üretmeliyiz."

"Neden paniklemiyorsun?" diye mırıldandı Athena.

"Daha önce öldürdün mü?" diye mırıldandı Isla, yarı şaka yarı ciddi.

Kafamı salladım.

"Daha önce bir gangsterin birini öldürüp cesedini ortadan kaldırdığını gördüğümü söylemiştim, hatırlıyor musunuz?" Hepsi bana baktı ve ben elimi salladım, şimdi onlara bunu söylediğimden mi emin değilim, yoksa onlara söylemeyi mi düşündüğümünden mi?

"Bu uzun bir hikaye ve şu anda bunun için vaktimiz yok. Hepimiz siyah bir şeyler giyelim."

"Neden siyah?" diye fısıldadı Isla.

"Gecenin karanlığında daha kolay karışırız," diye cevapladım. "En azından ben öyle düşünüyorum."

"Şu anda beni korkutuyorsun," diye homurdandı Athena.

"Mutfağımızın ortasında duran cesetten korkmamız gerekmez mi?" Phoenix onların saçmalıklarını kesti.

"Polis kapımıza gelmeden önce," diye ekledim.

"Gerçekten çok korktum," diye araya girdi Isla. "Ve Reina neden ona bakıp duruyor?"

Reina onu parçalamamız gerektiğini mırıldandı ve içimdeki karanlık taraf, belki de babamdan miras kalan küçük bir parça, bu ölü suçluya ölümünde bile bedelini ödetme fikrinden zevk aldı. Angelo Leone, tıpkı babam gibi, yok edilmeyi hak ediyordu.

"Tamam, ilk kısmı hallettik," dedim soğukkanlılıkla. "Onu parçalayacağız."

Yavaş ve metodik bir şekilde harekete geçtim ve herkes beni takip etti. Cesedi taşıdık, kaldırdık, sürükledik, küçük dairemiz düşük homurtular, kusma sesleri ve fısıldanan emirlerle doldu. Ellerimi sabit tuttum. Eldivenlerim zırh gibi üzerime geçmişti. Zihnim bölümlere ayrılmıştı. Dudaklarım yapılacakları mırıldanıyordu: kes, doğra, yıka, ceset parçalarını mezarlıkta göm.

O gece, adalet çamaşır suyu kokuyordu. O gece, biz yargıç, jüri ve cellat olduk. Annem bunu hak etmemişti, ama bu adam kesinlikle hak etmişti ve ben de kendi babam ve Jack Callahan için aynı kaderi dilemekten kendimi alamadım.

Ama o zaman bile, kocama aynı kaderi dilemedim.

Aiden'ın sesi o gecenin anılarını böldü. "Mo cuishle, neden hala uyanıksın?"

Başımı kaldırdım ve yatak odasının kapısını dolduran uzun boylu silüetini gördüm. Hâlâ üzerinde olan siyah üç parçalı takım elbisenin altında geniş omuzları gergindi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum yumuşak bir sesle, görünüşünü ve gergin çenesini fark ederek.

"Sadece uzun bir gün oldu," diye mırıldandı. "Soruma cevap vermedin."

"Sen olmadan uyuyamadım," itiraf ettim. "Az önce ne düşünüyordun?"

"Romero kardeşleri düşünüyordum ve..." Sözümü yarım bıraktım, hala kendimi biraz tutuyordum. Aiden'ın bana gösterdiği videoda cinayet anı değil, sadece sonrasındaki olaylar vardı: Beşimiz, bir korku filminden çıkmış gibi Angelo Leone'nin cesedini parçalıyorduk. Benim hakkımda ne düşünüyor olmalıydı?

Tek kelime etmeden odayı geçti, beni pencere pervazından kolayca kaldırdı ve beni kucağına alarak pencere pervazına oturdu. Vücudunun ısısı benimkine karışıyordu.

Kollarında olmak... Kendimi evimde hissettim. "Onu yok ettim."

"Ne?" Kafam karışmış bir şekilde ona bakmak için döndüm. "Neyi attın?"

"Senin ve kızların dilimleyip doğradığınız videoyu," dedi alaycı bir şekilde.

"Ama... neden?"

Omuz silktili, yüzündeki ifade okunamazdı. "Senin benimle kendi isteğinle kalmanı istiyorum. Ayrıca, o videonun ortaya çıkıp çocuğumun annesini ve doğmamış bebeğimizi tehlikeye atma riskini göze alamam."

Elim içgüdüsel olarak öne uzandı ve yanağını avuçladı. Sakallarının pürüzlülüğü avucumu kaşındırdı ve boğazımda bir yumru oluştu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, gözyaşlarım akarken boynunun yanına eğilip onu öptüm. "Çok teşekkür ederim. Güvenini boşa çıkarmayacağım."

Bu, ona verdiğim kutsal bir sözdü.

Nabzının hemen altına bir öpücük kondurarak, ellerim takım elbisesinin ceketinin altına kaydı ve silahının soğuk metalini okşadı. Henüz silahını çıkarmamıştı.

"Kahretsin, beni açgözlü yapıyorsun," diye mırıldandı, eli enseme okşamak için hareket etti. Yüzümü ona doğru çevirdi, sonra dudaklarını benimkilere çarptı, onun açlığı benimkiyle eşitti.

Dudaklarımı araladım, onu içeri aldım, dili benimkiyle dans ediyordu ve bacaklarımdaki acı yoğunlaşıyordu.

"Sen ve ben... Her hayatta birbirimizi bulurduk," diye fısıldadı dudaklarıma.

Kalbim onun sözleriyle çarparken, dudakları benimkini bir kez daha öptü: yumuşak, tatlı ve yürek parçalayıcı bir öpücük.

Onun kravatını çözmeye çalışırken, onu nazikçe öptüm. Yavaşça, her saniyenin tadını çıkararak ilerledik. Dilimi onun alt dudağına sürttüm, sonra nazikçe ısırdım. Onun dili benimkini ele geçirdi ve ateşli bir düelloya girdi. O emdi, ereksiyonu karnıma bastırarak kendini belli etti.

Bacaklarımın arasında bir heyecan birikti, külotumu ıslattı. Kravatını çıkardıktan sonra, ceketini çıkarmaya çalıştım ve sonra gömleğinin düğmelerini açmaya uğraştım, onun tenini hissetmek için sabırsızlanıyordum. Yavaş öpüşmelerimiz hızlandı ve aç bir ihtiyaç haline geldi. Sanki ilk kez, son kez öpüşüyormuşuz gibi öpüştük.

Seni seviyorum.

Bu sözler zihnimi parçaladı ve dudaklarımda yanarak dışarı çıkmak istedi. Nereden geldiğini bilmiyordum. Bu mümkün müydü? Belki de şehveti aşkla karıştırıyordum.

"Seni tatmam lazım," dedi boğuk bir sesle, güçlü elleri benim—onun—tişörtümü yırtarken. Onun kıyafetlerini yatarken giymek bir alışkanlık haline gelmişti.

Ağır göz kapaklarımın arkasından onu izledim, nefes nefese. Sutyenim de aynı kaderi paylaştı ve gözleri gri bir havuz gibi karardı.

"Göğüslerin, karıcığım," dedi, beni kollarında tutarak ayağa kalktı ve yatağa doğru yöneldi. "Vücudun. Hepsi benim."

Beni ayaklarımın üzerine indirdi, dizlerimin arkası yatağın çerçevesine çarptı. Orada durdu, tüm erkek gücüyle, gözlerindeki saygı ruhuma işliyordu.

Ereksiyonunun izleri takım elbisesinin pantolonuna baskı yapıyordu. Gömleğini çıkardım, muhteşem karın kasları tamamen ortaya çıktı.

Gözleri benden hiç ayrılmadı, arzuyla yanıyordu ve benimkini de bir volkan gibi ateşledi.

Ani bir hareketle külotumu yırttı. "Yatağa eğil," diye emretti.

Tereddüt etmeden, onun istediğini yaptım, göğüslerim serin çarşaflara değiyordu. Tüylerim diken diken oldu ve yanağımı sola çevirip arkamda onu izledim. Karanlık bir açlık duyularımı alevlendirdi ve avuçlarımı düzleştirip çarşafları yumruklayarak bekledim.

Aiden tek parmağıyla omurgamı okşarken vücudum arzuyla ağrıyordu.

"Beni becerecek misin yoksa sadece kıcıma mı bakacaksın?" diye alay ettim, iç bacaklarımdan aşağı akan heyecanımı hissederek.

Tokat.

Beklenmedik hareketle vücudum öne doğru sıçradı.

"Küstahlık yapma," diye azarladı.

Gülümsememek için dudaklarımı kıvırdım ve kıcıma salladım.

Şaplak.

"Oh, lanet olsun," diye inledim, bacaklarımı birbirine sıkıca kenetledim. "Ayaklarını aç," diye homurdandı.

Ve ben de öyle yaptım, ne olacağını merakla beklerken nefesimi tutarak kıcıma tamamen ortaya çıkardım. Omzumun üzerinden bakınca onun diz çöktüğünü gördüm.

"Tanrım, Raven," diye mırıldandı. "Her seferinde beni dizlerimin üzerine çökertiyorsun."

Bakışları parıldayan cinsel organıma sabitlenmişti, bu pozisyon o kadar erotikti ki alevler içinde yanacağımdan korktum.

Sıcak dili merkezime değdiği anda, orgazm beni parçaladı.

"Oh... Tanrım... Ahhh, Tanrım," diye nefes aldım, diline bastırarak dalganın üzerinde sörf yaptım.

Sonra Aiden tüm boyunu dikleştirdi ve iki parmağını kıvrımlarımın arasına soktu, ben de anında parmaklarının etrafında kasılmaya başladım, ondan daha fazlasını istiyordum.

"Karım çok ıslak," diye mırıldandı. "Bu benim için mi?" "Evet," diye nefes nefese cevap verdim.

"Tanrım, Aiden... Lütfen beni sik."

Parmaklarını amımdan çıkardı ve geriye doğru kaydırarak yasak deliğin üzerinde durdu. Ben uzaklaştım, ama o beni keskin bir tokatla çabucak azarladı.

"Kıpırdama."

Anında hareketsiz kaldım ve parmağı ıslaklığımı arka girişimin yumuşak derisine masaj yapmaya başladı. Parmağı içime kaydı ve vücudum titredi. Yine uzaklaştım.

Tokat.

Kıçım yanıyordu, ama o bir sonraki nefeste avucunu yanık yerin üzerine sürterek onu yatıştırdı.

Parmağını tekrar arkamdaki girişe soktu. Parmağı çok büyüktü, ama inanılmaz bir his veriyordu.

Tokat.

"Siktir, Aiden," diye bağırdım. *Smack.* "Artık sik beni. Daha fazla bekleyemem."

Karanlık bir kahkaha attı, parmağı daha derine kaydı ve vücudum da buna karşılık verdi, ona daha fazla açıldı. Omzumun üzerinden baktım, kocamın sert vücudu arkamda duruyordu.

Tanrı aşkına, o hala giyinikti ve ben burada nefes nefese, kıcımlı parmağına sürüyordum.

"Kıçında parmağımı seviyorsun," diye mırıldandı. "Tatlı sevişmek sana yetmiyor, karıcığım."

"Senin sikin hoşuma gidiyor, lütfen... Ver onu bana," diye nefes nefese söyledim, omurgamdan aşağı titreme geçiyordu.

Saçımı tutup başımı geriye doğru çekti, böylece gözlerimi kendininkilerle buluşturabilirdi. Saç derim acıdan inledi, ama vücudum umursamadı. İtaat etmeye can atıyordu.

Kocaman vücudu benimkini kapladı ve boynumu daha da geriye doğru eğerek ağzımın köşesine sert bir öpücük kondurdu.

"Bu bir emirdi mi?" diye sordu.

Kafamı salladım ve "Hayır" diye cevap verdim.

Saçımı bıraktı ve vücudumu dolaşarak klitorisimi okşamaya başladı. "Çok yazık."

İki parmağını içime kaydırды, ıslaklığımın derinliklerine daldı ve sonra parmağı karanlık deliğimin içinde girip çıkmaya devam ederken, onu aşağı ve yukarı yaydı.

"Ahhhh..." diye inledim.

"Her kalp atışını, her nefesini istiyorum, çünkü tek başıma yapacaksam siktir git, karı."

Ne dediğini anlamadım, onun hakimiyetine kapılmışım.

Fermuarın sesi keskin bir şekilde duyuldu ve nefesim kesildi.

"Aiden," diye yalvardım, bu açlığı kontrol edemiyordum. "Sana ihtiyacım var. Lütfen... Sik... Beni..."

Penisini içime derinlemesine soktu ve zonklayan acı anında şiddetlendi.

Sert ve acımasızca, her bir itiş onu yeni boyutlara taşıdı ve G noktamı vurdu.

"Evet... Evet..." diye mırıldandım.

O anda başka hiçbir şey yoktu, sadece biz ve bu zevk. Güçlü itişleri vücudumu öne doğru sarsarken, çarşaflar hassas meme uçlarıma sürtünüyordu. Deliryum beynimde dolaşıyordu ve kendimi sarhoş hissediyordum.

"Bana ağzını ver," diye talep etti, sesi kısılmıştı. Kafamı çevirdim ve körü körüne uzandım. Öpücük dağınık, özensiz ve açgözlüydü, vücudu ileri doğru itiyordu.

Zevk gittikçe daha da arttı. Karın kaslarım gerildi, vajinam kasıldı ve orgazmım içimi parçaladı.

"Ohhh... Evet..." diye bağırdım.

Aiden kulağıma uzun ve derin bir inilti attı, orgazmım boyunca beni sikti. Öne doğru eğildim ve o içime boşalırken kalçaları sarsıldı.

Kollarım onun ağırlığını desteklerken, alnı omzuma yaslandı. Sessizlikte nefeslerimiz birbirine karıştı. Sıcak nefesi cildimi deldi, beni damgaladı. Etrafımızdaki hava seks ve ter kokuyordu ve kalplerimiz tek bir kalp gibi atıyordu.

"Benim. Sen tamamen benimsin, karım."

"Senin," diye mırıldandım, uyku beni içine çekmeden önce güçlü ellerin beni temizlediğinin farkında bile değildim.

KIRK ÜÇ AIDEN

Her şey hazırды. Bu gece İskoçya'ya gidecektik.

Ofis ışığı başımızın üzerinde vızıldarken, her türlü olasılığı gözden geçirerek planı tekrar ayrıntılı olarak inceledik.

Helikopterle uçup, Glasgow'dan kırk mil uzaklıkta, İrlanda Denizi'nde bulunan süper yatımın helikopter pistine inerdik. Yatımızdan, gecenin karanlığında bir tekne kiralardık ve tutsağımızı kelepçeleyerek bir mağaranın ağzına doğru ilerlerdik.

Sam'in yalan söylediği ortaya çıkarsa, hain beynine bir kurşun sıkıp denizin onu yutmasına izin verirdim.

Kardeşlerim ve ben, gizli zırhla kaplı ceketler giymiş, siyah savaş kıyafetleri giymiştik.

Ofis kapısı açıldı ve arka duvara çarptı.

Raven, uzun bacaklarına yapışan kot pantolon, soluk boynunu gizleyen siyah balıkçı yaka kazak ve siyah yüksek bilekli Converse ayakkabılarla kapıda duruyordu. Saçları yüksek at kuyruğu şeklinde toplanmıştı.

"Bu senin savaş kıyafetin mi?" Kyran'ın sesinde, benim pek komik bulmadığım bir mizah vardı.

"Bu yüzden mi mafya işleri yaparken ne giydiğimizi soruyordun?" diye sordu Tyran, masaya yaslanarak sırtarak.

Onu izledim, göğsüm sıkıştıyordu. Bundan korkuyordum ve bu yüzden ona çok az bilgi vermiştim. Onu tehlikeye atma düşüncesine dayanamıyordum.

Oda boyunca yavaşça yürüdü, gözleri üzerimdeydi ve sonraki sözlerinin ne olacağını biliyordum.

"Gitmeyeceksin," dedim, o söylemeden önce. İnatla çenesini kaldırdı. "Evet, gideceğim."

"Raven," diye uyardım.

"Beni burada yalnız bırakamazsın," diye tısladı. "Annemi kurtardığında orada olmam gerek."

"Onu kurtarır kurtarmaz seni ararım."

O zaten başını sallıyordu. "Hayır, orada olmam gerek." "*Mo cuishle*, hamilesin ve bu çok tehlikeli."

"Bana *mo cuishle* deme, Aiden. Bu takma adı seviyorum, ama fikrimi değiştirmeyecek."

"Dur, dur. Hamile mi?" Kyran araya girdi. "Vay canına. Siz ikiniz çok hızlı çalışıyorsunuz."

Raven ona sert bir bakış attı. "Konuşmayı kes, Kyran." Önüme gelip bana sert bir bakış attı. "Geliyorum, Aiden. Bana ihtiyacı olacak ve..."

"Hayır," diye araya girdim.

Hayal kırıklığıyla nefes verdi. "Annem seninle gitmek istemeyecek. Unutma, senden ve aileden uzaklara kaçmamı söz verdiren oydu. Ölümümü sahte göstermeni isteyen oydu."

Onun sözlerini düşünerek durakladım ve Raven bunu bir fırsat olarak gördü. "O, Callahanların da Duncan gibi olduğunu düşünüyor. Orada bana *ihtiyacın var*."

Kahretsin!

"Haklı olabilir," diye araya girdi Tyran, benim düşüncelerimi yineleyerek. "Annesinin direnmesini istemeyiz."

"Ve bize destek olacak takviye kuvvetlerimiz de olacak," diye araya girdi Kyran, ben de sinirli bir inilti çıkardım. Kardeşlerim ne zaman onun şövalyeleri olmuştu? Kardeşimin bahsettiği takviye kuvvetleri, askeri savaş ve kurtarma görevlerinde deneyimli Blackhawk Güvenlik şirketinden adamlardı.

Ama bunların hiçbirisi, karımı tehlikeye bu kadar yaklaştırmamanın güvenli olduğuna beni ikna etmedi ve Duncan Lyons, özellikle onun için tehlikeyle eşanlamlıydı.

İçgüdülerim harekete geçince midemde bir korku hissettim. Raven'ı korumak benim önceliğimdi ve onu aslanın inine götürmek

bunun tam tersi olurdu.

"Kahramanlık yapmayacağım," diye devam etti Raven, elini göğsüne koyarak. "Sana yapışık kalacağım ve sadece annemi gördüğümde konuşacağım."

Siktir, siktir, siktir.

Onun sıcak dokunuşundan kurtuldum ve kasama gidip küçük bir bıçak ve tabanca çıkardım.

"Vay canına, karına silah mı veriyorsun?" diye sordu Kyran. "Bunun akıllıca olduğuna emin misin?"

Onu görmezden gelip ona döndüm ve silahın nasıl kullanıldığını göstermeye başladım.

"Emniyet kilidini aç, sonra parmağını tetiğe koy." Parmağını tetiğe götürdüm ve tutmasına izin verdim. "Bu sadece acil durumlar içindir. İşler sarpa sararsa, hareket eden her şeye ateş et ve oradan çık."

Kılıfı alıp omuzlarına taktım.

"Kendimi gangster gibi hissediyorum." Gülümsemeye çalıştı ama titreyen dudakları bunu başaramadı.

"Benim yanımda kal," diye emrettim. "Kurşunlar gelirse beni kalkan olarak kullan."

"

"Ama..."

"Ama..."

bebeğimizi koru ve oradan çık." "T-tamam."

Ayakta durup birbirimize bakarken, içimdeki şeytanlar onu bir kuleye kilitleyip korumamı istiyordu. Ama bunun evliliğimizin çözümü olmadığını biliyordum.

"Doğum öncesi vitaminlerimi almaya vaktim var mı?" diye sordu ve ben başımı salladım. Topuklarını döndü ve dışarı koştu.

Converse'in gıcırdayan sesi koridorda kaybolduğu anda, Tyran ciddi bir ifadeyle, "Onu seviyorsun," dedi.

"Evet," diye tereddüt etmeden cevap verdim.

Aşkın anne babama yaptıklarını görmeme rağmen, onu seviyordum. Bu beni korkutuyordu çünkü kaybedecek bir şeyim olduğu anlamına geliyordu.

Numara yapmanın bir anlamı yoktu. Ona söylemeliydim. Hatta bunu herkese duyurmalıydım, ama şimdi bunun zamanı değildi. Göreve çıkmadan önce olmazdı.

Zamanlama önemliydi ve Duncan ve annesiyle ilgili bu mesele geride kaldığında aşkımı itiraf etmeyi tercih ederdim.

"Bence o da seni seviyor," diye ekledi Kyran, kollarını kavuşturarak. "Bana kıyafet kurallarımız hakkında soru sorarken, senin kot pantolonlu popon hakkında konuşmaya başladı. Hem de çok ayrıntılı bir şekilde."

Tyran boğulur gibi bir ses çıkardı. "Ne?"

Gözlerimi devirdim. "Uyduruyorsun." O da pfft diye bir ses çıkardı.

"Hayatta uydurmuyorum. Aynen şöyle dedi: 'Umarım skinny jeans giyiyordur çünkü o pantolonla kıcı çok güzel görünüyor,' ve sonra o pantolonların seni aranan bir suçlu gibi gösterdiğini ve onu tecavüz etmek istediğini falan söyledi. Midem bulandı."

Gözlerimi kırptım. "Öyle mi dedi?"

"Oh, evet," dedi Kyran, somurtkan bir şekilde başını sallayarak. "Ve sen tabanca kılıfı giydiğinde çok hoşuna gittiğini ve bir gün çıplak giymeni umduğunu söyledi. Sonra bana parmak tabancası yaptı. Çok rahatsız ediciydi."

Tyran şimdi masanın kenarına yarı eğilmiş halde hırıltılı nefes alıyordu.

"Üzgünüm ama bu hafta duyduğum en iyi şey bu. Parmaklarını sana nasıl doğrulttuğunu bir daha göster, Kyran."

Onu görmezden geldi. "Bence seks ya da başka bir şey yoluyla psikolojik üstünlük kurmaya çalışıyor. Ya da senin suçlu kıcına olan aşkını kaybetmiş."

"Şey," diye mırıldandım, enseme ovuşturarak, "yanılmıyor. Kot pantolonla oldukça seksi oluyorum."

"Aman Tanrım, o da aynı fikirde." Tyran gülerek, neredeyse ağlayacak hale geldi. "Bir de bakmışsın, arka yüzünde sabıka fotoğrafı olan posterler dağıtıyor."

"Kapa çeneni," dedim, ama sıırtmayı engelleyemedim.

"Cidden," dedi Kyran. "Siz ikiniz iğrençsiniz. Duygusal olarak kabız iki insanı izlemek gibi."

Burnumdan nefes verip başımı salladım. "Evlenmenizi sabırsızlıkla bekliyorum."

Bir süre sessizlik oldu, sonra Kyran omuz silkerek ekledi, "Uzun süre bekleyeceksin. O zamana kadar, Tanrı aşkına, karına onu sevdiğini söyle."

Onun kaybolduğu koridora baktım, bulaşık yıkarken çıkardığı hafif sesi fark ettim.

"Annesini güvenli bir şekilde dışarı çıkardıktan sonra," dedim.

Tyran sırtıma bir şaplak attı. "İşte bu ruh. Babasına yapılan saldırıdan sağ kurtulup travma yaşamak kadar romantik bir şey olamaz."

"Aynen öyle." Kyran başını salladı. "Torunlara anlatılacak bir hikaye. Tabii, torunların olacak kadar uzun yaşarsan. Ya da, normal insanlar gibi duygularını itiraf edersen."

"Sen mi söylüyorsun bunu?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Ben duygusal olarak çok kapalı biriyim," diye cevapladı Kyran.

"Ama hoşlandığım insanlara parmak silahı yapmam."

Tyran *pew pew* sesi çıkardı ve göz kırptı. "Emin misin? Bu oldukça seksi."

"İkinizi de nefret ediyorum," diye mırıldandı Kyran.

KIRK DÖRT RAVEN

Callahan ikizlerinin uygunsuz şakalar yapması ve Aiden'in aşırı kafein almış bir koruma gibi etrafımda dolanıp, kılıfımı ve bıçağımı en az on kez kontrol etmesi dışında, yolculuk oldukça sakin geçti.

Koruyuculuğu aşırıya kaçıyordu, ama ben bunu takdir ediyordum. Bu, onun beni önemseydiğini gösteriyordu.

Ancak, tekmeden inip karaya ayak bastığımız anda her şey değişti. Karada bizi bekleyen üç adam vardı. Savaş alanından çıkmış gibi görünen bu adamların gözlerindeki bakış, savaş ve daha fazlasını gördüklerini doğruluyordu. Çok şey görmüş ve kimsenin sormaya cesaret edemediği hikayeleri bakışlarının arkasında taşıyan adamlardı.

Ama bu, onların çarpıcı görünümelerini gölgelemiyordu. Tehlikeli, sert bir yakışıklılıkları ve gözlerini onlardan ayırmayı imkansız kılan gizemli bir havaları vardı.

"Merhaba River," dedi Aiden elini uzatarak ve iki adam el sıkıştı. Sonra diğer iki adama döndü. "Astor, Darius. Bu benim karım Raven."

"Callahan. Bayan Callahan," diye selamladılar üçü de. Bu unvan beni yaşlı ve... evli hissettirdi. Sonra ikizlere baktılar.

"Umarım ikiniz kovboyculuk oynamayacaksınız," dedi Darius, sanki geçmişte onların aptalca şeyler yaptığını görmüş gibi.

Kyran sırtıttı. "Biz oyun oynamayız, Darius. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi."

"Sonuçta, geçen sefer düşmanı yok ettik," dedi Tyran.

River gözlerini devirdi ve Astor homurdandı, "Ve bir köyü."

"Bu göreve odaklanalım," diye araya girdi Aiden ve eylem planını bir kez daha gözden geçirdi. Amaç, fark edilmeden içeri girip çıkmaktı, ama en kötüsüne hazırlıklıydık. "Sorusu olan var mı?" Herkes başını salladı. "Güzel, o zaman gidelim."

Ortam ciddileşti. İkizler sessizleşti, silahlarını kontrol ederken yüzleri sertleşti. Aiden tek kelime etmeden önüne geçti, kardeşleriyle birlikte koruyucu bir bariyer oluştururken River, Astor ve Darius arkamda kaldı.

Callahan kardeşlerin önünde, isteksiz rehberimiz olan mahkum —karanlıkta ağır adımlarla ilerledi.

Mağara deniz ve çürüme kokuyordu. Her adım duvarların yankısını yansıtıyor, zar zor seçebildiğim sarkıtların arasında kayboluyordu. Uzaklarda bir yerden sürekli su damlıyordu, kalbimin güm güm atışlarına uyumlu bir ritim yaratıyordu.

Saatlerce yürüdük, gittikçe daha derine, baş lambalarımızın zayıf ışığı pürüzlü taşların üzerine uzun, kıvrımlı gölgeler düşürüyordu. Yol daraldı, kaya duvarları yer yer o kadar alçaldı ki çömelmek zorunda kaldık. Aiden yakınımda kaldı, geniş omuzlarıyla beni korudu.

Arada sırada, tutsakın adımları yavaşlıyor ve ikizlerden biri ona hareket etmeye devam etmesi için pek de nazik olmayan bir itme yapıyordu.

Sonra, hiçbir uyarı olmadan, tamamen durdu.

"Devam et," diye homurdandı ikizlerden biri.

Ama adam kıpırdamadı. Yavaşça ve kararlı bir şekilde döndü ve yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Ne..." diye fısıldadım, ama bir patlama sesi duyulunca sözlerim kesildi.

Aiden hemen bana yapıştı ve beni geriye itti. Silahını sabitleyip bir dizi ateş etti. Kardeşleri de aynısını yaptı. Silah sesleri, bağırışlar ve taşın çarpan çeliğin sesi

ben gözlerimi kısıarak, bu kargaşada kim kimdir ayırt edemiyordum.

Kalbim acı verici bir şekilde çarpıyordu, göğsümü korku sarmıştı — hem bilinmeyenler hem de içimde büyüyen hayat için. Silahı hatırladığımda başım sağa sola sallandı. Şimdi onu çıkarıp ateş etmeye başlamanın doğru zaman olup olmadığını merak ettim. Ama Aiden ve ikizler yakındaydı ve onları kazara yaralayabileceğimden — ya da daha kötüsünden — korkuyordum.

Ama sonra duydum.

"Bebeğim, hiçbir şey yapma."

Bu, mağaranın duvarlarından yankılanan annemin inlemesi idi.

Kafatasımın arkasına aldığım darbeyle dünyam baş aşağı döndü ve bir tuzağa düştüğümüzü anladım.

Nemli çürüme, kan ve küf kokusuyla uyandım. Boğazımı saran görünmez bir tutuş olmasaydı, sanki çelik parmaklar oraya sıkışmış ve her şeyi bastırıyormuş gibi, kusacaktım.

Başımdan boynuma kadar her yerimde ağrı hissettim ve vücudumu soğuk bir korku kapladı.

Gözlerimi açtığımda, beni tam bir karanlık karşıladı. Yüzüm ıslak ve yapışkandı. Titreyen elimi kaldırdım, parmak uçlarımla başımın arkasını okşadım ve kaynağını buldum: hassas, şişmiş bir nokta. Ona dokunduğum anda, beyaz sıcak bir acı yayıldı ve dişlerimin arasından tısladım.

"Ah, sonunda tanıştık, Raven Lyons."

Dik bir şekilde doğrulduğumda, yatağın altından yayların gıcırdaması duyuldu. Soğuk hava, cildimin her santimetresine batıyordu.

Sesin kaynağını buldum, sandalyede oturan bir adamdı. Kılıfıma uzandım ama boş olduğunu gördüm.

Panik boğazıma kadar yükseldi.

"Ne... ne istiyorsun?" diye kekeledim. "Kimsin sen?"

Yukarıdan bir tıklama sesi geldi ve ardından beyaz bir ışık göz kapaklarımı deldi. Parlaklık azalana kadar gözlerimi sıkıca kapattım, her göz kırpışım küçük bir saldırı gibiydi.

"Ben, canım" —purosu içti, kokusu midemi bulandırdı—"senin babanı. Duncan Lyons."

Bu isim mideme yumruk yemiş gibi hissettirdi.

Başını çevirdi ve bakışları beni geçip gitti. Onu takip ettim ve odanın diğer tarafında, kendi üzerine kıvrılmış, kalçalarından dışarı çıkıntı yapan yuvarlak bir karnı olan bir kadın gördüm.

Sanki biri kaburgalarımın demir çubuk saplamış gibi göğsüm sıkıştı.

"Anne," diye bağırdım.

Cevap vermedi, titrek dudakları solgundu.

Yataktan atladım ve dizlerim yere çarparak annemin üzerine düştüm. Vücudu sıcaktı ve kırılıyordu, cildi tütün kokuyordu.

"Anne, benim," diye haykırdım, gözyaşları yüzümden akıyordu.

Yanağını avuçlarımla kavrayarak bana bakmasını sağladım, ama bakışları düz ve boştu, yansıma olmayan bir ayna gibiydi.

"Ona ne yaptın, seni piç kurusu?" diye bağırdım, omzumun üzerinden ona dik dik bakarak.

Duncan güldü, ama bu gülüşünde hiç neşe yoktu. "Bana senin öldüğünü söyledi. Seni benden *çaldı*." Omuzlarını silkti ve dudaklarını ıslattı. "Bu yüzden bana yeni bir çocuk borçluydu."

Purosu içti, duman soğuk odada yayıldı ve dağıldı.

"Önce, alkolik gibi içmeyi bırakması gerekiyordu," diye ekledi.

Gözyaşları yüzümden sıcak izler bırakarak akıyordu, her biri tuzlu ve acı, metalik bir tada sahipti. Bu benim kederimdi ve onunla birlikte, son beş yılda onun katlandığı her şeyin yavaş ve mide bulandırıcı bir şekilde farkına vardım.

Göğsüm boşaldı, her bir nefes almam bir öncekinden daha zordu. daha zordu.

"Annemi incittin," diye tısladım, sözler boğazımdan çıkarken boğazımdan zorla çıktı.

O güldü. "Aptal olma Raven. Onu becerdim."

Bütün bu yıllar boyunca onun zulmüne katlandı ve ben onu kurtarmadım. Lanet olsun, suçluluk duygusu göğsümü kemiriyor, içime çökmek üzereydi.

Ama şimdi onu yüzüstü bırakmayacaktım. Onu kurtaracak ve diğerlerine bakacaktım, ve ona elini süren bu hayvanı öldürecektim.

Gözlerim, kendine babam deme cüretini gösteren sapık herife kaydı.

Duncan koltuğunda tembel tembel oturmuş puro içiyordu. Kucağında bir silah vardı ve ben o silahı alıp ağzına bir kurşun sıkmaktan başka bir şey istemiyordum.

Ama önce anneme zarar verdiği için ona bedelini ödetirdim. Onun acı çekmesini görme ihtiyacı boğazımda safra gibi yükseldi. İçimi kaplayan kendime duyduğum tiksintiye rağmen, bu dürtü doğru geliyordu ve ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Kana susamış bu düşünce bana fiziksel bir darbe gibi çarptı, ama yanlışı gelmedi. Aslında, kaçınılmazdı.

"Biliyorsun, kalırsan ona özgürlüğünü vereceğim," dedi, benim düşüncelerimden tamamen habersiz.

Dudaklarım tiksinti ile kıvrıldı, ama cevap vermedim. Sessizliğim onu sinirlendirmiş gibiydi, sabırsız bir eliyle gümüş rengi saçlarını tararken saçları dağınık hale geldi. Sonunda bağırdı, "Annen seni benden uzak tuttu!" "Hayır, annem beni senden kurtardı." Bu, bu dünyada yaptığım son şey olsa bile, onu öldürecektim. "Kocam nerede?"

"Sen benim kıızımsın!" diye bağırdı. Öfkesi galonlarca dışarı sızıyordu. "O benim karım. İkiniz bana itaat etmelisiniz."

Onun patlamasına irkildim, ama korkmayı reddettim.

"Kocam ve kayınbiraderlerim nerede?" O, cevap vermeyi reddederek çılgınca güldü. "Onlara zarar verirsen öleceksin," dedim, nefretim midemde asit gibi yanıyordu.

Zaten ölecekti, ama bunu henüz bilmesine gerek yoktu.

"En azından benim gücümü miras almışsın," diye gururlu bir şekilde övdü. Hayalperest. Bu adamın yeri psikiyatri koğuşuydu. "Annen gibi bir korkak olmanı görmek istemem."

Telefonuna uzanıp birini aradı.

"Onu getirin," dedi, sesinde İskoç aksanı vardı.

Şüphe omurgamdan yukarı doğru sıçradı. "O"nun kim olduğunu çok iyi biliyordum. Bir dakika sonra kapı açıldı ve Aiden, elleri arkadan bağlı halde içeri getirildi. Arkasında üç adam, silahlarını ona doğrultmuş halde onu takip ediyordu.

Dağınık görünüyordu, ama kendine güvenen adımlarla içeri girdi. Sanki burada tutsak olan o değilmiş gibi. Gözleri annemin cesedine kaydı ve bir anlığına gözlerinde üzüntü belirdi, ama hemen gizledi.

"*Mo cuishle*, iyi misin?" diye selamladı beni, çenesi sıkıydı. Gözlerimiz karşılaşmadan önce iyi olduğumdan emin olmak istercesine gözleri üzerimde dolaştı.

"Evet," diye cevap verdim. "Sen?" O başını salladı.

"Ah, damadım." Duncan'ın gülümsemesi soğuktu. "Meğer son beş yıldır sana boşuna karşı çıkıyormuşum. Özür dilerim."

"Beni bağlayıp pişmanlık duyman komik," diye Aiden kuru bir şekilde karşılık verdi. "Korkarım özrün kabul edilmedi."

"Öyleyse..." Duncan silahını kaldırdı.

"Hayır!" diye bağırdım ve koşarak, nefret ettiğim adam ile sevdiğim adamın arasına girdim.

"Ah, annen gibi aptalsın," diye homurdandı Duncan. "Önemli değil, kocanı öldüreceğim ve sen, kardeşi benim varisim olarak yerini alacak kadar büyüene kadar, ortaklarımdan biriyle evleneceksin."

Midem bulandı. Bu adam hastaydı. İğrenç! Bunun için başka bir kelime yoktu. Sinsi, kötü bir piç. Ama sonra sözleri kafama dank etti.

"Bir erkek kardeş," diye hırıltılı bir sesle söyledim.

Duncan güldü. "Annenin yaptığı tek doğru şey. Sonunda bana bir erkek çocuk veriyor. Son beş hamileliği sonlandırmak zorunda kaldık. Hepsi değersiz kızlardı."

Kötülük ve zalimlikle dolu gözlerine baktım. "Sen delisin," diye fısıldadım dehşet içinde.

Bu delinin sevdiğim başka birini daha yok etmesine izin veremezdim. Duncan hayatta olduğu sürece annem, Aiden ve doğmamış bebeğim tehlikede olacaktı.

Acı ve öfke içimde kabardı ve ruhumu aşındırdı, ondan intikam almamı istedi. Gözlerim Duncan ve sandalyesini taradı, silahının tekrar kucağında olduğunu fark ettim.

"O İrlandalıyı öldürün," diye adamlarına bağırdı.

İçgüdülerimle hareket ederek, uzandım ve kucağındaki silahı aldım, sonra Duncan'ın kafasına doğrulttum.

"Sakin kıpırdama," diye tısladım, silahı ona doğrultarak. "Yoksa onun beynini dağıtırım."

Elini kaldırdı, adamlarına sessiz bir emir verdi.

"Hiç birini öldürdün mü, Raven?" diye kibirli bir tonla sordu, ama gözlerindeki korkuyu gizleyemedi.

Ateş ettim, tamamen kazara Duncan'ın uyluğuna isabet ettim ve sessizce şükran duası ettim.

"Seni lanet olası kaltak," diye homurdandı.

Soğukkanlılıkla gülümsedim. "Oops, benim hatam, sikini ıskaladım."

Kalbim hızla çarparak çenemi Aiden'a doğru eğdim. "Adamlarına kocamı çözmelerini söyle, yoksa bir sonraki kurşun kasıklarına gidecek. Ve ondan sonraki de kafatasına."

"Ne yaptığını bilmiyorsun, kızım."

"O kadar da zor değil, Duncan. Tek yapmam gereken nişan alıp ateş etmek, ve tahmin et ne oldu? Sen ateş hattındasın."

Duncan başını geriye attı ve güldü. "Sen benim kıızımsın, tamam mı?"

Tetiği daha sıkı tuttum.

"Kocamı çözerseniz sizi öldürmem," diye dişlerimi sıkarak yalan söyledim. "Son uyarı."

KIRK BEŞ AIDEN

Raven beni çok gururlandırdı.

Her şey alt üst olduğunda ve kendimizi yirmi adamla savaşırken bulduğumuzda, o benim en büyük endişem olmaya devam etti. Şansımızın az olduğunu biliyorduk, bu yüzden kardeşlerime geri çekilip Raven'ı da yanlarına almalarını söyledim.

Bir pusu kurduklarını tahmin etmiştim. Bir tuzağa düşmüyorduk, bir karşı saldırıya giriyorduk.

Bu yüzden Blackhawk Security'yi çağırdım, yedek durumda olan, silahlı ve içgüdülerim doğruysa bizi oradan çıkarmaya hazır olan kurtarma ekibini. İçgüdülerim doğruydu. Kardeşlerim de düşmanımızın elinden kurtulmayı başardılar.

Karım ve ben de kaçabilirdik, ama karım başının arkasından vuruldu. O piçi öldürmek istedim, ama kafası sert zemine çarpmadan hemen önce onu yakalamak için koştum ve sonra kardeşlerime kaçmalarını bağırdım.

Şimdi tek yapmamız gereken, hepsi geri dönüp bu lanet kaleyi yerle bir edene kadar Raven'ın hayatta kalmasını sağlamaktır.

Ama karım işi kendi eline almıştı ve her şey umduğumdan daha iyi gidiyordu.

"Adamlarının benim dediklerimi aceleyle yerine getirdiklerini görmüyorum," dedi Raven soğuk bir sesle. Ama onu artık yeterince tanıyordum ve sözlerinin altında yatan titremeyi fark edebiliyordum. "Bir kurşun daha ister misin, Duncan?"

"O piçi çözün," diye aceleyle söyledi.

Ellerim çözülür çözülmez, karımın silahını aldım ve üç muhafızı hedef alarak onları anında öldürdüm.

Sonra Duncan'a döndüm ve soğuk bir gülümsemeyle, "Her şeyi mahvettin, Duncan. Müttefik olma şansın vardı, ama sen deli gibi davranıp kayınvalidemi incittin" dedim.

"Şimdi öleceksin," diye ekledi Raven.

"Adamlarım bunu asla yanına bırakmayacak," diye dişlerini sıktı. "Sen de benimle birlikte öleceksin."

"Sen öldüğünde, benim ölümüm de anlam kazanacak," dedim karanlık bir sesle, ama Raven'ın inlemesi kalbimi sıkıştırdı.

Duncan'ın yüzünde panik belirdi ve korkak gibi kapıya doğru koştu. Silah sesleri patladı ve odanın bir tarafı dumanla kaplandı. Kargaşayı görmezden gelerek kendimi Raven'ın üzerine attım ve yere yuvarlandık.

"Yere yat," diye kulağına fısıldadım, onun üzerinde durarak. "Seni tutuyorum."

Mermiler havada vızıldayarak uçuyordu ve etrafımız kaosla çevriliydi. Ellerimi onun başının üzerinde tutarak, ağzımı ağzına yaklaştırdım ve onu sakinleştirmek için elimden geleni yaptım.

"İyisin," diye mırıldandım. "Güvendesin."

Daha fazla silah sesi duyuldu ve o hıçkırarak titredi.

"Korkuyorum." "Ben yanıdayım, *mo cuishle*." Onu kollarımın arasına aldım ve birkaç metre öteye sürünerek onu yatağın altına soktum, onu bir şekilde korumak için çaresizce çabalarken, savaşma içgüdümü görmezden geldim. Kardeşlerim River, Astor ve Darius bu işi halledecekti.

"Bebeğimizin ölmesini istemiyorum." Sesi titriyordu ve gömleğimi sıkıca tutarken gözleri etrafta dolaşıyordu. "Burada ölmek istemiyorum."

"Buradan çıkacağız. Canlı olarak," diye yemin ettim ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. "Hepimiz, annen de dahil."

River, Duncan'ın adamlarından biriyle çarpıştı, öfke ve hareketin oluşturduğu bir kasırga gibi, kavga vahşi ve ilkeldi. Kardeşlerim yöntemlerinde daha az içgüdüsel, deneyimlerinin soğuk verimliliğiyle düşmanı ortadan kaldırırken mermileri tercih ediyorlardı.

Uzakta, ritmik silah sesleri Darius ve Astor'un yerlerini koruduklarını ve durumun tersine dönmesini engellediklerini gösteriyordu.

Ve tüm bunların ortasında, Duncan gölgelerin güvenli ortamında korkakça saklanarak, adamlarının onun gururu, korkaklığı ve yarattığı karmaşa yüzünden ölmesini izliyordu. Bu fırtınayı kendisi yaratmıştı, ama şimdi yağmurda bile ayakta duramıyordu.

Savaşa katılmak, karıma zarar vermeyi düşünen tüm piçleri öldürmek için can atıyordum, ama onun güvenliği öncelikliydi.

"Aiden." Sesi silah sesleri arasında kayboldu. "Evet, aşkım?"

"Eğer başaramazsak," diye mırıldandı. Bana daha sıkı sarıldı. "Bilmeni istiyorum ki... Beş yıl önce seni terk etmek, hayatımda yaptığım en zor şeylerden biriydi ve seni hiç unutmadım. O zaman da seni seviyordum, şimdi de seviyorum. Bir daha asla seni terk etmek istemiyorum."

Kurşunlar durdu ve toz dağıldı. Ama kulaklarım hala onun sözleriyle çınlıyordu. Onu hafifçe kaldırdım ve yüzüne baktım.

"Söz veriyorum, Aiden..."

Kalbim yeni zirvelere yükselirken, ağzımı onun ağzına yapıştırdım. O beni seviyordu! Lanet olsun, şantaja ve benim gibi yaşlı bir adamdan daha iyisini hak ettiğine rağmen... o *beni* seviyordu.

Sonra Tyran'ın sesini duydum. "İşte buradasınız, aşk kuşları." "Şu anda oynamak için uygun bir zaman değil," dedi Kyran yavaşça.

Dudaklarına bir öpücük daha kondurdum ve sonra ayağa kalkmasına yardım ettim. Gözleri odanın içinde dolaştı ve kaosun ortasında hareketsizce cenin pozisyonunda duran annesinin yanına koştu.

Raven sandalyesinin önüne diz çöktü, annesini kucaklarken yüzündeki ifade yürek burkucuydu.

"Artık güvendeyiz," diye fısıldadı. "Bir daha asla incinmeyeceksin. Söz veriyorum."

Ama annesi hiç irkilmedi, gözlerindeki boş bakış rahatsız ediciydi.

Raven onu kucağına aldı, ileri geri salladı ve yumuşak bir sesle mırıldandı. "Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Bilmiyordum, ama şimdi buradayım ve sana bakacağım."

Onun kederi göğsüme çarptı ve keşke yapabileceğim bir şey olsaydı diye düşündüm. Bu, annesini dehşet içindeki halinden

korkunç halinden çıkarmak, onu en kısa sürede doktora gtrecekimizi açıkça belirtmek olsa bile.

"Raven, canım." Yanına gidip göz hizasına indim. "Onu buradan çıkaralım."

Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzü bana döndü, sonra arkamda duran kardeşlerime ve üç Blackhawk Güvenlik görevlisine baktı. River, Duncan'ın boğazını elleriyle sıkarken, Duncan l adamlarının cesetlerinin üzerinde havada sallanıyordu.

Ve sonra Raven'in hiç tanışmadığı iki aile yesi vardı: Duncan'ın kız kardeşi, Raven'in teyzesi ve kocası.

Raven'in kaşları çatıldı. "Onlar kim?"

Orta yaşlı kadın Raven'a yumuşak bir glmsemi attı. "Ben senin teyzenim, canım. Babanın kız kardeşi. Ama bunu bana karşı kullanma. O gerçekten bir piç." Bakışları kardeşine kaydı, yüzünde açıkça hoşnutsuzluk vardı. "Artık günahlarının bedelini ödeme zamanı geldi, Duncan. Ve ailene verdiğin acının."

Raven, River'ın boğazını sıkın adamın gözlerine baktı.

"Sen!" Sesi sert, gözleri öfkeyle doluydu. "Seni canavar!"

Duncan, içinde bulunduğu zor duruma rağmen hiç korku göstermedi. "Kızımı benden asla uzak tutmamalıydı," diye alaycı bir şekilde dedi.

"Ben senin kızın değilim!" diye histerik bir şekilde bağırdı. "Sen bir canavarsın."

"O zaman sen de öylesin," diye alay etti. "Hepimiz elmanın ağaçtan uzağa düşmediğini biliriz."

Gözleri aşığı indi, hala tuttuğum silaha kilitlendi ve sonra ona uzandı. Ama ben bırakmayı reddettim.

"Hayır," dedim kararlı bir sesle.

O sert bir suçlu değildi ve evet, o ve arkadaşları Angelo Leone'yi kasap tezgahındaki bir hayvan gibi paralamışlardı, ama bunu gözyaşları içinde yapmışlardı.

Yüzünü avuçlarımla kavradım ve bana bakmasını sağladım. O güzel gözlerde, genellikle meydan okuma ya da şehvetle parıldayan gözlerde, ıstırap, nefret ve acı yansıyordu.

"Tanıştığımızda," diye mırıldandım, alnımı alnına dayayarak, "karmanı yerine getirecek kişi olacağıma söz verdim. Bugün o günlerden biri olacak." Hareket etmedi, kederle dolu gözleri benimkilere kilitlenmişti.

Siktir, onun pişman olabileceği bir şey yapmasını istemedim. Hayatının geri kalanında onu kemirecek bir şey. "Bırak senin silahın olayım. Bunun ruhunu lekelemesini istemiyorum."

Yutkundu, gözleri annesine kaydı, sonra yavaşça başını salladı.

"Kendini şanslı say," dedi Duncan'a. Gözlerinde umut parladı ama kızını ve onun bağılılıklarını bilmiyordu. "Senin varlığın annemi yirmi yıldan fazla bir süre boyunca işkenceye maruz bıraktı. Uzun ve acı verici bir ölüm hak ediyorsun, ama bunun yerine hızlı bir ölümle öleceksin. Cehennemde çürü."

Benden uzaklaştı ve annesine döndü, onu olacaklardan korumak için. Silahımı kafasına doğrulttum ve tetiği çektim.

KIRK ALTI RAVEN

Sabah sisi rıhtıma yapışmış, sandıkları yükleyen adamların ayak bileklerine dolanmış, su gövdelere sessizce çarparak havadaki gerginliği vurguluyordu.

Annem hareketsiz bir şekilde yanımda duruyordu, bakışları boş ve paltosu Glasgow'un soğuk rüzgârında dalgalanıyordu. Tamamen boş ve kırılmış bir insan kabuğu gibi görünüyordu.

Ama nefes alıyordu. Hayattaydı.

Aiden'in eli sırtımın alt kısmına hafifçe bastırarak beni sabitliyordu.

"İyileşecek," dedi, sesi alçaktı. "En iyi bakımı ayarladım. Dr. Tristan Bennetti, yatağa döndüğümüzde bizi bekliyor olacak."

Karşımızda, yeni keşfettiğim teyzem ellerimi sıktı, gözleri cam gibi ama güçlüydü.

"Tekrar görüşeceğiz," diye fısıldadı ve yanağıma bir öpücük kondurdu. Kocasını sağlam, koruyucu bir duvar gibi duruyordu.

Yıllar önce Duncan ile bağlarını koparmışlardı, ama örgütü değil. Aiden, doğru insanlarla ittifak kurmanın önemli olduğunu ısrarla savunmuştu.

O bu insanlara güveniyordu. Ben de ona güveniyordum.

Teyzemin kocasıyla, sonra da teyzemle el sıkıştı ve başını salladı. "Burada her şeyi kontrol altında tutun. Sonuçlarla ilgilenin."

"Öyle yapacağız," diye güvence verdi. "Yeni varis hazır olana kadar." Bu kelime midemi bulandırdı. *Varis*.

Anneme baktım, ama ya duymamıştı ya da tepki vermemeyi tercih etmişti. O soğuk zindanda bilincimi geri kazandığımdan beri hiçbir şeye tepki vermemişti.

Onu yıkayıp temiz giysiler giydirdiğimde değil. Onun durumunu görünce ağladığımda da değil. Öfkeli mor ve siyah çürükler vücudunu kaplamış, fildişi tenini bozmuştu. Karnı hariç. O bölgedeki deri hiç zarar görmemişti.

Duncan, varisini elde etmek istiyordu. Ve ben... Onun defalarca öldürülmesini istiyordum.

"Gitmeliyiz," dedi Aiden, beni karanlık düşüncelerimden kopararak.

Hareket ederek, şık siyah tekneye binmeme yardım etti, sonra anneme uzandı ve ona saygıyla özen gösterdi. Annem, mezarına doğru sürüklenen bir hayalet gibi, sessizce kabine indi.

İçeride sıcaklık hissediliyordu. Duvarlar lake ahşap ve cilalı pirinçle parıldarken, koltuklar kadifeyle kaplıydı. Son birkaç saatte yaşananlardan sonra, bu lüks beni rahatlattı.

Oturup annemi sıkıca kucakladım, sonra Aiden ikimizi de kucakladı.

Motorların düşük gürültüsü, bizi su üzerinde taşımaya başlamadan önce duyulmaya başladı.

Aiden'ın süper yatına adımımızı atar atmaz, öfkeli bir ses havayı bıçak gibi deldi ve annem kollarımda irkildi. Onu bulduğumuzdan beri ilk kez bir şeye tepki gösteriyordu.

"Biri bana neden resmi bir bağış etkinliğinden sürüklendiğimi açıklayabilir mi?" diye bağırdı gür sesli bir adam, ceketini arkasında dalgalandırarak bize doğru fırlayarak. "Ben nöbetçi doktor değilim, Aiden!"

"Seni de görmek güzel," diye homurdandı Kyran, adamı görmezden gelerek kabine doğru yöneldi. Geçmişte benzer karşılaşmalar yaşamış olmalılar.

"Hoş geldin, Doktor," diye ekledi Tyran, kardeşinin ardından.

Doktorun İtalyan deri ayakkabıları ahşap zeminde gıcırdadı ve Aiden ona sert bir bakış attı. "Kuralı biliyorsun: teknede ayakkabı giyilmez, Tristan."

Ah, bu Dr. Bennetti olmalıydı.

Şakaklarında beliren gri saçlara bakılırsa, kırklı yaşların ortalarında görünüyordu.

"Siktir git dostum. Beni bu canavara sen sürükledin, o yüzden ayakkabılarımı kabul edeceksin. Ayrıca, senin savaş botların hala ayağında."

Aiden beni kabine yönlendirdi, masanın üzerinde siyah bir sağlık çantası duruyordu, Dr. Bennetti ise saçmalamaya devam ediyordu. "Hollanda büyükelçisinin karısını etkilemeye çalışıyordum, ama senin arkadaşların beni rahatsız etti..."

Annemi kanepeye oturttum, sonra yanına çöktüm.

"Yarın flört etmeye devam edebilirsin," dedi Aiden düz bir sesle, annemin yönüne doğru başını sallayarak. "Şu anda sana daha çok ihtiyacı var."

Tristan gözlerini devirdi, itiraz etmek için ağzını açtı, ama sonra bakışları anneme takıldı. Yüzündeki ifade değişti, mizahı kayboldu.

Annemin dayandığı kırmızı bank, cildindeki morlukları daha da belirgin hale getiriyordu. Ya da belki de morlukların altında hastalıklı bir solgunluk vardı.

Tam o anda, nefesini tuttu, karnı titredi ve sıvı giysilerini ıslatarak kadife koltuğa sızdı.

"Bu..." Bacaklarından aşağıya doğru yayılan ıslak izlere baktım. "Suyu mu geldi?"

"Tanrım," diye fısıldadı Tristan ve anında diz çöktü. "Ne zaman doğum sancıları başladı?" Şok içinde onu izlerken, sanki cevapları biliyormuşum gibi bana baktı. Beni uyandırmak istercesine parmaklarını şıklattı. "Ne zamandır kasılmaları var?"

"Dikkat et, Tristan," diye homurdandı Aiden. "Bahsettiğin kişi benim karım ."

Doktor hiç sarsılmamış gibiydi. Bunun yerine, "Ee?" diye sordu.

"Ben... O... Hiçbir şey söylemedi," diye fısıldadım, "Acı çektiğini fark etmedim."

acısı olduğunu fark etmedim."

Tanrım, ne korkunç bir kızdım ben.

Tristan eldivenlerini giydi, yüzünde klinik bir ifade belirdi. "Bunu ona kim yaptı?"

"Kocası," diye cevapladı Aiden. "O artık öldü."

Dr. Bennetti memnunmuş gibi başını salladı. "Şokta, ama kesinlikle doğum sancıları var. Durum hızla kötüleşebilir. Işık, sıcak havlu ve düz bir yüzeye ihtiyacım var. Hemen."

"Masayı boşaltıyorum," diye bağırdı Tyran.

Aiden onu kucaklayıp masaya yatırırken, doktor çantasının fermuarını açtı ve kabin ışıkları altında parıldayan aletleri ortaya çıkardı.

Tristan pelvik muayeneye başladığında ikizler ortadan kayboldu. Annemin eli aniden titredi, boğazından düşük bir inilti çıktı. Parmakları karnını zayıf bir şekilde tırmaladı.

"Kanaması var," diye mırıldandı Tristan. "Ve bebek henüz aşağı inmedi. Doğal doğum için zamanımız yok."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum, annemin elini tutarak.

"Sezaryen yapmak zorunda kalacak," diye açıkladı Aiden.

"Ama biz hastanede değiliz," diye fısıldadım, içimde yavaş yavaş panik yükseliyordu.

"Zaman yok," diye bağırdı Tristan. "Bu benim tercih ettiğim bir seçenek değil seçimim olmazdı, ama hastaneyi beklersek ikisi de ölecek." "Ne?"

Aiden elimi tutup beni çekerek uzaklaştırdı. "Yap şunu."

Annemin gözleri kısa bir süre açıldı, dudakları kıpırdadı. Eğildim, ama ağzından hiçbir kelime çıkmadı.

Tristan'ın gözlerine baktım ve başımı salladım, sesimi zar zor çıkarabildim. "Onu kurtar. İkisini de. Lütfen."

Ağrı kesici ilaçla başladı, sonra çalışma alanını ve annemin cildini sterilize etti.

Yatın motorları altımızda hafifçe gürültü yapıyordu, kabindeki kaosla ürkütücü bir tezat oluşturuyordu. Isıtıcı lambalar getirildi. Yukarıdaki ışıklar vızıldayarak yanmaya başladı. Hava ağırlaştı, antiseptik kokusu her köşeyi doldurdu.

"Neşter," diye emretti Tristan.

Aiden neştere, sonra da doktora baktı. "Gerçekten eldiven giymeden dokunmamı mı istiyorsunuz?"

Tristan sinirli bir nefes vererek, kendisi uzandı. "Bu bir alışkanlık. Boş ver, ben hallederim."

Doktor verimli bir şekilde çalışıyordu, hareketleri hassastı ve dikkati dağınık değildi. Aiden ve ben nefesimizi tutarak onu izliyorduk. Tristan ilk keşiği yaptı.

Sessizliği düşük bir inilti bozdu. "Hayır... Bebek canavar... Öldür..."

Tristan, annemin yumuşak, kesik kesik çığlıkları kabini doldururken hareketinin ortasında donakaldı. Çığlıkları nefes nefese kalmaya, sonra da ağır kesicilerin etkisini yitirmesiyle çığlıklara dönüştü.

Damağımı kanayana kadar ısırdım. "Anne... Sorun yok. Neredeyse bitti."

"Canavar..."

Tristan, annemle ilgilenirken dudaklarını sıkıca kapattı, alnında ter damlaları belirdi.

"Bebeğin masum," diye fısıldadım, annem başını sağa sola sallarken. "Tıpkı benim gibi. O da senin ve benim gibi olacak."

Oda zamanın durduğu hissi veriyordu. Dışarıda dalgalar nazikçe teknenin gövdesine çarpıyordu, içeride yaşanan acımasız mucizeyle tezat oluşturan bir ninni gibiydi.

Ve sonra bir çığlık havayı yırttı.

Tristan, kanla kaplı, kıpır kıpır hareket eden bebeği, kordonu hala sağlam halde tuttu.

"Sağlıklı bir erkek bebek," dedi, anneme konuşurken ses tonu temkinliydi. "Onu kucağına almak ister misin?"

"Hayır." O uzak başka gözleri gözleri geri dönerek dönüyor önceki kasvetine döndü.

"Anne..." diye yalvardım.

"Onu... benden uzaklaştır," diye inledi.

Aiden yanıma geldiğinde gözyaşları akmaya başladı, sesi gergindi. "Çok şey yaşadı. Ne dediğini bilmiyor."

Tristan kordonu kesmek için harekete geçti, sonra hızla yenidoğanı temizledi, yumuşak beyaz bir havluya sardı ve hayati fonksiyonlarını kontrol etti.

"Güçlü bir bebek," diye mırıldandı.

Annem yine inledi, göz kapakları ağrıyordu. "Canavar... Onu benden uzaklaştır..."

Donakaldım, annemin yıkılmış hali ile Tristan'ın kollarında ağlayan yeni hayat arasında kalmıştım.

"O benim kardeşim," diye boğuk bir sesle söyledim, ama o çoktan uykuya dalmıştı.

Aiden uzandı, sesi alçak ama kararlıydı. "Onu biz alırız." Nazikçe, Tristan'ın kollarından çocuğu aldı ve onu tutarken gözleri benimkilere baktı. "Senin için sorun olmazsa?"

Annemin alınına bir öpücük kondurdum ve sonra kocama katılarak ikisini de kollarımla sardım.

"Evet, onu seveceğiz ve güvende tutacağız."

"Kendi çocuğumuz gibi yetiştireceğiz," diye bitirdi Aiden ve ben, ondan daha çok sevebileceğim bir erkek olmadığını anladım. "Birlikte."

KIRK YEDİ AIDEN

Raven, benim gömleğimden birini giymiş, yanına kıvrılmış, hafifçe horluyordu. Bebek, gecenin sessizliği hakimken, yatağımın yanındaki geçici beşikte uyuyordu.

Son yirmi dört saatte yaşanan olaylar, bugün karımı kaybedebileceğimi fark etmenin şokuyla birlikte üzerime çöktü.

Bu düşünce korkutucuydu.

Bir el sırtıma dokundu, yumuşak avuç içi tenime bastırıyordu. "İyi misin?" Raven'ın sesi kısık çıkıyordu ve döndüğümde benim bana baktığını gördüm.

"Evet." Yatakta doğruldu, elleri belime dolandı. Benim büyük elimle onun küçük elini kapattım. "Sana hiç söylemedim..." Sesi kesildi.

Dudakları sırtıma bastırdı. "Ne söyleyecektin?"

"Ben seninim, Raven. O yüzüğü parmağına taktığımdan beri seninim." Hareket ettim ve onu kucakladım. "Senin için dünyayı yerinden oynatırım."

Kollarını boynuma doladı ve dudaklarını dudaklarıma bastırarak, kemiklerime işleyen bir çaresizlikle beni öptü.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı ağzıma, nefesi kesik kesik.

"Ben de seni seviyorum. Ne olursa olsun, her zaman senin yanında olacağım," diye yemin ettim.

Gülümsedi, nefesi düzeldi. "Bunu defalarca kanıtladın, Aiden. Yaptıklarımın sonra senin güvenini kazanması gereken benim."

"Artık geçmişte yaşamak yok." Onun avucunu göğsüme koydum. "Bundan sonra her şeyi birlikte halledeceğiz. Kaçmak yok, saklanmak yok."

Kaptan kabini sonbahar ayının ışığıyla aydınlanırken, yüzüne gölgeler düşüyordu.

"Biraz endişeliyim," diye mırıldandı.

"Benimle kalmaktan mı?" diye sordum, yarı şakacı bir şekilde.

"Hayır, çünkü artık hayatın boyunca benimle birlikte olacaksın, Aiden." O kadar yorgun görünüyordu ki, bana yığılacağından korktum. "Duncan'ı öldürmenin ters tepmesinden korkuyorum. Annem için endişeleniyorum." Beşiğe bir bakış attı. "Ve onun için de endişeleniyorum. Henüz bir adı bile yok."

Sesi çatladı ve bu benim göğsümü parçaladı. "Duncan'ın ölümünden dolayı bize saldıran herkesi halledebilirim. Annenin iyileşmesi için zamana ihtiyacı var. Ne olursa olsun onun yanında olacağız. Ve küçük kardeşin ihtiyacı olan tüm sevgiyi görecek. Büyüdüğünde dikkate alınması gereken bir güç olacak, bana güven. Onun ya da ismi için endişelenmene gerek yok. Bir ismi olacak."

"Benim tüm yüklerimden rahatsız olmayacağından emin misin?"

Ben gülümsedim. "Henüz fark etmedin mi, ben hepinizi istiyorum?"

Yastıklara yaslandım ve o da bana yaslanarak gülümsedi. Göz kapakları düştü ve derin bir uykuya daldı, yumuşak horlamaları, bebek kardeşinin emme sesleriyle karışıyordu.

Birbirimize sarılmış uyuduk ve bu, yıllardır hissettiğim en huzurlu andı.

KIRK SEKİZ RAVEN

"Ayrıntıları bilmem gerek," dedi Tristan, beni izleyerek. Burada zincirsiz bir mahkum gibiydi, ama Aiden'in onun üzerinde ne tür bir baskı kurduğunu bilmiyordum.

"Doğum belgesi düzenlemem gerekiyor, ama ebeveynleri listelemeden bunu yapamam," diye devam etti.

Annem kabininde dinleniyordu, hala bebeği görmek ya da onun hakkında konuşmak istemiyordu.

"İyileşmek için zamana ihtiyacı var," dedim ona, bebeği kollarımda sallayarak.

Doğumdan sonra, biraz yolumuzu değiştirip İrlanda'da durduk. Üç gündür burada demirlemiştik. Aiden ve kardeşleri işlerini hallediyor, ülkedeki depolarını ziyaret ediyorlardı, ama Aiden her zaman erken dönüyordu, kardeşleri ise dışarıda kalıp stres atmaya çalışıyorlardı.

Bunu birlikte yapacağımızı söylediğinde kesinlikle ciddiydi.

"Annen fikrini değiştirmeyecek bence," dedi Tristan, salonda oturdu.

Aiden ve ben benim küçük kardeşimi evlat edinip ona isim vermek istiyorduk, ama önce annemle konuşmadan bu işe girişmek doğru gelmiyordu. Hala şokun geçeceğini ve annemin bu bebeğin Duncan olmadığını anlayacak kadar iyileşeceğini umuyordum.

"Değişebilir," diye zayıf bir şekilde itiraz ettim ve Aiden'ın dün getirdiği beşiğe doğru yürüdüm. Onu nazikçe beşiğe yatırdım, battaniyeye sardım ve yanına oturdum.

"Bu konuda çok yeteneklisin," dedi Tristan, ben de alaycı bir şekilde güldüm.

"Öyle sanmıyorum, ama öğreniyorum." Tatlı, tombul yüzüne baktım ve kalbimin kabardığını hissettim. "Onu sevmek zor değil ama."

O yumuşak bir kahkaha attı. "O ergenlik çağına geldiğinde beni ara."

Gülümsedim. "Tanrım, biliyorum. Arkadaşlarım ve ben ergenlikte çok sorunluydık."

"O konuda seni yenerim," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi ve dikkatimi üzerine çekti. "Bu yüzden buradayım. Aiden'a çok şey borçluyum."

Kaşlarımı kaldırdım ama ona soru sormadım. Söylemek isterse söylerdi.

O ayrıntılara girmeyince, telefonuma baktım ama garip bir şekilde kızların grup sohbeti annem kadar sessizdi. Bu durum Reina ve Phoenix için endişelenmeme neden oldu. Isla ve Athena emin ellerdeydi, ama Romero kardeşlerin nerede olduğu hâlâ bir sırdı ve Leone kardeşlerin onları mahvedip mahvetmeyecekleri konusunda endişeleniyordum. Amon, Reina'nın kalbini bir kez kırmıştı. Bu sefer başarabilecek miydi? Başarırsa, kardeşi Dante'nin ya da Phoenix'in ne olacağı konusunda emin değildim.

Kulübenin kapısı açıldı, içeri soğuk bir hava dalgası girdi ve ben hızla bedenimle beşiği engelledim.

"Ah, anne ayı tam gaz çalışıyor," dedi Aiden kapıyı kapatırken. "O nasıl?"

Sahte bir kızgınlıkla homurdandım. "Önce benim nasıl olduğumu sormalı değilsin?"

Beş adımda aramızdaki mesafeyi kapattı ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Karım bugün nasıl?"

"Harika," diye mırıldandım, dudaklarına gülümserken.

"Ne zaman üçüncü tekerlek olduğumu bilirim... ya da bu durumda dördüncü tekerlek." Tristan boğazını temizleyip ayağa kalktı. "Kimi ebeveyn olarak kaydettirmem gerektiğine karar vermen için sana bir gün daha vereceğim, ama cevap ortada."

O ortadan kaybolduğunda, Aiden, "Annenle henüz konuşmadın mı?" dedi.

Kafamı salladım. "Ne zaman ona gitsem, ya uyuyor ya da sessiz. Bu kadar çok şey yaşadktan sonra onu üzmekten nefret ediyorum."

Anlayışla başını salladı. "Tristan'ı bırakmak zorundayım. Fransa'da bekleyen hastaları var ve ben onu burada tutarak bencil davrandım. Sadece o gitmeden önce bu sorunu çözebilmeyi umuyordum."

Derin uykuda olan bebeğe baktım. Garip bir şekilde, o benim kardeşim gibi gelmiyordu, ama kanımdan olduğu hissine kapılıyordum. Belki de içimdeki annelik içgüdülerini uyandırıyor, ya da belki de hormonlarım devreye girmişti. Önemli değildi, çünkü onu hayatım pahasına koruyacaktım, tıpkı içimde büyüyen bu bebeği koruyacağım gibi.

Aiden'in eli karnımın alt kısmına kondu. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim. Mide bulantısı ya da kusma yok."

"Olağanüstü."

Ben alaycı bir şekilde, "Tristan da öyle demişti" dedim. Aiden sertleşti. "Seni muayene etti mi?"

Gözlerimi devirmeden edemedim. "Bana maço tavırları takınma. Hayır, beni muayene etmedi. Ama bilmen gerekirse, bebeğimizi doğurtacak doktorun erkek olma ihtimali yüzde elli."

"Ölü bir erkek," diye homurdandı. Göğsünü okşadım.

"Sadece sohbet sırasında aklıma geldi," dedim ve aşağıdaki güverteye doğru yöneldim. "Ben annemi kontrol etmeye gitsem, sen de bebeğimize baksan nasıl olur?"

Adımımı yarıda kesip omzumun üzerinden baktığımda, Aiden bana geniş bir gülümsemeyle bakıyordu. "Dediğim gibi, anne ayı."

Annemi kanepede yatarken buldum, kucağına bir keten battaniye örtülmüştü, gözleri yorgunluktan çökmüştü. Cildi biraz renk kazanmış, morluklar soluk sarı lekelerle dönüşmüştü, ama gözlerindeki ışık her zamankinden daha sönük görünüyordu.

Yavaşça yaklaştım ve yanındaki masada dokunulmamış yemeklerin bulunduğu tepsiyi gördüm.

"Yemek yemiyorsun," dedim nazikçe. "Aç değilim."

"Dün de öyle demiştin."

Cevap vermedi, ben de yanına oturup ellerimi kucağımnda birleştirdim. "Seni böyle görmekten nefret ediyorum. Lütfen, nasıl yardım edebileceğimi söyle."

Evet, onunla erkek bebeğİ hakkında konuşmam gerekirdi, ama onun bana karşı yine kapandığını görmek için kendimde güç bulamadım.

"Ona geri döndün."

Sesinde suçlama yoktu, ama ben yine de öyle hissettim.

"Geri dönmedim. Onunla tesadüfen karşılaştım ve..."

Ne söyleyeceğimi bilemeden sözlerim kesildi, ama suçluluk duymamam gerektiğini biliyordum. Aiden onu kurtarmama yardım etmişti. Ben hak etmediğim halde bana anlayış göstermişti. Onun Duncan'a hiç benzemediğini göremiyor muydu?

"Patlamanın olduğu günden bu yana, son beş yıldır," diye yavaşça başladım, "senin bana söylediğİ gibi, herkesin gözü önünde saklanıyordum. Aiden'dan aldığım parayı ve posta kutusundaki belgeleri kullanarak ülkeyi terk ettim. Henüz reşit bile değildim, korkmuştum, dehşete kapılmıştım ve kalbim kırılmıştı. Senin öldüğünü sanıyordum."

"Ölmedim, ama Duncan'ın öldüğünü düşünmesini sağladım." Sesi düz ve duyusuzdu. "Seni korumak zorundaydım."

"Ama seni koruyacak kimse yoktu," diye fısıldadım.

"O benim günahımdı, katlanmam ve hayatta kalmam gereken hatamdı. Sen tüm bu olaylarda masumdun."

Son beş yılda yaşadıklarını düşündüğümde omurgamdan bir titreme geçti. Yirmi yıl boyunca o kötü adamdan kaçarak yaşamış olmanın ardından bu hiç adil değildi.

"Patlamadan nasıl kurtuldun?" diye sordum.

"Sen pencereden kaçtıktan sonra, yüzüğünü geride bıraktığından emin oldum ve ön kapıdan çıktım."

Gözlerim bana geri dönen aynı yüzüğe indi ve boğuk bir sesle, "Birlikte kaçmalıydık. Birbirimizi korumalıydık. Onun ve onun zulmüne maruz kalmamalıydın. Keşke..." Omuzlarım çöktü, "keşke" senaryolarının bir anlamı olmadığını biliyordum. O, en iyisi olduğunu düşündüğü şeyi yaptı.

"Seni geride bıraktığım için her gün vicdan azabı çekiyordum," diye itiraf ettim, gözlerim yaşlarla doldu. Ama ağlamayacaktım. O hayattaydı ve sonuçta annem benim hayatımı kurtarmıştı.

"Arkadaşlarının sana destek olacağını biliyordum." Sesi alçaktı, ifadesi uzak. "Haklıydım, değil mi?"

"Evet, iyi ve kötü günleri birlikte atlattık."

"Para... Yeterli miydi?" diye sordu.

Başımı salladım. "Üniversiteye giderken bir iş buldum ve sonunda resimlerimden para kazanmaya başladım."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Başaracağını hep biliyordum, bebeğim."

"Ama kocamı incittim." Sesim titriyordu. "Beş yıl boyunca benim ölümünden kendini sorumlu tuttu. Çok acımasızcaydı."

"Sen çok gençtin," diye düşündü. "Belki geriye dönüp bakınca adil değildi, ama ona geri dönmenin bir yolunu buldun, yani sanırım kaderinde varmış."

Bütün bunları anlamlandırmak ve kelimeler bulmak için uğraştım.

"Patlamadan önce, Aiden ve ben birbirimize yakınlaşmaya başlamıştık. O düşünceli, beklenmedik bir şekilde nazikti... Bir süreliğine dünyayı unutmayı kolaylaştıran türden bir insandı. Ama olanlardan sonra onu unutmak imkansızdı. Kendimi kaybolmuş hissediyordum — suçluluk ve kafa karışıklığı denizinde kaybolmuş — senin ölümün ve onun aldatmacasının gerçeği tarafından rahatsız ediliyordum. Her şeyi olabildiğince derine gömdüm, yeterince derine gömdersem acısı diner diye umuyordum. Ama hiç dinmedi."

Annem sessiz kaldı, yüzü sakindi, neredeyse ilgisizdi. Ama ben onun hafifçe yutkunduğunu, dudaklarının hafifçe titrediğini fark ettim ve suçluluk duygusu içimi deldi. Bunu söylememeliydim. Onu inciten kişi ben olmamalıydım. Şimdi ona bakmam gerekiyordu.

"Üzgünüm anne. Benim için çok fedakarlık yaptın ve belki de haklısın. Çok gençtim." Sonuçta, Aiden akşam yemeğine çıktığımızda da aynı şeyi söylememiş miydi? Yıllarca ayrı kaldığımız için kanatlarımı açabildiğimi belirtmişti. "Arkadaşlarım harikaydı. Üniversite hayatım da öyle. Keşke bunları seninle paylaşabilseydim. Keşke güvende olsaydın, değil de..."

Yanağımı avuçladı, dokunuşu nazikti.

"Aiden'ı bulman iyi olmuş," dedi ve bu sözleri beni şok etti.

"Ciddi misin?" diye fısıldadım, gözyaşlarımı silerek.

O başını salladı. "Onun ona hiç benzemediğini görebiliyorum."

İskoçya'dan bu yana Duncan'dan en çok bahsettiği andı. Bunu iyi bir işaret olarak algıladım ve bunun, özellikle de Duncan'ın bir daha ona zarar veremeyeceğini bildiği için, iyileşme yolunda olduğunu umdum.

"Aiden benim öldüğümü sandı," dedim yavaşça, göğsüm duygularla titriyordu. "Bu onu incitti. Onu incittim ve geriye dönüp baktığımda, ben... Bilmiyorum..."

"Onunla kalmalıydın," diye cümlemi tamamladı. "Ama sen geliştiğin için üzülüyorum."

"Evet, onunla kalmalıydım," diye onayladım. "Şimdi kanıtladığı gibi, ikimizi de korurdu. Ama geçmiş geçmişte kaldı, onu orada bırakmalıyız. Geleceğe bakalım."

O başını salladı ama başka bir şey söylemedi. Aramızda sessizlik hakim oldu. Geçmişte yaşamak bize hiçbir fayda sağlamazdı ve bu yolculuk bizi tam bir döngüye soktu. Hatta bu süreçte bir iki şey öğrendim ve biraz olgunlaştım. Belki de her şey olması gerektiği gibiydi ve biz de bunu olduğu gibi kabul etmeliydik.

Birlikte yeni bir hayata başlama şansı.

"Polisin patlamada bulunduğu ceset..." diye başladım. "Kimin cesedi?"

Annemin gözleri hayaletlerle doldu. "Çalıştığım hastanenin morgundan aldığım ölü bir kadındı."

Burnumu kırıştırdım. "Şaka yapıyorsun herhalde."

"Şaka yapmıyorum," diye sertçe karşılık verdi. "Jack Callahan'ın beni ziyaret ettiği gün, bir saatliğine işe gittim ve bir ceset getirdim."

Ona inanamadan baktım. "Yapmadın."

"Evet, yaptım. Taşındığımız her yerde, hep bir hastanede hademe olarak çalışmaya başladım. Sence neden?"

"Bir cesede... erişmek için..." dedim yavaşça, ancak bu konuşma bana çok saçma geliyordu.

O başını salladı.

"Planımız, ikimizin de ölümünü sahte gösterip yeniden başlamakti. Tabii ki, tüm plan suya düştü."

"Nasıl hayatta kaldın? Bana ulaşamadın mı?"

Omuz silkti. "Dünya senin öldüğünü sandı, ben de senin yasını tuttum."

"Bana söylemeliydin. Sana yardım edebilirdim anne."

"Dikkat çekmek istemedim. Neyse, artık bitti."

"Bu, yaptığını haklı çıkarmaz." Bakışları benden uzaklaştı ve boşluğa bakarak yüz hatları gevşedi. "Anne, oğlun hakkında..."

"Hayır."

Midem burkuldu.

"Ne demek *hayır*?" O cevap vermedi, ama ben artık duramazdım.

"O daha bir bebek. Senin oğlun. Benim kardeşim."

"Canavar."

Ne yapacağımı düşünürken burnumdan nefes aldım. Onun için işleri zorlaştırmak istemiyordum ve bebeği gündeme getirmek onu açıkça üzmüştü.

"Sadece bir şeyi bilmeni istiyorum." Vücudu gerildi ve dinlediğini anladım. "Aiden ve ben onu evlat edinip kendi çocuğumuz gibi yetiştirmek istiyoruz. Onu çok seviyoruz. O da senin ve benim gibi masum."

Yine başka yere baktı, kabinin zemininde dans eden güneş ışığını izledi. "O da büyüdüğünde onun gibi olacak. Henüz göremiyorsun, ama göreceksin."

Tanrım, kalbim onun için ikiye bölündü. Ve en kötüsü, onu bunun için yargılayamadım bile. Duncan ona hayal edilemez bir cehennem yaşatmıştı.

"Ona baktığımda sadece seni görüyorum," diye fısıldadım. "Ve kendimi. Sevgiye ihtiyacı olan birini görüyorum."

Uzun bir süre sessiz kaldı ve ben ne yapacağımı bilemediğim bir sessizlik içinde oturduk.

"O zaman o senin," dedi annem, sesi titriyordu.

"Anne..."

"Ben mahvoldum." Yavaşça uzandım, elini tutup nazikçe tuttum. "Hâlâ o evdeymişim gibi hissediyorum. Uyanıkken bile ellerini üzerimde hissediyorum. Benden aldığı tüm bebekler..." Başını salladı. "Ve şimdi, Duncan'ın bunu da almasını diliyorum."

"Sen hayatta kaldın. O kalmadı. O piçin kazanmasına izin verme. Yaşamalısın. En iyi intikam budur."

"O çocuğun yanımda olmasını istemiyorum." Eli benim elim altında titriyordu. "Hatırlatıcı şeyler istemiyorum. Bu hayatı istemiyorum."

Boğazımdaki düğümü yutarak başımı salladım. "O zaman sana yeni bir hayat yapalım."

Gözleri kapandı.

"Gidebilirsin," diye yumuşak bir sesle devam ettim. "Sana yardım edeceğiz. Dünyanın herhangi bir yerini seç. Belki de hiç gitmediğin, kimsenin adını bilmediği bir yer. Aiden bunu gerçekleştirebilir. Ama lütfen anne, sadece yaşa."

Gözlerini tekrar açtı ve bu sefer gözlerinde bir özlem parıltısı gördüm. Tam da ihtiyacı olan şey bu olabilirdi. Yeni bir hayat.

"Artık anne olmak istemiyorum."

Başımı salladım. "Olmak zorunda değilsin."

Gözleri yaşlarla doldu. "Benden nefret ediyor musun?"

"Asla," dedim tutkuyla. "Bencil olmayı ve kendin için yaşamayı hak ediyorsun. Huzuru hak ediyorsun."

Ağır gözyaşları yanaklarından süzüldü.

"Ve o iyi olacak mı?" diye sordu boğuk bir sesle.

Gülümsedim, ama gülümsemem titriyordu. "Evet. Sevilecek ve sen hazır olduğunda, o burada olacak. Güvende ve sevgiyle."

Gözlerinde kararlılık parladı ve başını salladı.

"O zaman lütfen, ortadan kaybolmama yardım et," dedi.

Oğlunun doğduğu gece yaptığım gibi eğildim ve alnını öptüm. "Aynen öyle yapacağız."

Gözlerini tekrar kapattı, ama bu sefer nefes alması daha kolaydı. Bu, iyileşmesi için atılan ilk adımdı.

EPİLOG

AIDEN

Bir Yıl Sonra

Eşim: Bu gece geç saatlere kadar çalışmayın. Sizi öpücüklerle ödüllendireceğim.

Raven'ın mesajı bütün gün aklımdan çıkmadı ve eve vardığımda gece çoktan çökmüştü. Şehir sirenler ve araba kornalarıyla gürültülüydü ama burada, yukarıda, bambaşka bir dünyaydı. Gürültü engellenmişti ve dünya biraz uzaklaşmış gibiydi, sadece karım ve çocuklarımla var olduğu bir balonun içinde yaşamama izin veriyordu.

New York'taki penthouse dairemizin ön kapısından içeri girdim, karımı baştan çıkarmaya hazırdım.

Girişin yanında ayakkabılarımı çıkardım.

Işıklar kısıldı ve akşamın sessizliği çöktü. Saat daha yedi idi, ama Ronan ve Logan'ı sıkı bir gece rutini içinde tutmayı seviyorduk.

Penthouse'da dolaşırken, havada bebek maması, süt ve şeker kokusu vardı. Mutlu bir ev gibi kokuyordu ve öyle hissettiriyordu.

Önce çocukları kontrol ettim, Ronan bir yaşına girmek üzereydi ve Logan üç aylıktı. Ronan kıvrılmış yatıyordu, nefes alış yavaş ve düzenliydi, küçük eli beşik parmaklıkları arasından Logan'ın göğsüne uzanmıştı.

Eğilip Ronan'ın battaniyesini düzelttim, sonra alnına bir öpücük kondurdum ve Logan'a dönüp onun kundak battaniyesini düzelttim. Sonra onun alnına da bir öpücük kondurdum.

Bir an orada durup onların uyumasını izledim. Hala iki güzel oğlum olduğu için bu kadar şanslı olduğuma inanamıyordum. Belki de onları ya da onların ve karımın bana getirdiği mutluluğu hak etmiyordum, ama kimsenin bunun üzerine gölge düşürmesine izin vermeyecektim. Bu benim ailemdi ve onlara zarar vermek isteyen herkesten korumak için hiçbir şeyden vazgeçmeyecektim.

Onlara son bir kez baktıktan sonra odadan çıktım ve kapıyı nazikçe kapattım. O anda koridordaki aynaya Raven'in dağınık el yazısıyla yazılmış bir not yapıştırıldığını fark ettim.

Stüdyo. Şimdi. Hiçbir şey getirme.
Az giyin. - R

Gülümsedim ve bütün gün omuzlarımda hissettiğim gerginlik yavaş yavaş yok oldu.

Stüdyoya giden koridor karanlıktı, ben de gömleğimin düğmelerini ilikledim. Ofisime uğrayıp silah kılıfını ve silahı çıkardım ve sadece Raven'in ve benim parmak izlerimle açılan kasama koydum.

Gömleğimin yarısı çıkmış halde stüdyoya doğru yoluma devam ettim ve stüdyonun kapısını açtım.

Raven bana sırtını dönmüş, bir kalçasını yana doğru açmış, parmaklarında bir fırça tutuyordu. İpek gibi yumuşak lacivert bir bornoz giymiş, ısrarla istediği eski moda bir pikaptan çalan müziğe eşlik ederek dans ediyordu.

"Merhaba, karıcığım."

Döndü, gözleri göğsümden aşağıya kayd, sonra tekrar yukarıya çıktı. "Merhaba, kocam. Seni çok uzun zamandır bekliyordum."

Sesi şakacıydı ve beni bir sonraki projesiymişim gibi izliyordu.

"Çocukları kontrol etmem gerekiyordu." "Ve şimdi buradasın."

"Evet." Yavaş ve dikkatli hareketlerle öne doğru adım attı, çıplak ayakları sıçrayan zeminde sessizdi. "*Tüm* kıyafetlerini çıkarman gerekecek, Aiden."

Talimatlara uyarak giysilerimi çıkardım ve şövale yanındaki sandalyeye koydum. Üzerimde hiçbir şey kalmayınca ona döndüm.

"Şimdi ne olacak?"

Gülümsedi. "Şimdi seni resmedeceğim."

Kaşlarımı kaldırdım. "Çıplak mı?"

"Evet. Seni ilk kez çıplak gördüğüm andan beri yapmak istediğim bir şey."

"Yarı çıplak," diye düzelttim.

Fırçasını teatral bir şekilde salladı.

"Sanatçıyı kızdırma," diye uyardı.

"Ben *karısını kızdırma* sanıyordum?" diye meydan okudum, gülmemek için yanağımın içini ısırarak.

"Peki, *efendim*. Senin durumunda, ikisi de aynı şey." Kahretsin, bana efendim dediğinde her zaman sertleşirdim.

"Seni aynen böyle istiyorum," diye ekledi, ereksiyonumu fark etmeden. "Gününün sonunda. Her şeyi kapatmadan önce. Hâlâ yükünü taşıırken ve ödülünü almaya hazırken."

"Oh, ödülümü almaya hazırım."

"Söz veriyorum, yakında alacaksın." Yaklaşarak parmaklarının arkasını göğsümde gezdirdi. "Şimdi otur," dedi, pencerenin yanındaki sandalyeyi işaret ederek, uzaktan ateşböcekleri gibi parıldayan ışıkları göstererek.

Oturdum. Bir bacağım bükülmüş, diğeri uzanmış. Bu beni savunmasız hissettirdi, kendimi nadiren bu pozisyona sokardım. Ama onunla birlikteyken? Savunmasızlık zayıflık gibi gelmiyordu.

Fırçasını aldı.

Gözleri benimkilere kilitlendi. "Bakma başka yere." "Bakmayacağım."

Resim yapmaya başladı.

Her vuruş, dudaklarından gelen bir öpücük gibiydi. Ve ben orada, olabildiğince hareketsiz oturarak, ruhumu tuval üzerine oymasına izin verdim. Kimsenin görmediği yanlarımı görmesine izin verdim.

Ve o stüdyoda, şehir uzak bir gürültüden ibaretken, ben bir gangster değildim. Koruyucu değildim. Savaşçı değildim, baba da değildim.

Sadece... onundum.

SON

SONRA NE OLACAK?

Thorns of Deceit'i okuduğunuz için çok teŖekkr ederim!
Beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakın. Desteğiniz benim için çok
nemli.

Serinin diğer okuyucularıyla daha fazla tartıŖma yapmak istiyorsanız,
Facebook grubu Eva's Soulmates grubuna katılabilirsiniz
(<https://bit.ly/3gHEe0e>) *grubuna katılabilirsiniz*.

Serinin bir sonraki kitabı *Thorns of War* (<https://amzn.to/48jAv59>).

YAZAR HAKKINDA

Eva'nın diğerk kitaplarını merak mı ediyorsunuz? Buradan inceleyebilirsiniz. Eva Winners'ın Kitapları <https://bit.ly/3SMMsrN> veya [buradan](#) haber bültenine kaydolun.

Eva Winners, düşmanlardan aşıklara, tüm duyguları içeren kitaplara kadar romantizmle ilgili her şeyi yazıyor. Kahramanları bazen kötü adamlardır, çünkü onların da sevgiye ihtiyacı vardır. Değil mi? Kitapları, bir parça gerilim, gizem, sağlıklı bir doz kaygı, bir miktar şiddet ve karanlık ve bolca ateşli tutkuyla doludur.

Çalışmadığı ve yazmadığı zamanlarda, günlerini Hırvatistan veya Maryland'da geçirir ve bir sonraki hikayesi hakkında hayal kurar.

Eva'yı aşağıda bulabilirsiniz:

www.evawinners.com adresini ziyaret edin ve haber bültenime abone olun.

FB grubu: <https://bit.ly/3gHEe0e> FB

sayfası: <https://bit.ly/30DzP8Q>

Insta: <http://Instagram.com/evawinners>

BookBub: <https://www.bookbub.com/authors/eva-winners>

Amazon: <http://amazon.com/author/evawinners>

Goodreads: <http://goodreads.com/evawinners>

TikTok: <https://vm.tiktok.com/ZMeETK7pg/> _ _

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

